

EDGAR WALLACE

substituirea

EDGAR WALLACE

SUBSTITUIRE

Colecția Enigma

- *Editura pentru Literatură Universală* -
1974

CAPITOLUL I

La absolvirea Universității Cambridge, lui Dick Staines, i se deschidea o serie întreagă de posibilități, toate însă mai mult sau mai puțin lipsite de atracție.

Într-o seară, întorcându-se în camera mobilată din Gower Street, pe care o închiriasse când sosise la Londra, și-a întins pe masă cele patru oferte certe primite până atunci și le-a mai cântărit o dată, pe fiecare în parte. Apoi a scos din buzunar un formular, l-a completat cu atenție, și l-a dus după aceea la poștă. Trei zile mai târziu, a fost invitat la Scotland Yard și, în decurs de șase luni, Richard Staines, licențiat universitar, patrula pe străzile Londrei în uniforma poliției metropolitane.

Multe lucruri au contribuit la rapida lui avansare: puțin noroc, după cum mărturisea el mai târziu, croșeul de stânga, care l-a trimis la pământ pe Peter Lambradi, exact în clipa în care degetul acestuia apăsă pe trăgaciul unui pistol îndreptat asupra unui ministru-adjunct, abilitatea lui de alergător și – cel mai important – cunoștințele lui de limbi europene. Vorbea patru limbi la perfecție, două bine și alte trei destul de bine. Patru ani după intrarea lui în poliție, era agent în Departamentul de Investigații Criminale (C.I.D.) și propus pentru o nouă avansare.

Și această avansare a venit și ea. Avea titlul de detectiv inspector Staines, când plecă la Brighton cu lordul Weald, căruia el și majoritatea celorlalți cunoscuți i se adresau familiar cu numele de „Tommy”. Fuseseră colegi la Cambridge, erau membri ai aceluiași club și fuseseră arestați împreună cu ocazia aceluiași chef studentesc.

– E lucrul cel mai straniu din lume, bătrâne, behăi Tommy, strecurându-și în goană Rollsul rapid printre două căruțe. Parcă-ar fi fost ieri când tu și cu mine eram târați pe stradă de un „curcan” – și acum iată-te și pe tine

„curcan”!

Avea o față rotundă și părea mult mai tânăr decât era și, cu toate că nu avea în nici un caz o statură de pigmeu, era cu circa 10 cm mai scund decât bărbatul fără pălărie, bronzat, care ședea lângă el. Înfățișarea plăcută era un avantaj pentru Dick Staines, deși el găsea că nu-i este de nici un folos. Avea construcția și înfățișarea unui atlet; ochii cenușii, zâmbitori, ai omului care consideră viața destul de plăcută. El și Tommy nu se mai văzuseră de ani de zile. Lordul Weald tocmai se întorsese dintr-o călătorie în Africa de Sud și se întâlniseră întâmplător în oraș – ceea ce l-a deranjat oarecum pe Dick Staines, care urma să plece pentru două săptămâni în Scoția, la pescuit, ca oaspete al unui adjunct bogat al prefectului poliției. Deoarece bugetul lui era departe de a fi foarte solid, își închiriasse pe o lună apartamentul din Chelsea – un aranjament care părea să fie foarte incomod, după cum explică el tovarășului său.

– Ce-oi căuta eu două zile la Brighton numai Dumnezeu știe!

– Pleci la Brighton, bătrâne, spuse Tommy, pentru că ar fi fost al naibii de nepoliticos să nu accepți invitația insistentă a unui vechi prieten. Chiar tu mi-ai spus că acel comisar al tău, sau ce va mai fi fiind el, nu va veni în Scoția până la sfârșitul săptămânii. În afară de aceasta, am o mulțime de lucruri să-ți povestesc. Am trecut prin niște aventuri extraordinare – vânătoare de lei... și câte alte chestii!

– Cine a vânat – tu sau leul?

– Făceam cu rândul, răspunse Tommy calm. Uneori eram eu în față, alteori lei. Și-apoi, Brightonul este bun pentru ficat și, pe deasupra, este cineva la Brighton – cea mai drăguță fată pe care am întâlnit-o vreodată! N-am văzut de când sunt o fată așa de frumoasă, bătrâne.

– O leoaică?

– E infirmieră, bătrâne. Nu știu multe despre ea, dar tu ești detectiv și mă rog.

– Dacă-ți închipui, spuse Dick Staines cu severitate, că am plecat cu tine la Brighton pentru a favoriza succesul amorurilor tale ieftine, te înșeli, Tommy.

Până când să-și revină Tommy din indignarea și incoerența lui, ajunseseră la hotel. În timp ce urcau scările largi de la intrare, din hotel ieșea un bărbat – un bărbat cu o față mare, roșie și o mustață scurtă, zbârlită și neagră. Acesta se uită insistent la Tommy și flutură vesel cu mâna.

– Al naibii de amuzant tipul, spuse Tommy. Îl cunoști?
Dick clătină din cap.

– Walter Derrick, explică Înălțimea Sa. Locuiește lângă mine, în Lowndes Square. Casă mare, o groază de bani, dar al naibii de amuzant. Tatăl meu spunea că tatăl lui Derrick a fost cel mai dezagreabil om pe care l-a întâlnit vreodată, dar tipul ăsta este... este.

– Al naibii de amuzant? sugeră Dick.

Pe când urcau cu liftul, Tommy, a cărui minte nu putea cuprinde niciodată două idei în același timp, nu înceta să repete cât de al naibii de amuzant este vecinul lui. Pe cât putea să-și dea seama Dick Staines, principala calificare a domnului Derrick pentru titlul de băiat bun era că râdea la toate glumele lui Tommy.

După nume, Dick îl cunoștea foarte bine pe acest domn; într-adevăr îi recunoscuse marele Rolls galben staționat în fața hotelului. Singurul lucru pe care îl auzise în defavoarea lui Derrick era că, odată, când un văr sărac, singura lui rudă, i-a făcut o vizită pentru a-l ruga să-l ajute, a chemat poliția ca să o dea afară din casă pe această rudă incomodă. Ceea ce, în mod curios, nu prea aducea a suflet mare și plin de cordialitate. Tatăl lui

fusesse cel mai notoriu avar din Londra. Mersese cu meschinăria atât de departe încât, potrivit legendei, se certase cu Walter Derrick din cauza achiziției unei biciclete și, ani de zile, cel doi fuseseră certați, Derrick lucrând în străinătate ca muncitor de rând.

Cei șapte sau opt ani de exil nu făcuseră însă din el un om înăcrit. Părăsise Anglia ca un adolescent timid și retras, pe care foarte puțini oameni îl văzuseră și nimeni nu-l cunoscuse îndeaproape; se întorsese, un an înainte de moartea bătrânului, sub chipul unui om care ia din viață numai părțile vesele.

– E al naibii de bucuros că trăiește – el mi-a spus-o, afirmă Tommy.

Această vacanță suplimentară constituia o plăcută întrerupere a vieții pe care o ducea în mod obișnuit Dick Staines. După cină, amurgul fiind cald și plăcut, cei doi bărbați ieșiră să se plimbe pe faleză, iar Tommy, care nu încetase aproape deloc să vorbească de când se întorsese în Anglia, povestea cu mult aplomb și cu o mulțime de gesturi grăitoare aventurile prin care trecuse.

Ajunseseră într-un loc mai puțin aglomerat al falezei, când Dick se simți apucat strâns de braț.

– Iat-o!

Dick Staines întoarse capul. O fată, îmbrăcată într-o uniformă severă de infirmieră, venea încet în direcția lor.

Văzând-o pentru prima oară, Dick Staines avu sentimentul cert că o cunoaște de mult timp și că de tot atâta timp îi apreciază frumusețea. În mai puțin de o secundă, fata trecu.

– Ei, ce spui, bătrâne? Tommy aștepta cu nerăbdare verdictul lui.

– E foarte drăguță, răspunse prudentul Dick Staines.

– Este infirmieră, bătrâne, adaugă în mod inutil Tommy. Cară peste tot locul un cărucior cu un moșneag căruia îi

tremură toate mădularele – însă de fapt nu-l cară ea, doar îl însoțește. Ei, nu-i așa că-i colosală?

– Desigur, e colosală, recunosc Dick. Cum o cheamă?

– Mary Dane. Nu și-ar fi închipuit ea că am să-i aflu numele, exclamă Tommy triumfător, dar am făcut-o! Mary Dane – sună ca de pe ecran, nu-i așa?

– De unde știi că o cheamă Mary Dane?

– Fiindcă am întrebat la pensiune, spuse Tommy fără nici o jenă. O asemenea idee nu ți-ar fi trecut prin minte – există și printre noi aștialaltii unii care au mai multă inițiativă decât curcanii. Și să-ți mai spun ceva: domnul cel bătrân pe care-l conduce se numește Cornfort. Se plimbă în sus și în jos de-a lungul coastei, căutând un anume fel de aer. I-am vorbit o dată – i-am spus bună dimineța.

– Ce-a răspuns? se interesă Dick.

– A zis și ea bună dimineța, spuse Tommy. Dar însuși faptul că mi-a răspuns m-a surprins atât de mult, încât mi-a pierit graiul! Este o doamnă, bătrâne – are o voce dulce ca frișca – știi, moale și ca o cremă, se poticni el căutându-și comparația.

Se întoarseră, sperând s-o vadă din nou pe fată, dar fură dezamăgiți.

În aceeași seară, pe când ședeau în fumoar zicându-și să mai ia un ultim whisky cu sifon, apăru Walter Derrick. Aruncă o privire în jur și, în cele din urmă, ochii lui se opriră asupra lordului Weald. Se îndreptă cu pași măsurați spre locul unde ședeau.

– Salutare, Weald! Frați siamezi, dumneata și cu mine, nu? Vecini la Londra, nici la Brighton nu ne-am despărțit! Râse înfundat, așezându-se.

Îi zâmbi lui Dick, ochii lui sclipind bine dispuși în spatele ochelarilor de baga.

– Și ce crimă teribilă vă aduce la Brighton, domnule

inspector? întrebă el, spre surprinderea lui Dick. O, da, vă cunosc. V-am văzut depunând ca martor la tribunal – cazurile penale mă pasionează. Posed cea mai bună bibliotecă criminalistică din Londra.

– Dick e un prieten de-al meu, se grăbi Tommy să explice poziția oaspetelui său. Am studiat împreună la Cambridge; apoi el s-a făcut curcan, asta-i tot.

Era evident că pe Derrick nu-l interesa prea mult poziția socială a lui Dick.

– E curios că v-am întâlnit. Stăteam de vorbă, mai zilele trecute, cu cineva, când a fost pomenit numele dumneavoastră. Discutam despre cazul Slough. Vă amintiți, casierul unei firme – nu mai știu ce firmă era – a fost împușcat și jefuit. Eram în Africa pe atunci și credeam că l-au prins pe asasin, dar prietenul meu mi-a spus că nu a fost capturat. Toate astea s-au întâmplat probabil înainte ca dumneavoastră să fi intrat în poliție.

– Chiar în ziua în care am intrat eu în poliție, spuse Dick liniștit. Nu, nu a fost prins. Avem, bineînțeles, unele indicii.

– O amprentă găsită pe patul pistolului. Da, cunosc această parte a întâmplării. Singurul lucru pe care nu-l știam era dacă a fost sau nu prins. Când trăiești la aproape două mii de kilometri de orice loc civilizat, iar revistele la care ești abonat capătă obiceiul de a se rătăci pe drum – șase am pierdut din cauza inundațiilor – nu ajungi să afli sfârșitul acestor povești.

– Sfârșitul nu a fost încă scris, zâmbi Dick.

Derrick își țuguie buzele, gânditor.

– Atunci înseamnă c-am pierdut, spuse el. Aș fi putut jura că omul a fost arestat și judecat. Trebuie să-l fi confundat cu altcineva.

Era tipul de om vorbăreț, care nu prea oferă interlocutorilor posibilitatea de a spune și ei ceva.

– Această chestiune mă interesa oarecum personal – tatăl meu, care avea, îmi pare rău s-o mărturisesc, foarte puține însușiri plăcute, și-a alcătuit o colecție de amprente. Toată viața lui sârmanul bătrân a urmărit cu tot dinadinsul să demonstreze că toată lumea greșea, în afară de el. Făcu o grimasă. Am avut de suferit de pe urma acestei mic pasiuni, dar nu mă plâng. El era perfect convins că teoria poliției, după care amprente de unul om nu au un duplicat exact în întreaga lume, este greșită, și-și făcuse o colecție extraordinară – obișnuia să dea premii, deși era fapt notoriu că detesta să cheltuiască bani, școlilor și fabricilor pentru colecții de amprente.

– Trebuie să fi rămas tare dezamăgit până la urmă, zâmbi Dick.

– Nu știu. Nu sunt chiar atât de sigur că nu era ceva în teoria lui: în definitiv, câte amprente aveți dumneavoastră la Scotland Yard? Să presupunem că aveți un sfert de milion, aceasta înseamnă una la 160 de locuitori. Singurii cărora le luați amprente sunt cei din categoria criminalilor, și același lucru este valabil pentru Franța, pentru America și pentru toate țările unde este în vigoare sistemul amprentelor digitale. Și faptul că nu există doi criminali cu amprente identice nu dovedește că nu pot exista doi oameni cinstiți cu asemenea amprente.

– Continuați și dumneavoastră această operă caritabilă? întrebă Dick.

– Nu, răspunse Derrick. Primul lucru pe care l-am făcut după moartea tatălui meu a fost să adun toate aceste hârtoage nesuferite și să le arunc în foc.

După aceasta, se întoarse brusc spre Tommy, îl întrebă cum petrecuse în cursul voiajului lui cinegetic, pe cine a întâlnit, unde a fost. Evident, o parte din locurile pe unde trecuse Tommy îi erau familiare lui Derrick. Își petrecuse exilul într-o regiune situată la câteva mile la sud de brațul

sudic al fluviului Tanganika.

– Te culci devreme și te scoli devreme, căscă el ridicându-se. Așa ajungi milionar! Râse de această glumă, se întoarse să plece, dar reveni solemn pentru a-l bate pe umăr pe Dick. O metodă mai bună, însă, este să ai un tată cumpătat care să te scutească de oboseală, spuse el.

Dick se sculă devreme în dimineața următoare și avu noroc. O zări pe infirmieră, care avea nu știu ce dificultăți cu căruciorul. Îl traseră împreună sus, pe o pantă înclinată – el împingându-l din spate. Acest mic efort se soldă cu o pierdere. Tommy îi dăduse un stilou de aur, cu un capac mare, lăcuit cu roșu. După plecarea căruciorului observă că nu-l mai are și coborî spre plajă; căutarea îi fu zadarnică. S-ar fi putut să-i fi căzut din buzunarul hainei pe când se apleca spre cărucior.

Când o văzu din nou pe infirmieră, circumstanțele au fost atât de dramatice, încât uită s-o întrebe de stilou.

Era ora unu fără zece; ședea pe o bară, urmărind acel du-te-vino neîncetat al mașinilor, când văzu în mijlocul străzii ceva ce făcu să-i bată inima nebunește.

Dacă Rollsul mare al lui Walter Derrick s-ar fi ciocnit cu căruciorul galben de infirm, povestea de față nu ar mai fi fost scrisă. Mașina venea zburând de-a lungul falezei, cu o viteză care depășea limitele legale, zări însă căruciorul, pe infirmieră și pe îngrijitor în suficient de scurt timp pentru a putea apăsa pe frână, derapă spre stânga până când roțile se lovira de bordură, sări iarăși înapoi și se întoarse pe jumătate.

Într-o clipă, Dick sări în stradă și trase căruciorul spre un loc sigur.

– Prietene, spuse Dick solemn, ai avut mare noroc – altfel, acum ar fi trebuit să fii în cer!

Se întoarse spre infirmieră.

Era într-adevăr frumoasă și nu datora nimic uniformei

sale – dacă o femeie nu poate arăta drăguță într-o uniformă de infirmieră, atunci e urâtă de-a binelea, fără putință de scăpare.

Ea îi aruncă rapid o privire, recunoscându-l în el pe bărbatul care o ajutase dimineața să împingă căruciorul și zâmbi. Îngrijitorul cărunt rămase apatic; infirmul moțâia, învelit în păturile sale voluminoase, nesimțitor la ceea ce se petrecea în jur.

– Veselă întâmplare, nu-i așa? spuse ea.

Avea o voce dulce, totuși clară, în care, parcă pentru o clipă, gâlgâi râsul.

– Nu m-a amuzat peste măsură, răspunse Dick sincer. Vă felicit că aveți simțul umorului. Singura satisfacție pe care ați fi putut-o avea de pe urma tragediei ar fi fost faptul că ați fi fost ucisă – bineînțeles nu ați fi aflat-o niciodată – de un om foarte bogat și vesel.

Infirmiera își îndreptă privirea peste drum. Walter Derrick vorbea cu un polițist, care avea o înfățișare severă și ținea în mână un carnet.

– Domnul Derrick, nu-i așa? Locuiește la Hotelul Metropol, i-am văzut deseori mașina. Gonea cu o viteză teribilă.

– Tot așa pare să gândească și păzitorul legii, spuse Dick.

Tânăra râse.

Apaticul îngrijitor nu se clinti. Infirmul continuă să moțâie.

– Și dumneavoastră stați la Metropol, constată ea.

– Doar ca oaspete al unui alt oaspete, spuse Dick. Punga mea nu-mi permite să-mi duc traiul în Metropoluri.

– Atunci înseamnă că încercați și dumneavoastră gustul vieții protipendadei, zâmbi și făcu un semn îngrijitorului.

Dick urmări cu privirea, plin de regret, micul grup care se îndepărtă pe faleză.

Era încântătoare; ochii ei limpezi și cenușii ca un cer de primăvară începeau să-l obsedeze.

CAPITOLUL II

În seara aceea se întoarse ca gândul la Londra. Tommy pleca spre coasta sudică, pentru a-și vizita nenumărate rubedenii. Se aștepta, mărturisi el resemnat, să petreacă trei săptămâni absolut îngrozitoare. Luă însă măsuri pentru a-și aranja cât mai comod prietenul.

– Vei sta în Lowndes Square, în noaptea aceasta. Majordomul meu îngrijește de casă și i-am telefonat să-ți pregătească o cameră și să te trezească din timp pentru trenul de dimineață. Dacă dorești să folosești una din mașini, bătrâne, consideră-le ca aparținându-ți.

Dick ar fi preferat să stea la hotel și chiar își exprima cu glas tare această preferință, dar Tommy fusese atât de înduioșător de practic și își dăduse atâta silință (mărturisi că detesta telefonul), încât nu avu inima să-l refuze.

Dick fu întâmpinat la coborârea din tren de un majordom îngrijorat, care se plânse respectuos că era singurul servitor în casă; avusese proasta inspirație să trimită chiar în acea dimineață bucătăreasa în concediu, fetele plecaseră acum o zi sau două și el însuși se afla oarecum în încurcătură. În acea după-amiază avusese loc un eveniment interesant în familia lui, care se desfășurase la maternitatea unui spital din Londra. Lui Dick faptul îi trezi un oarecare interes; nu știa că majordomii fac copii. Majordomul îi mărturisi că pentru prima dată i se întâmplă așa ceva, de aceea era, firește, agitat. Adăugă cu ardoare că va fi și ultima dată. Principalul era acesta: l-ar deranja pe Dick să doarmă în noaptea aceea singur în casă? El, majordomul, putea să se întoarcă foarte devreme să-l trezească, să-i pregătească baia și să-i aducă micul dejun.

– O, firește, dragul meu, pot chiar să fac singur toate

astea, sau să iau micul dejun la restaurantul gării, spuse Dick, care acum se gândea mai mult ca oricând că făcuse rău că nu se mutase la hotel.

Îl aștepta o cină rece; după aceea, majordomul, dând semne evidente de nerăbdare, îl conduse la etajul trei, într-o frumoasă cameră de oaspeți care era așa de mare, încât ocupa aproape tot etajul. Avea trei uși care dădeau într-un balcon de piatră. Două din ele erau închise cu obloane de fier, din acelea care se trag peste vitrinele magazinelor periferice. Puteau fi ridicate și coborâte, explică majordomul. Închisese obloanele la două uși, iar pe a treia o lăsase deschisă pentru cazul când domnul Staines ar fi dorit aer curat; dar acum, spuse el, se gândea că ar fi fost mai bine să fi deschis unul din celelalte obloane și să-l fi închis pe acesta, deoarece chinga care îl susținea era ruptă și acum oblonul trebuia să rămână deschis toată noaptea. Îi arătă lui Dick unde înțepenește oblonul, ca să nu cadă.

– Va ține, dacă nu-l veți atinge, domnule, fură ultimele lui cuvinte înainte de a ieși.

O cameră plăcută, cu un pat de tip vechi și cu o mobilă de asemenea veche, în stil georgian; fotolii mari, îmbrăcate în creton, câteva gravuri rare pe pereți; era demodată și odihnitoare – Dick își spuse ca acum i-ar place să rămână mult timp oaspetele lui Tommy, dacă ar putea folosi această cameră de la etajul al treilea.

Majordomul lăsase pe masă o cheie mică.

– În caz că doriți să faceți o scurtă plimbare, domnule, explică el.

Mult timp după plecarea majordomului, când Dick era în pijama și halat, strecură în mod mecanic cheia în buzunar.

Era o noapte foarte caldă, fără nici o adiere. Chiar și pijamaua subțire i se lipea de trup. S-ar fi putut lipsi

foarte bine de halat; ceea ce și făcu, mai târziu, după ce ieși pe balcon, unde se așeză într-un scaun și aprinse o țigară, uitându-se la luminile care clipeau în părculeț și de-a lungul străzii. Se gândea serios să-și scoată patul pe balcon și să doarmă afară. Dar iată că, spre sud, zări o panglică frântă de lumină alunecând de-a curmezișul bolții cerești și imediat se auzi și bubuitul tunetelor, reverberat de toate clădirile din jur.

– Acum mergem la culcare, șopti Dick.

Abia se ridicase în picioare, când tunetul bubui din nou, mai aproape. Lumina din cameră se stinse brusc; oblonul greu fusese într-adevăr înțepenit, dar nu destul de bine. Fie datorită reverberației tunetului, fie din vreo altă cauză naturală, micul, triunghi de lemn alunecă din locul unde era fixat și oblonul căzu.

Timp de o clipă, Dick rămase uluit, apoi izbucni în râs. Era simplu să ridice oblonul atâta cât să se poată strecura pe dedesubt. Se aplecă, pipăi marginea în căutarea unui mâner pe care să-l prindă cu mâna. I se părea că-și amintește să fi văzut un astfel de mâner la obloanele magazinelor, dar aici nu găsi nimic. Marginea oblonului se îmbuca exact cu pragul balconului. Apăsă cu toată puterea pe suprafața ondulată de fier, încercând s-o forțeze în sus, dar oblonul nu putea fi mișcat. Deodată simți o picătură mare de ploaie, apoi încă una. Își puse halatul și se uită în stradă. Nu se zărea nimeni. Cu câteva minute înainte se puteau vedea o mulțime de trecători; văzuse trecând și un polițist; dar acum nu mai zări pe nimeni. Văzu o mașină mare apropiindu-se de colț și oprind, dar era prea departe.

Încercă din nou oblonul, dar nu reuși nici de data aceasta. Aventura este sarea vieții. Dar o aventură care îți cere să stai de veghe toată noaptea pe un balcon inaccesibil, sus, deasupra unei străzi din West End și

expus furiei unei furtuni, o astfel de aventură nu-l atrăgea.

Apoi, la o distanță mică, văzu balustrada unui alt balcon și, aplecându-se, văzu o ușă – fără oblon. Cine locuia alături? se întrebă el, și-și aminti subit. Era casa jovialului Walter Derrick și era goală.

În clipa în care-și dădu seama de situație, băgă mâna în buzunarul halatului și dădu de cheie. Ar fi simplu să ajungă în celălalt balcon, să pătrundă în casă – ar putea fi silit chiar să spargă un geam, dar ar putea să dea explicații, s-ar putea scuza și ar plăti daunele. Era ofițer de poliție și deasupra oricărei bănuieli.

Trecu un picior îmbrăcat în pijama peste balustrada balconului și privi în jos. De obicei nu era nervos, dar acum pământul părea că se află la o distanță de mulți kilometri, iar la lumina intermitentă a fulgerelor zări rânduri după rânduri de țepe nemiloase de metal cu vârfurile îndreptate în sus și o porțiune care părea foarte tare și pe care, cu siguranță, va cădea.

Ploaia se revărsa acum în rafale. Vântul urla sălbatic în piațetă.

Apucă strâns marginea de piatră, întinse prudent un picior și pipăi cu vârful degetelor balconul de alături. Sări, se prinse de balustradă și înaintă, ajungând la loc sigur. Erau trei uși și nici una cu oblon, în spatele fiecăreia erau trase rulouri de pânză, albe, grele. Nu-și putea îngădui să umble delicat; chiar dacă ar fi avut unelte necesare, nu ar fi zăbovit pentru a-și deschide drumul tăind geamul. Proptindu-se cu umărul, apăsă. O ușă începu să cedeze, scârțâind, apoi, cu un pocnet puternic, se deschise. Dădu la o parte ruloul și, pășind în încăpere, pipăi de-a lungul zidului până dădu de un întrerupător și-l întoarse. Nu era un dormitor, ci semăna mai curând cu un birou.

Văzu o masă mică de lucru, două corpuri de bibliotecă și

o canapea. În șemineu se afla un radiator electric, ieftin. Pe pereți erau agățate câteva tablouri vechi, iar în spatele mesei de lucru un calendar mare. Prezența unei mașini de scris îi arăta că această încăpere era, probabil, biroul secretarei lui Derrick.

Încercă ușa; se deschise cu ușurință. După ce stinse lumina, ieși pe un palier acoperit cu un covor gros. Se putea deplasa cu destulă ușurință, deoarece fulgerele se succedau aproape neîntrerupt; iar bubuitul tunetelor, care se auzea fără încetare, părea să zdruncine clădirea din temelii.

Scara era foarte largă. Își amintea acum că era o casă pe colț, mult mai mare decât cea a lui Tommy.

Ajunse la al doilea palier și acum putea pași cu mai puțină prudență. Ferestrele palierului erau mai mari; cele de la etajul doi și unu erau acoperite cu vitralii. În lumina unui fulger văzu frumusețea unui desen și, de asemenea, spectrul palid al unei statuete de marmură apărând albă, pentru o clipă, în raza lui vizuală și dispărând.

Planul lui era simplu: să iasă pe ușa principală, să intre pe ușa casei lui Tommy și apoi să doarmă, pe cât îi va permite furtuna.

Holul era cufundat în întuneric. Pătrundeau doar reflexele fulgerelor, și trebuia să pășească atent. Era un hol vast, pardosit cu mozaic și mobilat cu scrinuri mari, bănuiește, de ambele părți. Din fericire, lumina care se strecura printr-un orificiu de ventilație îi permitea să se orienteze.

Apăsă pe clanță, dar ușa nu se clinti. Încercă din nou pipăind să găsească zăvorul, dar fără succes; zâmbi în întuneric, întrebându-se ce ar spune Tommy și ce ar zice Derrick cel jovial și ce soluție i-ar propune Mary Dane, cu ochii ei minunați și cu perspicacitatea ei sănătoasă, prietenoasă, pentru a ieși din încurcătură. Era ciudat că

se gândea la Mary în acest moment. Își dădu seama, cu un sentiment de vinovăție, că imaginea ei nu-i ieșise din minte de când plecase din Brighton, că atunci când se aplecase pe fereastra vagonului, în aparență pentru a-și lua rămas bun de la Tommy, fața ei era aceea pe care sperase s-o zărească.

Pe dibuite, căută comutatorul și, cu multă greutate, îl găsi. O lumină palidă, galbenă, ardea într-o lanternă antică, suspendată de tavanul înalt al holului. Examină broasca și-și dădu seama imediat de motivul nedumeririi sale. Ușa fusese încuiată și fără o cheie era imposibil de deschis.

Dick Staines își scărpină bărbia. Era ud până la piele, halatul lui era o cârpă muiată, din care se scurgea apa formând un cerc neregulat în jurul lui.

Nu avea altă soluție decât să încerce să iasă prin bucătăria de la subsol. Trebuia să existe o intrare de serviciu. Lăsând lumina aprinsă pentru a se putea mișca mai ușor, exploră partea din spate a casei și începu să coboare încet niște trepte înguste. Un miros stătut de mâncare îi călăuzea pașii și, spre surprinderea lui, când ajunse la ultima treaptă, zări un bec care ardea pe un perete. Lumina era slabă, galbenă și prăfuită și părea să fi fost uitată aprinsă de un servitor neglijent. Din sălița în care stătea, se deschideau două uși: cea din fața lui, bănuiește, trebuia să ducă cel mai probabil la intrarea de serviciu. Apăsă pe clanță. Făcu doi pași și îngheță.

Și aici ardea o lumină. Era, evident, bucătăria. Masa fusese trasă la o parte și, întins cât era de lung, un om zăcea pe jos, cu mâinile și picioarele legate; era legat și la ochi.

Numai acest lucru și era suficient să-l uluiască; însă aplecată asupra bărbatului întins pe jos și răscolindu-i buzunarele cu o grabă febrilă, stătea o tânără îmbrăcată

într-o rochie de seară bleumarin. Pe un scaun, alături, era aruncat un mantou căptușit cu mătase colorată; pe mâinile ei, care intrau și ieșeau din buzunarele celui întins pe jos, zări sclipirea și fulgerele de lumină ale unor inele cu diamante.

Tânăra nu-l auzise intrând. El făcu un pas – și ea își ridică ochii.

– Dumnezeu mare! suspină Dick Staines.

Căci frumoasa fată, a cărei mână se îndreptă într-o clipă spre pistolul de lângă ea, ridicase spre el un obraz ca o viziune a frumuseții – era frumusețea încântătoare a lui Mary Dane!

CAPITOLUL III

Pentru o clipă, ochii li se întâlneau. În ai ei nu se vedea nici un semn de recunoaștere, ci doar groază și teamă.

– Sunteți Mary Dane! exclamă Dick.

Ea nu se mișcă. Mâna ei strângea pistolul. Dick făcu un pas și, în acel moment, toate luminile se stinseră; un braț îi cuprinsese gâtul și fu tras înapoi. Cineva intrase fără zgomot în bucătărie, în spatele lui. Luat prin surprindere, nu putea opune nici o rezistență. Își pierdu echilibrul, se izbi de bărbatul care-l ținea și căzu, cât era de lung, dincolo de ușă. Aceasta se închise pocnind; auzi cum fu împins zăvorul, un murmur de voci șoptite și, când se ridică în picioare și izbi cu pumnii în tăblie, zgomotul unei alte uși trântite.

Aruncă o privire în jur. Pe culoar, ceva mai departe, zări o cazma. Folosind-o ca pe o pârgă, atacă ușa și forță, până la urmă, zăvorul nu prea solid. După cum se așteptase, în bucătărie nu era nimeni, în afară de omul nemișcat întins pe jos.

Un curent violent de aer pătrunse în bucătărie. Ușa exterioară, care fusese trântită, se deschisese iarăși și, ieșind în fugă, privirea îi căzu pe o porțiune de curte inundată de apă.

Prima lui datorie era să se ocupe de cel legat. Într-unul din sertarele dulapului de bucătărie găsi un cuțit vechi, și cu acesta tăie frânghiile cu care era legat prizonierul.

Dură destul de mult până când omul putu să povestească coerent ce se întâmplase. Era intendentul și locuia într-o cameră la subsol, în partea din spate a clădirii. În fiecare seară ieșea să facă o plimbare de zece minute, fără să piardă din vedere casa. Nu văzuse pe nimeni întrând și se întorsese să-și ia cina, înainte de a se

duce la culcare. Rămășițele cinei mai erau pe masă; un pahar pe jumătate umplut cu bere, friptură rece și murături, și o pâine începută. Își aducea aminte că tocmai își bea berea.

– Ai turnat-o înainte de a pleca?

Omul se gândi, ținându-și în mâini capul care-l durea. Nu era sigur. Dar știa că sticla era deschisă. Acum, când începuse să-și adune gândurile învălmășite, își aminti că nu deschisese sticla înainte de a pleca să-și facă plimbarea.

– Clar, spuse repede Dick, ai fost drogat. Ți lipsește ceva? Te căutau prin buzunare când am intrat.

Omul scoase o cutie plată, de piele, cu chei.

– Nu, n-au luat nimic. Bărbatul a fost acela care m-a legat.

– Bărbatul? A fost un bărbat?

Intendentul și-l amintea clar. Își revenise în timp ce era legat. Un bărbat cu fața îngustă, cu părul blond, tuns foarte scurt.

Își dădu subit seama de ținuta necorespunzătoare a providențialului său vizitator.

– Vin de alături – din casa lordului Weald, spuse detectivul, interpretând corect privirea curioasă pe care i-o aruncase celălalt.

Se uită grăbit prin celelalte camere și se întoarse la intendent, care-și revenise în suficientă măsură pentru a căuta paharul de bere.

– Nu-l atinge, spuse Dick tăios, lasă-l acolo până sosește poliția. Văd că aveți telefon – cheamă cel mai apropiat post de poliție și roagă să trimită pe cineva!

Ieși din casă; turna cu găleata, dar era atât de ud, încât nu mai conta. Găsi cheia în buzunar, descuie ușa casei lui Weald și zece minute mai târziu era într-o cadă cu apă fierbinte. Se îmbracă, își puse ghetetele cele mai solide, un

impermeabil și ieși din nou în stradă. Văzu o mașină a poliției trăgând în fața casei lui Derrick; din ea săriră doi oameni, evident detectivi divizionari.

Nu-l zăriră, și el așteptă până dispărură.

Se simțea încă puțin năucit de descoperirea pe care o făcuse; dar datoria lui era clară – să dezvăluie poliției locale toate informațiile în posesia cărora se afla. Care erau aceste informații? Că o fată pe care nu o văzuse decât de trei ori și cu care vorbise doar o dată era implicată, împreună cu o altă persoană, într-o spargere, că această fată se numea Mary Dane. Era de necrezut; dar activitatea unui polițist constă mai mult din întâmplări incredibile. Putea să parieze pe viața lui că nu se înșelase. Putea să parieze însă, pe aceeași miză, că această fată cu ochii limpezi, cenușii, era incapabilă de un act criminal.

Violența furtunii scăzuse; cu excepția unor rare bubuituri, zgomotul tunetelor se stingea în depărtare, dar ploaia continua să cadă. Nu-și amintea să mai fi văzut vreodată asemenea ploaie.

Deodată, nesocotind cu bună știință chemarea datoriei, intră în casă, închizând ușa în urma lui. Dacă poliția va voi să-l vadă, știa unde să-l găsească, își spusese Dick. Nu era de datoria lui să se amestece în treburile poliției locale; foarte probabil, inspectorului divizionar nu i-ar face plăcere apariția lui în acest caz.

Tot ceea ce putea spune era că văzuse o fată, elegant îmbrăcată, purtând bijuterii, că era foarte drăguță. Inevitabil, va fi întrebat:

– Presupun că nu ați recunoscut-o, domnule inspector?!

Întrebare firească, deoarece, desigur, cunoștea, datorită profesiei sale, tot felul de hoți și escroci, bărbați și femei.

Cum să răspundă?

Analiză cu grijă această problemă și se hotărî asupra unei formule. Va spune:

– Nu am recunoscut-o ca o persoană cunoscută de poliție.

Curios, dar îi era foame. Căutând bucătăria, deschise o ușă, coborî câteva trepte și se pomeni nu într-o bucătărie, ci într-un garaj. Rămase cu ochii pironiți pe mașina italiană, micuță și rapidă, care se afla cel mai aproape de ușa garajului. Cheia se afla în contact. O răsuci și constată că rezervorul era plin. Era, într-adevăr, pregătită pentru un drum la țară, undeva în apropiere, de către al doilea șofer al lordului Weald, care profita de absența stăpânului, dar Dick nu știa aceasta.

Deasupra mașinii se vedea mânerul unui scripete. Puteai trage de mâner chiar din mașină, și ușile garajului se deschideau. Dick se așeză la volan, ridică brațul și trase – ușile mari ale garajului se dădură în lături, fără zgomot.

Afară, ploaia cădea în șuvoaie. Aprinse farurile pentru a se convinge, deși nu era nevoie. În orice caz, Tommy spusese: „Folosește-te de una din mașinile mele”; iar el nu se simțea prea obosit. Foarte hotărât, porni mașina și ieși în noapte.

Simți cum, în pragul garajului, un drug greu de fier cedă sub mașină. Abia ieși cu mașina, că ușile mari reveniră fără zgomot și grajdul se închise în spatele lui. Una din născocirile lui Tommy: era încântat de efectele apăsării pe butoane sau pe manete. Și iată realitatea dură care îl privea în față pe inspectorul Richard Staines: se afla în noapte, într-o mașină mică, dar puternică; în spatele lui ușile garajului erau închise, în fața lui ușa casei era închisă, iar singura cheie se afla în buzunarul halatului său ud, în baie.

Nu era chiar noaptea cea mai potrivită pentru o călătorie de plăcere, dar se justifică înflăcărat față de el însuși. Trebuia să se ducă la Tommy și să-i povestească totul despre această remarcabilă aventură. Totuși nu reușea să

se înșele singur: pornise la drum pentru a se asigura că Mary Dane se afla la Brighton; intenționase să facă aceasta de la bun început, iar singurul lucru la care nu se gândise era posibilitatea de a folosi una din mașinile lui Tommy. În plus, fugea de întrebări. În momentul acesta, polițiștii băteau probabil la ușa casei lui Tommy Weald, așteptându-l în prag ca să-i pună întrebări; în tot acest timp, Dick măsura mereu distanța între el și scena infracțiunii.

Întreaga violență a furtunii, care nu se descărcase decât parțial deasupra Londrei, îl întâmpină după Dorking. Mașina gonia de-a lungul drumului în serpentine; între dealurile înalte, fulgerele îi sclipeau deasupra capului, iar tunetele acopereau zgomotul motorului. Cu ștergătoarele pendulând nebunește pe parbriz, Dick Staines ajunsese la Brighton. Era ora 1,15.

La Metropol avea loc un mare bal mascat. Șiruri lungi de mașini erau parcate în fața hotelului, cât putu vedea cu ochii. Un portar îi spuse că lordul era în sala de bal și Dick se îndreptă într-acolo, lăsându-și pe drum impermeabilul ud. Se vedeau cavaleri, inevitabili arlechini și colombine, artiste de circ minunate și artiste de circ care nu erau chiar minunate, odihnindu-se în hol. Când ajunsese la intrarea în sală, zări o fată îndreptându-se spre el, tăind pieziș parchetul, în momentul acela fără dansatori. Purta o uniformă de infirmieră, iar pe față o mască. Mersul ei îi era însă cunoscut, iar inima începu să-i bată dureros. Atunci, spre uimirea lui, fata ridică mâna într-un gest de salut și, cu aceeași mișcare, își scoase masca.

– Te-am căutat peste tot, domnule Staines. Lordul Weald mi-a spus numele dumitale.

Nu încăpea nici o îndoială, era Mary Dane. Nu era în stare decât să se holbeze stupefiat la ea; apoi, recăpătându-și prezența de spirit, bâlbâi:

– Ai. Ai fost aici toată seara?

– Da, dar dumneata n-ai fost. De ce?

– De ce voiai să mă vezi? Întreabă el simțind ce impresie de om prost trebuie să fi făcut.

Ea deschise o poșetă, care era legată de cordonul lat alb, al uniformei de infirmieră și scoase un stilou de aur. Dick îl recunoscu într-o clipă.

– Fie în cursul dimineții, fie atunci când ai sărit nebunește să mă salvezi, l-ai scăpat – l-a găsit îngrijitorul. Am încercat toată seara să te gălesc pentru a ți-l înapoia. Și mi-e îngrozitor de sete și... crezi că ai putea să-mi aduci o înghețată?

Dick se îndepărtă, poticnindu-se, spre bufet, se întoarce și o găsi așezată într-un fotoliu, sub un palmier. Luă farfuria mulțumindu-i cu un zâmbet.

– Îmi închipui că, probabil, gândești că sunt prea ușuratică pentru o infirmieră serioasă? Adevărul este că am venit să te caut după ce l-am predat pe sărmanul domn Cornfort în grija infirmierei de noapte. Apoi am aflat că are loc un bal și cineva mi-a împrumutat o mască. Cât e ceasul?

El îi spuse, apoi o întrebă:

– L-ai văzut pe Tommy, nu-i așa?

– Cine-i Tommy? Oh, lordul Weald! Da, a fost foarte nostim. El nu era prea sigur cine sunt eu și voia să-mi scot masca. E adorabil. E un foarte bun prieten al dumatăle, nu-i așa? Și adăugă: Credeam că ai plecat la Londra.

– Într-adevăr, plecasem, confirmă el volubil, dar m-am întors astă seară să-l văd pe Tommy pentru o chestiune destul de urgentă.

Faptul că această chestiune îl privea mai îndeaproape pe Walter Derrick nu-i venise în minte până în acel moment, și îi puse o întrebare. Ea scutură din cap.

– Domnul Derrick? Cel care a încercat să mă calce astăzi cu mașina? Nu, nu l-am văzut. E probabil pe aici, pe undeva, deghizat în Destinul implacabil!

Amândoi izbucniră în râs. Puțin mai târziu, fata îi dădu farfuria și plecară împreună să caute mantoul ei, el oferindu- se apoi să o conducă acasă.

Simți o bucurie copilărească când îi acceptă propunerea, și ieși în căutarea mașinii lui Tommy. Când se întoarse, o găsi așteptându-l sub portal. Ea și Cornfort locuiau într-o casă mică, la marginea localității Hove, îi spuse Mary. Domnului Cornfort nu-i plăceau pensiunile.

După ce îi comunică toate acestea, se așternu o scurtă tăcere, apoi, pe neașteptate, Mary spuse:

– De ce m-ai întrebat dacă am fost la bal toată seara? De fapt, n-am fost. Nu am venit decât pe la ora 11. Păreai atât de sever, mai bine zis, ca un judecător, când m-ai zărit, încât credeam că ai să mă arestezi imediat – ești detectiv. Lordul Weald mi-a spus totul despre dumneata. El îți spune „curcanul”.

În timp ce Dick căuta o scuză, ea îi făcu semn:

– Iată casa, dincolo de felinarul de pe stânga. Mulțumesc.

Opri mașina în fața unei vile mici; o lumină ardea într-una din camerele de la etaj; era probabil dormitorul pacientului, domnul Cornfort.

– Îți mulțumesc mult, spuse ea, și dispăru.

O zări înaintând pe aleea grădinii, oprindu-se în fața ușii și era evident că sună, fiindcă, după câteva clipe, ușa fu deschisă de infirmiera de noapte.

Dick întoarse mașina și se înapoie la Metropol pentru a-l găsi pe Tommy Weald; avu satisfacția să împuște doi iepuri deodată; căci Tommy, într-un costum absurd de toreador, povestea ceea ce era evident o glumă foarte bună unui arlechin înalt și voinic.

– Foarte bună, băiete, foarte bună!

Dick zâmbi și se gândi cât de vesel va suna ceea ce avea el să-i spună lui Derrick.

Tommy rămase cu gura căscată la apariția neașteptată a prietenului său.

– Cerule! exclamă el cu o voce pițigăiată. Nu ești în Scoția?

Dick îi conduse pe cei doi într-un colț liniștit și le povesti tot ceea ce se întâmplase în noaptea aceea. Dintr-un motiv care i se păru suficient de întemeiat pentru el însuși, nu le dezvălui asemănarea uluitoare cu Mary Dane a femeii pe care o descoperise în subsolul casei lui Derrick.

– Este lucrul cel mai uimitor care s-a întâmplat vreodată, bătrâne dragă, spuse Tommy. Niciodată de când sunt nu am mai auzit așa ceva!

Domnul Derrick cel voinic deveni grav.

– Nu este pentru prima dată. Au mai încercat acum trei sau patru luni să pătrundă în casa mea, spuse el, deși numai Dumnezeu știe ce se așteptau să găsească. Nu țin în casă nici un fel de obiecte de valoare, iar argintăria mea cu siguranță nu merită atâta osteneală. Larkin a fost rănit?

21

– Larkin – acesta este numele intendentului dumitale? Nu, n-a fost rănit deloc. Nu știu însă cum își va simți capul dimineață: este clar că a fost puternic drogat.

– Spui că ai văzut femeia? întrebă Derrick. Ai recunoaște-o dacă ai întâlni-o din nou?

– Am zărit-o doar câteva secunde, apoi lumina s-a stins. Este foarte dificil să identifici o persoană, mai ales o femeie. Nu sunt nici măcar sigur că i-aș recunoaște rochia, deși era una costisitoare.

– N-ai văzut nici o mașină în fata casei?

Dintr-un motiv de neînțeles, Dick uitase de mașina care

se opri la colțul străzii, în momentul izbucnirii furtunii.

– Da, am văzut o mașină, dar nu am văzut pe nimeni urcându-se sau coborând din ea. Nici nu sunt prea sigur dacă staționa chiar pe strada asta. Făcu un efort să-și amintească. Când ajunsese pe ultima treaptă, se întorsese spre stânga, în direcția casei lui Weald. Nici nu se gândise că ar fi putut să zărească o urmă a fugarilor, care ar fi avut suficient timp să dispară până să iasă el din casă. Era probabil, totuși, că fugiseră cu mașina.

– Ai dușmani? întrebă el.

– De nici un fel. Dacă ar fi fost vorba de sărmanul meu tată, aș înțelege foarte bine motivul pentru care un număr destul de mare de oameni ar fi dorit să pună mâna pe bunurile lui pământești. Dar nu am avut nici cea mai mică dificultate cu cei câțiva chiriași ai mei, și este foarte puțin probabil... nu. Clătină din cap.

– La ce te gândești? întrebă Dick repede.

Dar Walter Derrick nu încercă să dea o explicație.

– Trebuie să mă întorc în Lowndes Square.

– Pot să te duc chiar acum, spuse Tommy, plin de nerăbdare.

– Mergem cu mașina ta, îl întrerupse Dick, dar aș vrea să o conducă un șofer. Mă gândesc, cumva, că noaptea asta nu e cu noroc pentru mine.

Îl găsiră pe șoferul lui Tommy, care, din fericire, se culcase devreme în seara aceea și, pe la ora două și jumătate, lordul Weald și vecinul său, dezbrăcați de costumele de bal mascat și îmbrăcați în hainele civilizației, își ocupară locurile în mașină.

Drumul spre Londra părea interminabil. Mijlocul zorilor când, stropit de noroi, Rollsul trase în fața casei lui Derrick. După cum se așteptase Dick, un polițist stătea de veghe în fața ușii. Fu întrucâtva necomunicativ, până când inspectorul Staines i se prezentă. Cazul, spuse el, fusese

preluat de un detectiv-sergent și un detectiv, dar aceștia plecaseră de mult.

Derrick intră, folosindu-se de o cheie, iar cei doi îl urmară. Îl găsiră pe intendent treaz și îmbrăcat. Deși nu era nervos, mărturisi că îi fusese imposibil să se mai culce în noaptea aceea.

Împreună, cei trei bărbați făcură un tur al casei. Urcând scările, Dick le explică împrejurările în care pătrunsese prin efracție în casa lui Derrick; iar geamul spart al balconului de la etajul trei fusese probabil considerat de polițiști ca o dovadă a faptului că pe acolo s-a intrat.

Când ajunseră iarăși jos, intendentul își aminti de ceva ce uitase să le spună.

– Poliția a găsit o amprentă pe paharul de bere. Au luat paharul la Scotland Yard, pentru a o fotografia, spuse el.

Acest fapt era deosebit de interesant, pentru cel puțin unul din cei trei.

Era plină zi când lordul Weald deschise ușa casei sale, urmat în hol de un Dick obosit.

– Ți-a rămas timp să faci o baie bună, să iei micul dejun, iar de dormit vei putea dormi în tren, spuse Tommy. Dacă vrei să știi, bătrâne, îmi pare rău că pleci.

– Nu plec, spuse Dick liniștit. Aceasta este o chestiune care cred că merită puțină atenție. Voi raporta la Scotland Yard în dimineața aceasta și, dacă am noroc, voi obține să mi se încredințeze mie acest caz.

Își luă pe îndelete micul dejun și, la cea mai de dimineață oră, telefonă adjunctului prefectului, al cărui oaspete urma să fie, explicându-i de ce ar prefera să-și petreacă vacanța la Londra. Gazda lui era un polițist prea pasionat pentru a obiecta împotriva acestei schimbări de plan.

La ora zece, Dick plecă la Scotland Yard; îl chestionă pe comisar și pe inspector și obținu să i se încredințeze cazul.

– Să știi că e un caz interesant, Staines, îi spuse inspectorul Bourke; mai interesant decât îți închipui.

Dick îl privi cu mirare. Evident, pentru el cazul era interesant; dar pentru ceilalți?

– Acum nouă ani, spuse Bourke foarte rar, casierul Companiei Textile a fost împușcat de un motociclist, care l-a jefuit de aproape o mie de lire. Îți amintești?

– Am citit despre acest caz. Tocmai intrasem în poliție.

– Nu am reușit să-l prindem, spuse Bourke, privindu-l gânditor. Singurul indiciu pe care îl aveam era o amprentă foarte clară a degetului gros, pe patul pistolului – ții minte?

– Îmi amintesc foarte bine: am văzut această amprentă de nenumărate ori; a fost chiar folosită ca ilustrație la memoriile regretatului prefect al poliției.

– Regreții prefecți nu ar trebui să scrie memorii! mârâi Bourke. Dar fii atent la ce-ți spun eu, Staines! Acum zece ani un om este împușcat cu sânge rece, jefuit de 1 000 lire, iar asasinul reușește să scape fără să lase nici o urmă, cu excepția unei amprente a degetului mare, necunoscută, pe un mâner de pistol.

– Da, am fost foarte atent, spuse Dick, întrebându-se ce va urma.

Bourke deschise un sertar, scoase o fotografie.

– Uită-te la ea, spuse el. E interesantă – este amprenta asasinului din Slough și a fost găsită aseară pe paharul de bere din casa lui Derrick.

CAPITOLUL IV

Dick se uită la amprentă, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Asasinul din Slough era unul din acele cazuri clasice, în care un necunoscut comite un asasinat în plină zi, scapă, lasă o amprentă, nu este arestat și dispare, ca și când l-ar fi înghițit pământul. La câte sute, la câte mii de noi criminali căzuți în mâinile poliției nu li se luase amprenta degetului mare, fiind apoi comparată cu cea de pe pistol? El însuși studiase amprenta, fiecare vultă, fiecare depresiune – putea aproape s-o deseneze din memorie.

– Toată povestea asta este destul de misterioasă, nu-i așa? Pentru ce, așa deodată, să fi pătruns în casa lui Derrick?

Până și tablourile de pe pereți nu valorează cu mult mai mult decât ramele lor. Și, totuși, este a doua tentativă.

– A treia, îl corectă Bourke. Mai este una de care nu știe Derrick. Știi ce cred? Stai jos! Inspectorului Bourke îi plăcea să-și vadă asistența stând jos. Bătrânul Derrick, tatăl lui Walter Derrick, avea o pasiune.

– Am auzit, spuse Dick, și, foarte bizar, fiul lui mi-a vorbit despre aceasta tocmai ieri.

– Despre amprente?

Dick dădu din cap, afirmativ.

– Cred că adunase mii de amprente, spuse Bourke. Ne obișnuisem să-i spunem ofițerul-arhivar amator! Urmărea să găsească două amprente digitale absolut identice și să răstoarne întregul nostru sistem de organizare. Deși era, din câte am auzit, cel mai zgârcit om – se spunea că-și ținea toată casa aceea a lui, cât e de mare, cu zece lire pe săptămână – cheltuia oricât ca să colecționeze amprente. Era la fel de fanatic ca un om suferind de mania filateliei.

Plătea chiar colecționari, în mari întreprinderi, să-i trimită amprente. Singura lui bucurie în viață era să stea aplecat asupra lor, zi și noapte, comparând, măsurând și clasificând. Trebuie să recunosc, cunoștea această problemă chiar mai bine decât oamenii noștri de la Scotland Yard sau, în orice caz, tot atât de bine. Dacă nu i-ar fi slăbit vederea, până la urmă s-ar fi putut să facă și vreo descoperire.

Se uită la Dick cu o privire lungă și gravă, iar acesta își cunoștea șeful suficient de bine pentru a rămâne tăcut.

– Să-ți spun care e teoria mea, spuse Bourke în cele din urmă. Cred că, tot colecționând, a dat din întâmplare peste amprenta asasinului din Slough.

– Dar colecția a fost distrusă, spuse Dick.

– Crezi? Bourke era, evident, sceptic. Știu că, imediat ce Walter Derrick s-a întors acasă, a început să strângă colecția. Era legată în volume, așezate pe un perete întreg. Știu, pentru că le-am văzut. După moartea bătrânului, Walter a trimis pe cineva la Scotland Yard ca să întrebe dacă am fi dispuși să le preluăm, dar noi nu avem de-a face cu oameni care respectă legea, așa că i-am respins oferta. Ele au fost distruse ulterior – dar au fost oare toate distruse? Această pasăre care se ivește când și când în casa lui Derrick nu știe despre distrugerea colecției nici mai mult, nici mai puțin decât noi. De ce, altminteri, și-ar asuma osteneala și riscul, cheltuind și bani? El sau ea caută o amprentă. De două ori au fost acolo; o dată au avut întreaga casă la dispoziție – asta s-a întâmplat când Derrick se afla la Monte Carlo – de aceea l-a și instalat pe intendent – și niciodată nu au furat ceva de valoare. Fiule, prinde pe această doamnă și pe acest domn și îl vei găsi pe cel care a ucis pe casierul din Slough!

Dick abordă acest caz așa cum abordase zeci de alte cazuri, uitând tot ceea ce știa în privința lui. Unele lucruri

erau însă greu de uitat. Din fericire, infirmiera cu ochi cenușii nu mai era bănuită. Dar nu o va mai vedea niciodată.

Tommy părea să fie însă mai norocos. O văzuse la Littlehampton, citind sub unul din umbrarele de pe faleză, în timp ce Cornfort dormea, iar îngrijitorul umil îmbrăcat și neras fuma pe ascuns în spatele umbrarului, după ce împiedicase cu pietre, roțile căruciorului. Toate acestea, Tommy i le povesti într-o scrisoare:

„Firește, bătrâne (scria el), am sărit din mașină și am salutat-o. A fost cât se poate de amabilă, și a întrebat de tine. Apoi, bătrânul domn s-a trezit și a turnat vreo două bancuri bune despre vreme, pe care cred că le mai auzisem. I-am spus aceasta după ce el a adormit din nou și ea s-a amuzat extraordinar”.

Tommy își continua voiajul spre Petworth, sau pe undeva pe lângă Petworth, „unde avea niște rude înfiorător de plictisitoare, care locuiau într-un fel de castel înconjurat cu un șanț cu apă, îngrozitor de umed și teribil de deprimant pe vremea rea, dar mătușa Martha, draga de ea, se putea prăpădi de la o zi la alta, și, în vremurile de azi, bătrâne, nu-ti poți permite să dai cu piciorul șansei de a câștiga cinstit un bănuț.”

Dick citi scrisoarea la Scotland Yard, invidiindu-l pe acest celibatar vântură-lume care avea atâtea posibilități de a întâlni infirmiera cu ochi cenușii, chiar și la Littlehampton. De ce n-a rămas Tommy la Littlehampton? gândi el enervat.

Nu încăpea nici o îndoială că amprenta găsită pe paharul de bere al intendentului era identică cu cea găsită în urmă cu nouă ani pe un mâner de pistol. Din fișele

Scotland Yardului, oameni plini de răbdare extrăgeau fiecare amănunt despre asasinatul din Slough, începând să alcătuiască un dosar. Pentru a-l aduce la zi nu era nevoie de prea multă ingeniozitate. Însă, după ce terminară, nu știau cu nimic mai mult despre acest asasinat decât se știuse cu nouă ani în urmă.

Într-o dimineață, Dick primi o invitație la un dejun din partea lui Walter Derrick, la clubul acestuia, cu următorul postscriptum:

„În legătură cu amprenta aceea găsită pe pahar, voiam să te întreb dacă ți-a fost de vreun folos?”

Nu avea deloc intenția să-i povestească lui Derrick despre formidabila coincidență. Nu este menirea poliției să stârnească o alarmă inutilă în sufletele cetățenilor nevinovați. Nu era deloc sigur că teoria inspectorului Bourke era justă și primul pas pe care intenționa să-l facă, acum când i se încredințase cazul, era să afle tot ce era cu putință despre actorii cunoscuți ai acestei mici drame. Poziția lui Derrick apărea foarte clară: era un om foarte bogat și era cât se poate de probabil să dețină niște bunuri mobile care să merite eforturile unui spărgător. Averea bătrânului Derrick fusese investită în mare măsură în bunuri imobiliare, astfel că Dick își opri alegerea asupra uneia din cele mai importante agenții din City și, printr-un mare noroc, alese exact firma de la care putea obține unele informații.

Asociatul pe care-l vizită avea multe de povestit despre zgârcitul părinte al lui Walter.

– Cel mai deștept diavol bătrân care s-a îndeletnicit vreodată cu cumpărarea de terenuri! fu verdictul acestuia. Avea instinctul valorii. A început ca zidar, și, după trecerea anilor, obișnuia să-și facă tot singur reparațiile

necesare la clădirile care-i aparțineau. În mânăuirea mistriei se putea lua la întrecere cu cel mai bun zidar, iar tatăl meu mi-a povestit că l-a văzut o dată învelind cu țiglă un acoperiș al unei căsuțe din sudul Londrei, al cărei proprietar era.

– A lăsat multe proprietăți? întrebă Dick.

– N-a fost el asemenea tip de om, fu răspunsul categoric. Era o pasăre prea șireată; știa exact momentul când valorile atingeau punctul culminant și atunci vindea. Cu circa 18 luni înainte de a muri, am vândut pentru el patru proprietăți a căror valoare brută a fost de 800 000 lire. Îmi amintesc precis, fiindcă s-a născut o discuție în legătură cu comisionul. A mai vândut un bloc – două clădiri pentru birouri în City – prin firma Haytor, cu 150 000 lire, în același timp. Era ciudat, bătrânul diavol insista invariabil să fie plătit în numerar. Nu accepta nici un cec. Am avut satisfacția să-l văd coborând pe Queen Victoria Street cu o mapă conținând peste o jumătate de milion de lire în bancnote. După câte știu eu, nu a investit niciodată un ban în altceva.

– Poate a cumpărat alte proprietăți?

– Nu, dar era pe punctul de a o face. Scurt timp înainte de a muri, prețurile erau din nou în creștere, iar eu începusem personal negocieri cu el pentru cumpărarea unui mare bloc de clădiri în City, în valoare de 412 000 lire. Desigur, pe atunci era mai mult sau mai puțin imobilizat în pat, dar mintea îi rămăsese la fel de ascuțită ca înainte.

– Un astfel de om trebuie să-și fi făcut dușmani? sugeră Dick, dar părerea lui fu respinsă.

– Toți oamenii de afaceri își creează dușmani, dar nu cred că bătrânul să fi stârnit prea multă animozitate. Până și agenților imobiliari, cu care se tocmea până la ultimul bănuț, nu le era realmente antipatic. Singurul lucru pe

care nu a vrut să-l vândă niciodată a fost casa lui din Lowndes Square și știu, întâmplător, că avusese unele oferte foarte bune pentru ea, chiar în perioada scăderii prețurilor imobiliare – oferte despre care îmi imaginam că va sări să le accepte. Presupun însă că de această casă îl lega un interes de natură sentimentală – el însuși a construit-o, sau a reconstruit-o – și nu voia să audă nici măcar de cele mai avantajoase oferte.

Clubul căruia îi aparținea Walter Derrick se afla situat într-o clădire mare și frumoasă în Pall Mall și era consacrat automobiliștilor. Dick îl găsi așteptând în holul plin de animație și fu întâmpinat cu acel zâmbet vesel pe care domnul Derrick îl oferea tuturor, fără excepție, căci era un om foarte prietenos.

– Afurisita asta de spargere a început să-mi calce pe nervi, spuse el, împingându-l ușurel pe Dick spre restaurantul aglomerat. Noaptea trecută n-am putut dormi. Apropo, dobitocului ăstuia de intendent al meu începe să-i revină memoria. Afirmă că fata era frumoasă ca o cadră. Asta-i partea cea mai neplăcută a situației de celibatar bogat. Pun mâna pe tine, chiar dacă, pentru aceasta, trebuie să-ți pătrundă prin efracție în casă.

Râse de această glumă, dar deveni mai serios când începu să vorbească despre inconvenientele la care era supus.

Pleca la țară în seara aceea, spuse el, lăsând o pază dublă la casa din oraș.

– Tot nu știu ce caută oamenii aceia, continuă el. Dacă aceasta s-ar fi întâmplat pe vremea când trăia tata, aș fi putut înțelege. Sărmanul bătrân își păstra toți banii sub pat, într-o casetă de oțel – căuta, pe cât posibil, să nu aibă niciodată de-a face cu bancherii. Am găsit-o acolo sau, mai bine zis, infirmiera a găsit-o – 412 000 lire în bancnote.

Dick ridică deodată privirea.

– Cât ai spus?

Domnul Derrick repetă.

– Dar asta nu a fost tot ce ai moștenit, nu?

În ochii lui Walter Derrick se ivi o sclipire.

– Mi se pare o sumă frumușică, spuse el. De fapt, atâta am moștenit. Oamenii cred că sunt milionar – eu unul însă mă și simt milionar și tot astfel te vei simți și dumneata când vei dispune de 400 000 lire!

În mintea lui Dick Staines începu să se facă lumină.

– Dar n-ai încercat să afli dacă a mai avut și alți bani? întrebă el. Avocatul lui nu ți-a...

– Bătrânul nu s-a folosit niciodată de un avocat, spuse Derrick. Și, apoi, curios: De ce ești atât de intrigat de asta, domnule Staines? Avea unele proprietăți imobiliare, dar fără prea mare valoare. Cele 412 000 lire au fost tot ce am moștenit.

– Vrei să spui că dumneata sau avocatul dumitale nu ați făcut nici un fel de cercetări pe lângă oamenii cu care avea de-a face, agenții lui imobiliari, că nu ai găsit nici un fel de chitanțe sau hârtii privitoare la afacerile lui?

– Nimic, răspunse Walter încet. Unde vrei să ajungi, Staines?

– Îți spun imediat, replică Dick. Dar răspunde-mi dumneata mai întâi: tatăl dumitale a murit subit sau a fost bolnav mai mult timp?

– A murit destul de subit. Avea sănătatea șubredă, dar moartea lui a survenit pe neașteptate. Și acum, care e misterul?

Pentru Dick nu mai exista acum nici un mister, după cum explică el.

– Banii pe care i-ai găsit sub pat reprezentau suma necesară achiziționării unui imobil, achiziționare pe care o negocia înainte de a muri. Știu că numai de la o singură firmă a primit 800 000 lire, de la alta 150 000 și, probabil,

dacă i-ai vizita pe toți agenții imobiliari din Londra, ai descoperi că a efectuat vânzări de un milion de lire în anul dinaintea morții lui. Prin urmare, banii pe care i-ai descoperit sub pat nu erau decât o parte din averea lui reală și, deoarece se pare că avea obiceiul să-și păstreze această avere în numerar, este cât se poate de clar că restul este ascuns undeva în casa dumatăle.

Walter se uita la el cu o privire fixă; pălise puțin.

– Crezi, desigur, ca sunt un prost pentru că nu am făcut aceste cercetări, spuse el, și probabil că și sunt. Dar te rog, Staines, spune-mi tot ce știi și îți promit că în cazul în care, prin intermediul dumatăle, voi intra în posesia întregii mele averi, nu voi uita ceea ce-ți datorez.

– Propun să ne întoarcem la dumneata acasă și să căutăm foarte temeinic. Acolo trebuie să existe undeva o ascunzătoare pe care nu o știa nimeni în afară de tatăl dumatăle. Aceasta este cu atât mai probabil cu cât, după cum am aflat, el era constructor și a modificat probabil planurile arhitectului.

În timp ce vorbea, observă că Walter Derrick deschide gura pentru a pune o întrebare. Cuvintele rămaseră însă nerostite, dar Staines știa care sunt și, de aceea, rămase oarecum mirat.

Își termină repede dejunul, iar Derrick îl conduse cu mașina înapoi în Lowndes Square. Dick examinează în prealabil clădirea la lumina zilei. Era mai mare decât toate celelalte din această piață; era o clădire urâtă, ceea ce-i dădea temei să creadă că bătrânul Derrick nu numai că-l asistase pe arhitect, modificându-i planurile, dar că fusese principalul vinovat pentru adăugirile inestetice care i-au fost aduse.

Remarcă în primul rând asemănarea clădirii, cu fațada ei de cărămidă albă smălțuită, cu o instituție publică.

Deschizând ușa, domnul Derrick îl găsi pe vigilantul

intendent în vestibul.

– Am primit mesajul dumneavoastră, domnule.

– Mesajul meu? Ce mesaj?

– Ați telefonat să mă anunțați că va veni cineva astă-seară, ca să măsoare camerele pentru covoarele cele noi.

Derrick și Dick Staines se uitară unul la celălalt.

– Bine, spuse Derrick încet.

Îi făcu semn detectivului să-l urmeze în salonul de la etajul I și închise ușa.

– Nu am dat nici o asemenea dispoziție prin telefon, spuse el. Proiectam să plec azi după-amiază la proprietatea mea din Godalming, așa cum ți-am spus, și nu intenționez defel să mă întorc în Lowndes Square. E un truc destul de stângaci, pentru că Larkin putea lesne să dea de mine prin telefon.

– Prea stângaci pentru a fi adevărat, spuse Dick. E ca și când bandiții ar dori să fii acasă astă-seară. În locul dumatăle, le-aș satisface dorința. Voi fi și eu aici.

Derrick părea tulburat.

– Nu pot să înțeleg, nu înțeleg, spuse el vehement. De ce naiba mă sâcăie? În toată treaba asta e ceva care mă scoate din fire. Care sunt dedesubturile? De ce să – se opri subit și își încruntă sprâncenele. Nu, nu, mă depășește!

Dar apoi, scuturându-se deodată de indispoziția care îl copleșise, își recăpătă din nou buna dispoziție caracteristică.

– Hai să găsim comoara, spuse el.

Trecură din cameră în cameră, trăgând deoparte covoarele, examinând și ciocănind pereții, deschizând dulapuri la care nu se umblase, după cum zicea Walter, de la moartea tatălui său. Casa avea trăinicia unei fortărețe. Pereții erau groși și Walter Derrick explică de unde venea slăbiciunea tatălui său pentru trăinicie. Pe când era copil, locuise într-o casă veche care se prăbușise în mijlocul

noptii și puțin a lipsit ca să-și piardă viața.

Majoritatea încăperilor erau astfel proporționate încât erau de-a dreptul urâte. Peste tot se făcea simțită prezența arhitectului amator: scări ciudate, care păreau puse acolo ca și când constructorului îi venise ideea după terminarea clădirii; ferestre inaccesibile, care trebuie să fi exasperat o întreagă generație de servitori. Fațada nu era chiar urâtă. Domnul Derrick cel bătrân respectase, în linii mari, arhitectura generală a pieței. Fiecare etaj avea un balcon de piatră, care continua fără întrerupere pe toată lățimea celor două fațade ale clădirii.

Timp de două ore scormoniră, examină și ciocăniră, dar fără rezultat. În cele din urmă, ajunseră în camera în care pătrunsesse Dick în noaptea aceea furtunoasă și, acolo, Derrick descuie un dulap:

– Iată ceva care o să te intereseze, spuse el.

Se aplecă și scoase o casetă de fier prăfuită. Era foarte grea; cheia mai era încă în broască.

– Aceasta e caseta în care am găsit banii și câteva fleacuri fără prea mare valoare.

Dick abia reuși să ridice caseta și să o așeze, printr-o mișcare pendulatoare, pe o masă. Era din oțel compact, adâncă și largă. Deschise capacul și zări în interiorul ei un instrument curios din alamă, care semăna cu o seringă. Avea două mânere curbe și, chiar în capătul pistonului, un alt mâner care părea un pat de pistol. De celălalt capăt era fixată o ventuză mare, de cauciuc roșu.

– Ce este această armă înfricoșătoare? întrebă el, examinând-o plin de curiozitate.

– N-am reușit niciodată să aflu.

Era solid construită și grea: cilindrul de alamă era scurt, cu un diametru de aproximativ 18 centimetri. Din ambele capete ale acestuia ieșea câte un mâner puternic de alamă, lung de peste zece centimetri. Suci instrumentul pe

toate părțile, intrigat, și deodată își dădu seama ce era; umezind marginea ventuzei de cauciuc, o apăsă pe suprafața lucioasă a casetei de oțel și trase capătul pistolului. Se auzi un „clic” și pistonul înțepeni. Apucând cele două mânere, ridică de pe masă caseta. După cum își imaginase, era o mică pompă de vid; nu fu în stare să dezlipească ventuza de cauciuc de pe suprafața casetei decât după ce găsi arcul care elibera mânerul în formă de pat de pistol și îi permitea să revină la loc.

– Unde era asta?

– În interiorul casetei cu bani. Cred că deasupra banilor. Dick puse la loc pompa în casetă și închise capacul.

Mai târziu; în aceeași după-amiază, vizită un fost constructor, acum pensionar, și-i puse câteva întrebări; un bătrân a cărui memorie nu mai funcționa la perfecție, dar care își amintea foarte bine de contractul său cu Derrick-tatăl pentru construirea unei case. În cursul lucrărilor, își aduse el aminte, fusese adus un seif lung și îngust, dar unde fusese instalat nu știa. Bătrânul Derrick, după cum bănuise Dick, pune și el mâna la construit și, spre indignarea vecinilor, își petrecea până și duminicile pe șantier, îmbrăcat într-un costum vechi și mânuind mistria. Mai mult încă: oprise toată activitatea timp de trei luni și adusesese muncitori negri. Bătrânul constructor credea că erau mauri, căci Derrick era câte o lună la Tanger, în perioadele când viața era ieftină și se putea ajunge pe coasta nordică a Africii, pe un vas care transporta fructe, cu o taxă de câteva lire.

CAPITOLUL V

Nu te puteai bizui în întregime pe memoria lui în privința esențialului. Dar, la sfârșit, își aminti de un amănunt intervenit recent și, povestindu-l, îi stârni lui Dick o vie curiozitate, dar și neliniște.

– E curios, croncăni bătrânul, întinzând o mână fără vlagă ca să-și ia la revedere, că tot felul de oameni se interesează de casa asta. Acum o zi sau două, a venit o domnișoară – frumoasă ca o floare, era o splendoare de fată. Spunea că scrie o carte despre case și voia să știe dacă am niscaiva planuri vechi; și, firește, a adus vorba despre casa asta veche a domnului Derrick.

– Cum arăta? întrebă Dick. Înaltă sau scundă, plină.?

– Acum nu îmi mai aduc aminte nimic, decât că avea ochi foarte frumoși – un fel de albastru-cenușiu, exact ca nepoată-mea; și niște gene lungi, negre.

Dick își dădu seama că descria ochii lui Mary Dane, sau ai dublurii ei. Considera că sosise momentul să recunoască cu tact că era ofițer de poliție.

– Detectiv, asta ești? Ei bine, nu pot să-ți spun mai mult decât ți-am spus. Voia să știe unde putea să-l găsească pe arhitect și i-am dat adresa. A scris-o chiar pe masa asta, arătă el cu un deget tremurând. La început nu reușea să-și găsească stiloul, dar până la urmă a dat de el în poșetă – un stilou de aur, cu capac lăcuit și o piatră mare, roșie, la capăt.

Dick rămase cu gura căscată: era descrierea stiloului pe care îl pierduse el și îi fusese restituit de infirmiera Mary Dane.

Bărbatul care ieși în seara aceea de la Scotland Yard era un bărbat cuprins de o dureroasă nedumerire. Era ora 11,30 și, de îndată ce ieși din Strand, străbătu o zonă

relativ pustie până ajunse în Holborn, apoi pătrunse în tăcerea și pustietatea cartierului Bloomsbury. Era puțin agasat de faptul că-și părăsise atât de precipitat apartamentul, când interesul îi fu trezit de una din acele mici întâmplări neplăcute, atât de frecvente într-un mare oraș.

O femeie mergea înaintea lui, la o distanță atât de mare, încât nu putea fi absolut sigur că era totuși o femeie și nu un bărbat. Continuându-și drumul, o ajunse treptat din urmă, deși nu-și dădu de fel seama de acest lucru. Agresorul trebuia să fi venit din direcția opusă: Dick nu-l zări decât după ce auzi țipătul și văzu doi oameni luptându-se. Iuți pasul și ajunse în dreptul lor în clipa în care, scăpând din mâinile bărbatului, fata se întoarse pentru a o lua la goană. Se izbi de detectiv și aproape că-l răsturnă. După o altă clipă, bărbatul o prinse de braț. Era foarte înalt, mai înalt decât Dick Staines; avea o voce groasă, de om beat și vorbea foarte tare.

– Hei! Vino aici!

Inspectorul Staines îl prinse cu o mișcare de profesionist, îl răsuci și îl lipi de grilajul grădinii care ocupa mijlocul pieței.

Deodată însă o auzi pe fată exclamând, speriată, și, întorcând capul, se pomeni holbându-se prosteste la Mary Dane. Era îmbrăcată într-un taior bleumarin și probabil că nu ar fi recunoscut-o cu pălăria ei mică, strânsă pe cap.

– Oh! Domnule Staines, te rog, scapă-mă de omul acesta!

Lunganul deveni agresiv, gata să facă scandal împotriva unei intervenții neprovocate.

– Ce vrei, domnule? Vorbea și mai tare și mai răgușit. Ce, n-am voie să stau de vorbă cu o domnișoară. O veche prietenă de-a mea din Cape Town?

Își agită degetul de bețiv în obrazul fetei:

– Credeai că n-o să te cunosc, ai? Lordy are memorie bună: și nu uită niciodată pe cineva care i-a făcut odată figura... și...

Gesturile ofițerului de poliție au fost precise. Dick Staines îl zvârli din nou, fără nici un efort, în gardul de fier.

– Omul acesta s-a legat de dumneata?

– Nu. Cred că m-a confundat cu cineva.

– Pe dracu, te confund! exclamă străinul. Numele dumitale e Marry de Villiers! Dar dumneata cine ești, domnule, aș vrea să știu? se întoarce el subit spre Dick.

– Eu sunt inspectorul Staines de la Scotland Yard, răspunse Dick, și la aceste cuvinte lunganul se făcu deodată mai mic. Vocea îi scăzu, devenind un fel de văicăreală lingușitoare.

– Nu supăr pe nimeni, domnule inspector. Poate că am făcut o greșală cu domnișoara. De fapt, să vă spun drept, am dat pe gât vreo câteva păhărele.

– Ia să te vedem mai bine, spuse Dick, apucându-l strâns de braț.

Primul lucru care-i sări în ochi lui Dick fu capul extraordinar de îngust al individului; fața lungă, bronzată, un nas mobil, ochii mici și rotunzi, înfundați în orbite, o mustață mică, zbârlită, se întipăriră instantaneu în memoria lui Dick.

– E în regulă, domnule, mă cheamă Lordy Brown. Am debarcat sâmbătă de pe „Glamis Castle”. Domnișoara știe – sau poate că nu știe.

Apoi, spre surprinderea lui Dick, începu să vorbească deodată repede într-o limbă pe care detectivul n-o înțelegea. Crezu mai întâi că este germana, apoi își dădu seama că e olandeza.

– Nu înțeleg ce spui. Dumneata înțelegi? întrebă întorcându-se spre fata care asculta atentă, dându-se

înapoi cu un pas.

– Bănuiesc că încearcă să-mi spună mie ceva, răspunse ea.

– Dumneavoastră, domnișoară? spuse Lordy Brown, aproape umil. De ce să vă vorbesc dumneavoastră? V-am făcut azi destule neplăceri. Sunt un om de omenie, îmi cer scuze! N-am debarcat decât sâmbătă; am un prieten bun aici, domnule inspector. M-am dus la el, dar nu era acasă. Tip cumsecade. L-am cunoscut cu ani în urmă, pe când locuia într-un cort murdar și vechi în Tanganika. O să-l primească pe Lordy. Milionar, asta e tipul. S-a certat cu bătrânul lui și a șters-o în Africa, dar e un tip de treabă – Walter Derrick.

– Cunoști cât de cât Londra? întrebă Dick. Știi unde este – menționa o cafenea în apropiere de Piccadilly Circus, pe care rareori o scapă vreun turist străin. Așteaptă-mă acolo peste o jumătate de oră! Dacă n-ai să fii acolo, știu eu cum să dau de tine. Unde locuiești?

Omul îi dădu adresa unui hotel.

– Ne vedem peste o jumătate de oră. Dacă nu ești acolo, te caut și dau eu de tine, spuse Dick și, fără nici o altă vorbă, se întoarse și plecă.

Fata se îndepărta, mergând încet. Era vizibil că aștepta s-o însoțească.

– A fost îngrozitor, mi-am pierdut capul, spuse ea cu un aer de întristare. Nu l-am văzut pe omul acela până m-a acostat. Detest bețivii.

– Unde ai tras astăzi? întrebă el.

Locuia la un hotel din Grower Street. Venise pentru ziua aceea de la Littlehampton să facă niște cumpărături și urma să se întoarcă acolo a doua zi. Nu-i prea plăcea Londra, îi mărturisi ea.

– Vreau să-ți pun o întrebare, spuse Dick. Ai auzit vreodată de cineva care să-ți semene atât de mult încât să

puteți fi confundate?

– Nu, nu cred că există cineva în lume care să fie identic cu altcineva, spuse ea. Am într-adevăr o dublură?

– Sunteți trei, dacă domnul Lordy Brown nu a vorbit cumva visând. Te-a confundat cu o domnișoară de Villiers din Cape Town. Cunoști acest oraș?

Spre surprinderea lui, ea dădu din cap afirmativ:

– Am fost acolo acum doi ani.

– Dar pe atunci nu puteai fi infirmieră: nu aveai vârsta necesară.

– Aș fi preferat să nu-l fi văzut pe omul acela; mă îngrijorează, fu răspunsul ei.

Nu o întrebă ce motiv are să fie îngrijorată în privința unuia pe care nu-l cunoștea și pe care s-ar putea să nu-l mai vadă niciodată.

– E curios că-l cunoaște pe Derrick, spuse el.

Fata nu răspunse, iar când Dick repetă această afirmație banală, întrebă:

– Derrick? Era domnul acela cu Rollsul galben? E la Londra?

În momentul de față, îi spuse Dick, domnul Walter Derrick se află în casa lui de la țară, în Surrey.

– E un om cu mult noroc, spuse ea.

Dick o întrebă de ce, și ea zâmbi. Iar când el insistă:

– Ce prost ești! Iar lordul Weald – Tommy îi spui, nu-i așa? – te crede grozav de deștept! Nu crezi că e un noroc să nu fii nevoit să accepți compania unor vechi prieteni din Africa de tipul domnului Brown? Ai să te întâlnești cu domnul Brown, nu? Întreabă-l cine este domnișoara de Villiers – e un nume destul de obișnuit la Cape Town, dacă-mi amintesc bine. Ți-ai pierdut iarăși stiloul?

Întrebarea îi aduse aminte de ceva care îl intriga.

– Eram aproape convins că l-am pierdut din nou, spuse el. Iată însă că a venit momentul să te întreb dacă n-ai o

dublură. La Wandsworth e un constructor, cu numele de Ellington, foarte bătrân, care a avut recent un musafir – o domnișoară care, judecând după descrierea lui, arăta ca dumneata; l-a vizitat în ziua în care îmi pierdusem stiloul, și cu acest prilej. S-a mai întâmplat ceva la fel de remarcabil. Ellington spunea că tânăra îi ceruse amănunte despre casa lui Walter Derrick și că scosese un stilou, care evident era stiloul meu, pentru a-și nota o adresă. Sunt chiar atât de amuzant? adăugă el puțin sarcastic, deoarece ea izbucnise în râs.

– Ești teribil de amuzant. Privește!

Deschise poșeta, scoase un obiect strălucitor de aur și i-l întinse. Dick se opri să-l examineze. Era identic cu stiloul pe care-l avea el în buzunar.

– L-am cumpărat astăzi pe Regent Street, spuse ea solemn. Aș fi putut cumpăra patruzeci, sau cincizeci, sau o sută! Par să fie la modă. Am văzut și în tren pe cineva folosind un astfel de stilou. De unde îl ai?

– Pe al meu mi l-a dat Tommy, spuse el.

– Firește că Tommy ți l-a dat pe al dumitale! îl ironiză ea. Există un magazin pe Regent Street care nici nu vinde altceva – un magazin de stilouri. Dacă crezi că merită osteneală, poți să vezi o mulțime expuse în vitrină; iar dacă crezi că sunt de aur, află că nu sunt! Nu-mi face plăcere să-l trădez pe Tommy al dumitale, dar costă 4 șilingi și 6 pence bucata și cred că s-au vândut circa 50.000. Vrei să-mi spui ceva?

– Îți spun tot ce pot, răspunse el.

Ea tăcu o clipă, apoi întrebă:

– Ce este misterul acesta grozav? La ce te gândești când spui că eu sunt de fapt trei – domnișoara Villiers, eu însămi și încă cineva – cine este acel cineva? Au comis oare niște crime îngrozitoare și, în seara aceea dumneata veniseși de fapt la Brighton ca să mă arestezi?

– Ce idee absurdă! Începu el.

– Nu te eschiva! Mi-am dat seama în momentul în care te îndreptai spre mine, în sala de dans, că ceva nu era deloc în regulă. Mi se părea că veniseși special ca să mă demaști – aceasta a fost senzația pe care am avut-o. Și ai avut-o și dumneata!

– Ai o soră? Întrebă el, și ea dădu afirmativ din cap.

– În vârstă de 12 ani, și nu-mi seamănă deloc. E brunetă. E un copil teribil de deștept, dar nu atât de deșteaptă încât să mă poată înlocui. Dacă am o soră geamănă? Nu. Adevărul este, domnule Staines, că trebuie să am o înfățișare foarte comună.

Îi mai spuse că toate scrisorile pe adresa micului hotel în care locuiește îi vor parveni. Simplul fapt că ea îi sugera să-i scrie îi făcu o plăcere ridicolă; plăcerea fu oarecum atenuată la despărțire:

– Pentru cazul în care găsești o a patra persoană care arată ca mine și vrei să știi unde mă aflu, adăugă ea.

Dick se întoarse la cafeneaua unde se înțelesese să se întâlnească cu omul din Africa. Îl găsi așezat la o masă mică, într-un colț al sălii. În cămașa lui cenușie, deschisă la gât, cu pălăria uzată pe capu-i îngust, împinsă spre ceafă, cu fața lungă, slabă și bronzată, chiar în acea ambianță boemă era o figură insolită.

Erau acolo oameni care-l cunoșteau pe Dick Staines și care, când se ivi în ușă, se întoarseră repede cu spatele spre el, fiindcă acea cafenea era un loc preferat de întâlnire al „zmeilor”, al escrocilor și al acelei mici lumi compuse din tineri îmbrăcați după ultimul strigăt al modei, care stau la pândă pentru a înhăța vreun străin credul.

– Ce bei, căpitane? Întrebă Lordy Brown, apoi, cu un pocnet din degete ca un foc de pistol, chemă chelnerul: Hei, alo! Adu un pahar pentru căpitan!

Dar Dick refuză să bea altceva mai tare decât o limonadă.

– Aș fi luat și eu una, dar n-am băut ani de zile decât asta; numai sirop de lămâie și apă infectă! Numai când văd limonada, mi se întoarce stomacul pe dos! Sper că nu mai sunteți supărat pe mine din cauza întâmplării aceleia cu domnișoara? Adevărul este că eram afumat. Îl cunoașteți pe prietenul meu, domnul Walter Derrick?

Rămase vizibil consternat, aflând că Dick îl cunoștea.

– Cumsecade băiat, cam moale, dar bun. Curios cum l-am cunoscut. Își făcuse o tabără într-un loc numit Pakasada; căutau aur, el și un alt tip, pe nume Cleave. Am dat peste el în junglă; era foarte bolnav – un leu îi zdrobise piciorul – dar l-am adus înapoi în tabăra în care stătea. Pun rămășag că-și amintește de asta, căpitane! Pun rămășag că va spune: „Ia te uită, Lordy! Cu ce-ți pot fi de folos, bandit bătrân?!” Tare glumeț era el, Walter. N-am cunoscut niciodată un tip care să fie așa de glumeț și, în același timp, așa de spiritual ca el. Am stat patru zile oblojindu-i piciorul – pulpa stângă sfâșiată, ceva îngrozitor. Se dusesse după un leu bătrân și năpărlit – ăștia pot fi primejdioși. Spunea că are să rămână toată viața un olog șchiop, dar eu i-am spus: „Nu. Ascultă ce-ți spun eu, Walter. Cu experiența mea sunt mai bun ca orice doctor. Torni iod și multă apă fierbinte – mai bine ca doctorul”. Walter o să-și amintească! O să zică: „Lordy, ce bine-mi pare că te văd! Mi-ai salvat viața, Lordy, și acum ești pe geantă, acum am să te salvez eu pe tine!”

– Sper, spuse Dick, când vorbărețul se opri să răsufle.

– Firește c-o s-o facă. Noiăștilalți suntem totdeauna uniți. Suntem sarea pământului. Altfel decât voi, cei de-acasă – noi am trecut prin multe. Taică-meu a fost unul dintre primii pionieri. Cunosce regiunea de la Trecătoarea Crăciunului până la cascade și în jos, spre Bulawayo. Am

căutat aur în Barotseland și Bechuanaland; am trăit în Kalahari.

Se uită la Dick cu o privire care voia, parcă, să-l cântărească. Era vizibil că se întreba dacă să-l informeze pe Dick de ceva despre care aproape că-i spusese în cursul conversației.

– Bănuiesc c-o să aflați cine sunt, domnule inspector. Nu vreau să vă fac neplăceri – cred că polițiștii trebuie tratați ca niște domni. Am avut necazuri, recunosc; am stat de două ori la închisoarea centrală din Pretoria, și nu are rost să n-o recunosc – o dată un an și a doua oară trei ani și jumătate. Dar asta a fost pe vremea când beam și am fost dus pe o cale greșită de unii mai răi ca mine. Acum sunt om cinstit. Jocul celălalt nu merită riscurile. Știți asta mai bine ca mine, nu-i așa, domnule inspector?

– Ce delikte ai comis? întrebă Dick.

– Erau și nu erau grave. N-am fost capul în nici una din afacerile astea. Prima a fost o afacere simplă; l-am jefuit de aur pe un căutător – el era criță și eu eram criță, și nu știu până în ziua de azi cum s-au petrecut lucrurile. Dar poliția mi-a aruncat-o mie în spinare – polițiștii de acolo nu-s atât de cinstiți ca cei de aici, din Anglia, adăugă el grăbit. Prima porție mi-am luat-o la închisoarea centrală din Pretoria. A doua afacere era nevinovată, ca să-i spunem așa. Mi-au spus că domnul cumpără diamante – nu e voie să cumperi diamante în Africa de Sud.

– Știu, spuse Dick. Mai departe?

– Uitați cum a fost, domnule, continuă încet Lordy Brown. M-am dus la el să-i spun că-l va căuta poliția. Aș fi putut, în cel mai rău caz, să-i cer câteva lire ca s-ajung la Cape Town, nimic altceva mai rău. Se pare însă că acel domn nu cumpăra deloc diamante, iar eu m-am ales cu patru ani pentru mărturie falsă.

– De fapt, pentru că ai încercat să-l șantajezi.

Lordy nu încercă să nege, dar consideră necesar să proclame puritatea intențiilor lui în ceea ce-l privea pe domnul Walter Derrick.

– Acesta e într-adevăr un om de omenie, un bărbat. Nu știu nimic împotriva lui decât că-i prea bun la suflet! Omul ăsta nu putea face ceva nedrept – și ce poznaș era! Plin de veselie și de idei năstrușnice. Știți cum vorbea despre piciorul rănit, în timp ce-l îngrijeam? Partea leului, zicea. Trebuie să fii bărbat, cu adevărat, ca să poți face haz chiar de propriile-ți necazuri, nu?

Când spusese că era pe geantă, vorbise de fapt la figurat. Îi mărturisise lui Dick că debarcase cu „câteva” lire și regretă, cu jumătate de gură, că părăsise Africa de Sud. Detectivul bănuia însă că avusese motive suficiente s-o facă.

– A fost ceva, răspunse Brown vag, dar întotdeauna am spus că, dacă-i faci cuiva faimă proastă, pe urmă poți să-l și spânzuri! Când eram acolo, Cape Town era plin de escroci, dar bineînțeles că vina a căzut pe alții. Escroci! Jumătate din banda australiană era acolo, bărbați și femei, locuind la cele mai bune hoteluri și toți foarte porniți să facă bani.

Simți intensitatea privirii întrebătoare a lui Dick, și deveni subit necomunicativ.

– Cine este domnișoara de Villiers?

– A, dânsa? Hm. Este o. Este o domnișoară pe care o cunosc oarecum.

– Escroacă? întrebă Dick.

– Nu dau nici un fel de informații despre doamne, răspunse Lordy, plin de cavalerism.

Îndreptându-se spre casă, Dick era sigur de un lucru: că omul acela realmente se înșelase atunci când o acostase pe Mary Dane. Tonul în care i se adresase nu avea nici o nuanță de dragoste sau de prietenie; era mai curând tonul

de satisfacție răutăcioasă a unui om lovit, care întâlnise pe cel răspunzător pentru necazurile sale.

Dick era intrigat iar inima îi era grea. Analiză, cu totul inutil, cel de-al doilea sentiment. Era abătut, fiindcă fata îi era dragă și fiindcă, în fundul sufletului său, se născuse bănuiala, deși nu chiar convingerea, că Mary și dublura ei sunt una și aceeași persoană. Și totuși și el și Lordy Brown ar fi putut desigur să se și înșele. Amândoi „recunoscuseră” fata în locuri slab luminate, unul în subsolul casei lui Walter Derrick, celălalt, la lumina incertă a unui felinar de stradă. De ce-ar fi fost ea un dușman al lui Walter Derrick? Ce spera să câștige de pe urma acestor aventuri nebunești? Mintea lui se întoarse la asasinul necunoscut al casierului din Slough. Să-i fi fost ea soră, soție.? Își scutură capul. Asemenea situații apar numai în romane; în viața reală, oamenii sunt mulțumiți dacă sunt lăsați în pace.

Presupunând că asasinul din Slough se află în spatele tuturor acestor fapte inexplicabile, el cu siguranță ar fi știut că toate amprente aflate în posesia bătrânului Derrick fuseseră de mult oferite poliției de fiul acestuia – și refuzate. Dar dacă erau ascunse în vreun loc secret, neștiut de nimeni. Nu, își zise el, respingând ipoteza amprentelor. Mai probabil era că acești vizitatori de la miezul nopții căutau restul banilor bătrânului Derrick, despre care știau că sunt ascunși în casă.

Așa că putea să le coboare, pe Mary Dane și dublura ei, din domeniul ficțiunii și să o așeze pe cea de-a doua în locul care i se potrivea, în cazul în care ipoteza lui era valabilă, și anume acela de membră a unei bande inteligente, în căutare de bani ușor de obținut, bani a căror lipsă nu s-ar remarca niciodată și, în consecință, nu ar stârni nici un scandal.

În noaptea aceea se răsuci multă vreme în pat, fără

somn, gândindu-se neconținut, elaborând diverse ipoteze numai pentru a le îndepărta imediat din minte, una după alta. Adormi, în sfârșit, după ce luase hotărârea să găsească femeia care se substituia lui Mary Dane și să lămurească un mister care începuse să-l calce pe nervi.

Nimic altceva (își spuse el) nu putuse să-i îndrepte pașii, a doua zi, spre micul hotel din Grower Street, unde înnoptase Mary, decât o îndrăgostire prostească. Fu pedepsit pentru acest fapt nesăbuit, căci Mary plecase cu un tren de dimineață, deși îi spusese că va rămâne în oraș toată ziua.

– Sunteți domnul Staines? întrebă servitoarea, amintindu-și ceva. Vă rog să așteptați puțin, domnule! Tânăra doamnă a lăsat o scrisoare pentru dumneavoastră; a spus că veți veni în această dimineață.

Cu toată enervarea care-l cuprinsese, Dick izbucni în râs. Ce sigură era această „tânăra doamnă” și ce bine cunoștea ea felul de a reacționa al bărbaților! Iritarea însă nu i se risipea ușor. Iar scrisoarea, prin conținutul său, era și mai puțin de natură să-i restabilească calmul.

„Dragă domnule Staines,

Îmi pare atât de rău că trebuie să mă întorc la Littlehampton! Am primit un telefon de dimineață și mi s-a spus că domnul Cornfort nu se simte prea bine. Îmi pare foarte rău că nu pot lua dejunul cu dumneata, dar sper că mă vei invita și altă dată”.

Scrisul era mic, aproape copilăros. Iar sentimentul de enervare al lui Dick Staines era acum și mai acut, căci o căutase pentru a o invita la dejun, și era cât se poate de sigur că, în seara precedentă, nu menționase deloc o asemenea intenție.

– Afurisită femeie! spuse Dick cu blândețe.

În ziua aceea nu avea prea multe de făcut, doar o reexaminare a dosarului din Slough. Despre acest asasinat se știa un remarcabil de puține lucruri. Singurul indiciu cât de cât valoros fusese dezvăluit într-o declarație a unui căruțaș, numit, printr-o coincidență, Carter¹, iar o notă scrisă cu creionul pe marginea ei informa laconic: „De atunci, acest om a încetat din viață”.

Carter văzuse motocicleta și tramvaiul apropiindu-se încet, din direcția Maidenhead. Motociclistul era îmbrăcat în maro și purta ochelari mari. Înălțimea lui era greu de apreciat, deoarece era așezat pe motocicletă. Casierul asasinat avea 40 de ani, era boxer amator și îi plăcea foarte mult să meargă pe jos. Obişnuia să facă pe jos drumul de la Slough până la uzină, care era așezată în afara orașului, și să ducă banii într-o servietă neagră. Directorul considerase că acesta era un obicei primejdios și dăduse dispoziție casierului să nu mai plece cu bani asupra sa neînsoțit de un paznic, dar, de cele mai multe ori, această dispoziție era ignorată. Era singur în dimineața aceea când, în văzul a trei sau patru persoane și al șoferului camionului unei băcănii, o motocicletă și un tramvai s-au oprit lângă bordura trotuarului și motociclistul a coborât. S-a prefăcut că umblă la motorul motocicletei, până în momentul când casierul a ajuns în dreptul său, apoi s-a întors, și-a scos pistolul și a tras. Nimeni nu l-a văzut când s-a urcat din nou pe motocicletă și, înainte de a-și fi dat cineva seama de ce se întâmplă, a și dispărut. A traversat orașul și, fapt curios, s-a supus semnalului unui agent de circulație, care l-a oprit pentru a permite trecerea unui autocamion, iar de atunci nu l-a mai văzut nimeni.

---

¹ Căruțaș (în limba engleză.).

Pistolul fusese găsit în mijlocul străzii, la o distanță mică de locul crimei; poliția susținea că, încercând să-l bage în buzunar, pistolul îi alunecase din mână asasinului și căzuse între motocicletă și tramvai. Nu s-a mai găsit nici o urmă, nici a lui, nici a motocicletei. Nimeni nu-i reținuse numărul de circulație. După cum era și firesc, Scotland Yardul a adunat pe toți cei care dăduseră vreodată o lovitură în genul acesta sau aveau o reputație proastă, dar nu a reușit să găsească soluția misterului; și convingerea generală la Scotland Yard a rămas că asasinul fusese un om cu școală, care izbutise să fugă în Franța.

Regula generală este că un criminal oarecare nu încearcă să părăsească Anglia, și aceasta dintr-un motiv foarte întemeiat. Un om care nu cunoaște o limbă străină sau obiceiurile dintr-o altă țară nu poate spera să treacă neobservat. E remarcat oriunde se duce și, deoarece semnalmentele persoanelor urmărite de poliție sunt imediat transmise peste hotare, i-ar fi fost imposibil să scape până la urmă neprins.

Scotland Yardul putea număra pe degetele unei singure mâini pe cei care comiseseră vreun delict și reușiseră să ajungă pe continent. În mod invariabil, aceștia erau escroci internaționali și spărgători de seifuri, care se simțeau la ei acasă atât ia Paris cât și la Londra sau oriunde altundeva.

CAPITOLUL VI

Aceasta era, în esență, povestea asasinatului din Slough – o crimă ordinară, abjectă, comisă de cineva care era, în mod evident, necunoscut poliției, deoarece prin nici una din căile sale subterane de informație, aceasta nu a mai reușit să culeagă nici o aluzie sau vreun indiciu cu privire la autorul ei.

Dick citi și reciti diversele declarații, după cum făcuseră înaintea lui un mare număr de ofițeri de poliție, cu speranța de a găsi un amănunt trecut cu vederea, oricât de mic ar fi fost, care să-l ducă la o concluzie utilizabilă în legătură cu acest caz. Citi din nou declarația lui Carter, dar nici unul dintre paragrafe nu voia să dezvăluie vreo semnificație nouă. Punând hârtiile la loc trimise dosarul înapoi la arhivă. Imediat ce ieși din birou curierul arhivei, sună telefonul.

– Dumneata ești, Staines?

Recunoscut imediat vocea: era a lui Walter Derrick.

– S-a întâmplat ceva? întrebă el grăbit, și auzi râsul lui Derrick.

– Nu, numai că mâine e sâmbătă și mă întrebam dacă n-ai vrea să vii aici să-ți petreci sfârșitul săptămânii împreună cu mine – sau te pomenești că Scotland Yardul nu-ți permite să fii liber nici în aceste zile? Dacă cumva aceasta te poate convinge mai lesne, află că vine și Weald. Nu, nu e vorba de mai mulți invitați – doar noi trei. Probabil că te vei plictisi, dar în această perioadă peisajul rustic este mai frumos ca oricând.

Dick nu avea nici un fel de treburi urgente la Londra, și era curios să cunoască părerea lui Walter Derrick despre un anume domn Lordy Brown.

– M-am întâlnit ieri cu un prieten al dumitale, spuse el.

– Cine era? întrebă repede Derrick.

– Îți voi povesti totul când ne vom revedea, o pasăre tare ciudată!

– Sună într-adevăr ca și când ar fi vorba de un prieten de-al meu, chicoti Derrick. Bărbat sau femeie – nu cumva iubiții mei de spărgători?

– Ei, nu chiar așa de interesant, răspunse Dick.

Înainte de a părăsi Londra, ceru și primi de la compania de navigație „Union Castle Line” lista pasagerilor care se întorseseră în Anglia cu vaporul „Glarnis Castle”. Nici printre pasagerii clasei întâi, nici printre cei ai clasei a doua sau a treia nu descoperi numele de Lordy Brown. De fapt nici o persoană cu numele de Brown nu călătorise cu acest vapor. Faptul nu era ieșit din comun; dacă ipoteza inspectorului era justă, și anume că Brown părăsise Africa de Sud în mare grabă, spre binele Africii de Sud, atunci el călătorise sub un nume fals. Exista, desigur, pe de altă parte, și posibilitatea ca omul să se afle în Anglia de mult timp. Această ipoteză căpătă o confirmare atunci când Dick descoperi cauza probabilă a fugii lui Lordy. Cu șase luni în urmă, la Cape Town avuseseră loc o serie de spargerii, operându-se câteva arestări. Deși Lordy Brown nu era propriu-zis urmărit de poliție, sigur că fusese probabil bănuیت a fi un membru al bandei. Teama de a fi descoperit ar fi putut constitui unul din motivele apariției lui în Anglia.

Dosarul care sosi sâmbătă dimineață îi dezvălui ce modest fusese Lordy. Nu de două ori, ci de peste zece ori văzuse el interiorul închisorii Africii, și executase chiar o pedeapsă la care fusese condamnat de autoritățile congoleze din Elisabethville. Se pare că îi plăcea mult să călătorească; Lordy se prezenta cam vag, ca explorator geolog, dar profesia sa de bază era neguțătoria.

Walter Derrick obișnuia să spună că reședința lui de la

țară se afla în Surrey. În realitate, ea era situată chiar în marginea comitatului Sussex și la câteva mile depărtare de Singleton. Moșia era mică, iar casa, modernă și lipsită de ostentație.

Derrick veni în întâmpinarea oaspetelui său, la gară, și-l conduse la Keyley. La rugămintea sa, Dick îi vizitase locuința din Lowndes Square, unde găsisese doi oameni de pază. Nu avuseseră nimic de semnalat și își exprimaseră părerea, pe care o susținu și Dick, că probabil n-o să aibă loc nici o tentativă de spargere asupra acestei proprietăți a lui Derrick.

– Mă agasează povestea asta, oftă el, în timp ce mașina gonea pe șoseaua lungă și dreaptă. Realmente nu înțeleg nimic. Dacă, așa cum crezi dumneata, acești oameni bănuiesc că în casă sunt ascunși bani, atunci știu tot atât de puțin ca și mine despre locul unde sunt ascunși! Săptămâna viitoare voi chema un arhitect și câțiva constructori și vom căuta serios. Poate că, dacă o să gădesc ceva, cerșetorii ăștia or să mă lase în pace.

Îl găsiră, așteptându-i în fața casei, pe Tommy Weald, care salută cu bucurie sosirea lui Staines.

– Am avut o săptămână foarte plicticoasă și se părea că voi avea cel mai înfiorător week-end.

– Îți mulțumesc, spuse Dick.

– N-am încotro, bătrâne. Afurisitele mele de rude m-au adus într-o adevărată stare de deprimare și, dacă nu aș fi acceptat invitația dumitale, Derrick, aș fi plecat la Bognor, pentru a o cunoaște mai bine pe micuța mea prietenă. E adorabilă, Dick, bătrâne.

– Cine e? întrebă Derrick amuzant.

Însă Dick Staines nu ardea deloc de nerăbdare să vorbească despre Mary Dane.

Părea să fie exact week-end-ul deprimant pe care îl pronosticase Tommy. Dick avusese o săptămână destul de

încărcată și era obosit; în timpul cinei, Derrick fu neobișnuit de taciturn, iar Tommy căsca tot timpul între felurile de mâncare, uitând cu totul de bunele maniere. Dacă scotea o vorbă, o făcea doar pentru a pomeni despre „divina infirmieră”, care impresionase, evident, profund, sufletul lui sensibil.

– Sunt nerăbdător s-o văd și eu pe Mary Dane a ta, spuse Derrick. Dumneata ai cunoscut-o? Se întoarse spre Dick, care dădu din cap.

– Da, răspunse el încet, și aproape că și dumneata ai întâlnit-o – atunci cu mașina.

– Este fata pe care era s-o calc la Brighton? Dumnezeu mare!

– Nu ți-aș fi iertat-o niciodată, căscă Tommy.

Mărturisi că era teribil de obosit, iar când Derrick îi propuse să se culce, acceptă bucuros.

Dick și gazda lui ieșiră să se plimbe. Era o seară caldă cu aerul îmbălsămat de parfumul trandafirilor. Undeva, în depărtare, se auzea cântecul unei privighetori.

– Parcă nu-ți mai vine să crezi că ar mai exista pe lume un loc numit Scotland Yard, nu-i așa? îl luă Derrick în zeflema. Nici tu scandalagii, nici tu spărgători, nici tu asasini.

Dick zări o umbră întunecată, sinuoasă, trecând cu repeziciune peste gazon. O zări și Derrick.

– Nu tu asasini... Nu!

– M-am angajat față de mine însumi că-mi voi oferi plăcerea de a împușca acest dihor într-una din aceste zile. Mi-a dat iama prin găini. Apoi, brusc: Cine e acest prieten al meu, Staines? M-ai făcut grozav de curios.

– Nu atât de curios pe cât m-a făcut el pe mine, spuse Dick, zâmbindu-și sie însuși în întuneric. Cunoști pe unul Lordy Brown?

– Lordy Brown? repetă celălalt târăgănat. Îmi sună

cunoscut. Ce e – artist de circ?

– Cred că ar fi putut să aibă în viața lui, printre altele, și această meserie, spuse Dick. Îți amintești, când erai în Africa, ai fost atacat de un leu. Și, fiindcă veni vorba, nu știam că ești vânător.

– Cu acea ocazie am fost eu cel vânat, fu răspunsul lui. El a fost tipul care m-a găsit. Lordy Brown! spuse el gânditor, adăugând: un om cu fața îngustă care vorbește tot timpul despre el însuși. Mi-aduc aminte, credeam că a murit. Mi se pare că am auzit sau am citit că se înecase undeva în Tanganika. Cum ai ajuns să-l cunoști?

În această privință, Dick era pregătit să spună o mică minciună.

– L-am întâlnit din întâmplare, spuse el. L-aș fi cunoscut probabil în orice caz, deoarece secția mea se ocupă de străini indezirabili. Și, potrivit dosarului său, este unul din domnii cei mai indezirabili sosiți vreodată din Africa.

– Ți-a spus el că-i prieten cu mine? întrebă Derrick, râzând. Nu a pomenit, din întâmplare, faptul că, atunci când a părăsit tabăra noastră, a luat aproape 12 uncii de aur pe care-l scosesem cu multă trudă din râu?

Se plimbau în sus și în jos, Derrick cu o țigară de foi între dinți, cu mâinile la spate. Era evident că știrea despre sosirea lui Lordy Brown îi stârnise niște gânduri nu prea plăcute.

– Are tupeu tipul ăsta! spuse el, Eu, prieten cu el! Ți-a povestit că fugea de poliție, când ne-am întâlnit, și că am trimis pe cineva la o depărtare de 80 kilometri pentru a-l denunța autorităților celor mai apropiate? Pot să spun că Lordy Brown este singurul dușman adevărat pe care l-am avut vreodată. Mă urăște de moarte! Dacă s-ar fi aflat în țară cu câteva luni în urmă, când au fost comise delictele acelea, le-aș fi putut înțelege toate bine, mai ales... Nu-și termină fraza.

– În orice caz, când te vei întoarce la Londra, trebuie să te aștepți să-i primești vizita, spuse Dick. Locuiește acum la hotelul Howfolk. Îmi închipui că vrea bani.

– N-o să capete nici un ban de la mine, spuse Derrick foarte calm. Acum mi-aduc aminte de el – cred că a fost acuzat de șantaj, dar nu sunt prea sigur. Adeseori auzi numai frânturi dintr-o poveste și de aceea am atribuit probabil altcuiva acest delict. Dacă vine la mine acasă, n-am să ezit să chem poliția. S-a înțeles foarte bine cu tovarășul meu – unul Cleave. Nu sunt sigur dacă Cleave nu avea cumva cazier, deși era un om cu un nivel de cultură foarte ridicat. Sărmanul Cleave! N-ar trebui să spun nimic împotriva lui. Se scrântise nițel – a plecat într-o bună zi din tabără, și de atunci nu l-a mai văzut nimeni niciodată. Tocmai atunci apărea vânatul mare în regiunea noastră, care începea să mișune de lei. Eu am împușcat doi, în ziua când a dispărut el. Încep să-mi amintesc mai multe despre Lordy Brown, urmă el după o lungă tăcere. A șantajat un om la Cape Town dar, din nefericire pentru el, acolo exista o bună agenție de detectivi particulari, iar Lordy a avut noroc că nu a fost trimis la Breakwater. Curios – uitasem cu totul de el, continuă cu un râs încurcat, și acum iată-mă povestindu-ți biografia lui! Aș dori să fii cu mine când o să-l întâlnesc. Mi-a scris probabil la Londra și, dacă într-adevăr a făcut-o, îi voi răspunde și-i voi fixa o întâlnire pentru joi.

Nu mai pomeni în seara aceea nimic despre Lordy. În după-amiaza zilei următoare, pe când juca o partidă de minigolf plictisit, Derrick spuse:

– Aș dori să stabilești, Staines, dacă tipul are și cazier de spărgător. Ar fi mai bine să fim siguri că nu el a fost cel care a pătruns în casa mea.

Domnul Derrick avea obiceiul plebeian să doarmă duminica după-amiază, iar Tommy îi cunoștea, evident,

acest obicei, deoarece imediat ce gazda lor se retrase, Înălțimea Sa îi făcu lui Dick un semn cu degetul să-l urmeze în grădină.

– Am mașina afară, spuse el. Ce-ai zice de o mică plimbare până la Bognor?

– Ai cumva rude la Bognor? întrebă Dick și Tommy chicoti.

– S-ar putea s-o vedem, pe faleză, bătrâne. Se plimbă tot timpul în sus și în jos, cu moșul acela căruia îi tremură mădularele. Sunt sigur că va fi grozav de bucuroasă să te întâlnească, spuse el cu viclenie. Ori de câte ori mă văd cu ea, îmi vorbește de tine – ce bărbat extraordinar ești, și se miră cum oameni ca tine pot să se facă polițiști.

Dick nu avea nevoie să fie convins; numai sugestia unei asemenea posibilități fusese suficientă pentru a-i face inima să bată mai repede.

La început crezură că drumul lor până la Bognor fusese zadarnic. Timp de două ore se plimbară în sus și în jos pe faleză, dar nu zăriră nici urmă de Mary Dane; tocmai discutau dacă nu este cazul să se întoarcă la Keyley, când Dick văzu un cărucior galben, împins încet pe aleea de la capătul falezei, urmat de o siluetă subțirică îmbrăcată în albastru și alb. În secunda următoare, erau în drum spre ea.

Nu fu deloc surprinsă să-l vadă, și aceasta dintr-un motiv bine întemeiat.

– V-am urmărit timp de o oră cum vă plimbați de-a lungul falezei – camerele noastre de la hotel oferă o vizibilitate foarte bună.

Tommy dădu o explicație incoerentă a prezenței lor acolo, dar ea nu-l luă în seamă. Ochii lui Mary rămăseseră pironiți asupra lui Dick.

– Acum ce-am mai făcut? Sau ai mai descoperit un ticălos cu un stilou de aur de șapte șilingi și șase pence?

Se uită cu înțeles la Tommy, care își plecă vinovat ochii.

– Și cum a decurs întâlnirea cu omul acela îngrozitor? Nu-mi vine a crede că l-ai mai întâlnit.

După-amiaza nu părea să decurgă într-un mod deosebit de plăcut pentru Tommy. Nu reușea să participe la conversație decât prin eroismul eforturilor sale. Îngrijitorul surd împingea căruciorul, mergând înaintea lor, iar ei îl urmau la o distanță mică.

– Medicul i-a recomandat domnului Cornfort Coasta de Est. Plecăm mai întâi la Margate, apoi, cu vaporul la Clacton.

– Ce se întâmplă cu dânsul? întrebă Dick.

Infirmitatea nu-l interesase niciodată, și acum era șocat de propria lui nepăsare.

– Asta e o întrebare pe care nu trebuie s-o pui niciodată unei infirmiere conștiincioase, spuse ea și, fără să înțeleagă din ce motiv, Dick se simți inexplicabil de jenat și încurcat.

Nu fusese ceea ce Tommy ar fi considerat o după-amiază plăcută și părerea aceasta și-o exprimă în repetate rânduri, pe toată durata drumului, pe când se întorceau la gazda lor. Ar fi fost mai bine, adăugă el, dacă nu i-ar fi propus călătoria de plăcere la Bognor. Dick îl întrerupse brusc:

– Când te întorci la Londra?

– Peste o lună de zile, spuse Tommy. Trebuie să mă duc la această blestemată de mătușă a mea. Joacă crichet și, pe deasupra, asta îi mai și place, bătrâne! E pur și simplu indecent. Dar de ce întrebă?

– Mă întrebam, răspunse Dick încet, dacă ai fi dispus să mă primești în calitate de chiriaș. Îmi place camera pe care mi-ai pus-o la dispoziție, Tommy, și mă gândesc să rămân, să zicem, toată luna viitoare ca oaspete al tău. Nu te holba la mine, Tommy – holbează-te la drumul din fața

noastră; văd că acul arată peste 90 la oră și nu cred că e o viteză potrivită ca să te holbezi altundeva decât la drum.

– Dar de ce? întrebă Tommy. Și apoi, plin de zel: E ceva în legătură cu poliția? Dacă așa stau lucrurile, bătrâne, o las baltă imediat pe mătușa-mea și mă întorc cu tine.

Dick ezită. Dacă ipoteza care începea să prindă formă în mintea lui era justă, ar fi putut avea nevoie de ajutor, și nu era deosebit de dornic să împărtășească Scotland Yardului bănuielile sale. Era convins că, în următoarele câteva zile, necunoscutul va face ultima și, probabil, cea mai disperată încercare pentru a găsi comoara ascunsă în casa din Lowndes Square.

– Mergi mai încet și am să-ți istorisesc, zise el, iar când Tommy redusese viteza mașinii la cifra moderată de 50 kilometri la oră, Dick i se adresă cu cea mai mare sinceritate:

– Îți închipui, probabil, că va fi amuzant, dar eu te asigur că te vei plictisi de moarte și că există toate șansele să petreci câteva zile monotone, fără cea mai mică distracție de pe lume. Dar, dacă n-ai să faci decât ce-ți voi spune eu, am să scot din tine un mic polițist. Cât despre nefericita de mătușă-ta, eu cred că nu ea o să fie cea păgubită din cauza absenței tale. Când poți să vii la Londra?

Tommy părea cuprins de agitație.

– Ce zici de miercuri? întrebă el.

– Mi se pare o zi excelentă. Și dacă nu te superi, eu m-aș întoarce chiar astăzi acasă la tine. Te-aș ruga să-i scrii omului tău – care nu va fi deloc bucuros să mă vadă – și să-i spui că-mi dai mână liberă în toată casa, până la sosirea ta. Apropo, ai vreo armă de foc?

– Două pistoale, bătrâne, spuse Tommy.

– Ai autorizație pentru ele? și, deoarece Tommy rămăsese tăcut: Îmi închipuiam eu că n-ai! – îmi va

rămâne, cel puțin, satisfacția de a te priponi pe tine, dacă nu se întâmplă nimic altceva. Unde le ții?

Lordul Weald se apucă să-i explice și era gata chiar să oprească mașina și să-i deseneze un plan, pentru a-i arăta poziția exactă pe care o ocupau pistoalele, într-un mic birou, în stânga unei uși de la etajul patru, deși toate aceste detalii nu erau deloc necesare.

CAPITOLUL VII

La întoarcerea lor la Keyley, îl găsiră pe Derrick jucând popice cu grădinarul. Nu părea deloc surprins că-și „luaseră după-amiază liberă”, după cum se exprimă el.

– Fără femei e o plictiseală de moarte aici. Era cât pe ce s-o rog pe infirmieră să-mi țină tovărășie.

– Care infirmieră? întrebă Dick repede.

Derrick râse.

– Habar n-am. Am văzut o infirmieră învârtindu-se pe aici, admirând grădina, dar nu m-a lăsat inima să-i atrag atenția că aici e proprietate particulară și că trecerea e interzisă. Subțirică – drăguță, după cât mi-am putut da seama, poate că greșesc, dar mi s-a părut că era fata pe care era cât pe ce s-o omor la Brighton; dar, la urma urmelor, toate infirmierele arată la fel.

Dick și Tommy Weald schimbă o privire.

– Dacă mi-ai spune ce oră era.

– Cam acum un ceas, spuse Derrick.

– Atunci pot să te asigur că nu a fost ea, decretă Tommy.

– Curios. Credeam că ea a fost. După câte mi-o amintesc eu pe fata aceea, seamănă leit cu ea. Era însoțită de un bărbat, cu care se vedea că este în termeni foarte prietenești. Au dispărut un timp, iar când am ajuns la capătul grădinii de trandafiri, i-am văzut urcându-se într-o mașină – infirmiera era la volan. Detest femeile care conduc.

– Ai mai remarcat ceva la infirmieră?

– Era la oarecare distanță de mine. Singurul lucru pe care l-am văzut a fost că purta mănuși maro.

Era o nouă lovitură pentru detectiv. Mary Dane purtase mănuși maro: le văzuse de departe și se mirase de ce poartă ceva ce nu i se potrivește cu restul ținutei. Cine

era, deci, această misterioasă dublură și de ce își alesese o infirmieră cu totul inofensivă?

Dick îi ceru gazdei scuzele de rigoare și Walter Derrick, departe de a fi disperat din cauza plecării lui premature, se oferă să-i pună la dispoziție mașina sa pentru a-l duce la Londra – o ofertă pe care detectivul o acceptă cu bucurie, fiindcă duminică trenurile circulau îngrozitor. Între timp, Tommy vorbise acasă la el și dăduse instrucțiunile necesare pentru primirea oaspetelui.

Dick constată că personalul casnic fusese întărit cu două fete noi, care, în loc să fie supărate de prezența lui, îl salutară aproape cu entuziasm. Mai târziu, seara, pe când îi servea cafeaua în camera sa, deosebit de plăcută, majordomul îi explică de ce fusese primit cu atâta căldură.

– Servitoarelor le e teamă de casa domnului Derrick, domnule, spuse el.

– Ce anume le face să le fie teamă? întrebă Dick.

– Desigur, e o prostie; ele, însă, ca de altfel și intendentul domnului Derrick, susțin că locuința e bântuită de stafii. Intendentul afirmă că aude tot timpul zgomote și că, într-o noapte, l-a văzut pe tatăl domnului Derrick, bătrânul avar, urcând scările. L-a văzut atât de clar, cum vă văd eu pe dumneavoastră. Era o noapte cu lună și s-a speriat așa de tare, încât nu a avut curaj să se ia după el.

Era pentru prima dată că Dick auzea vorbindu-se de stafii în casa lui Derrick, însă fu atât de impresionat, încât telefonă la Keyley.

– Prostii! pufni Walter Derrick. Pentru prima dată aud una ca asta.

– Te superi cumva dacă îi pun câteva întrebări speriosului dimitale intendent? întrebă Dick.

– Deloc. Telefonează-i și cheamă-l – sau mai bine am s-o fac eu. Nu cred să jefuiască cineva casa cât lipsește el.

Sau, mai bine, du-te dumneata acolo și stai de vorbă cu dânsul.

Dick găsi că a doua alternativă era cea mai bună. Îi dădu timp lui Derrick să-l sune pe intendent, înainte ca el însuși să bată la ușă. I se deschise imediat. Lui Dick nu-i scăpă faptul că intendentul ținea în mână un pistol, pe care după ce se convinge de identitatea vizitatorului său, îl strecură în buzunar.

– Da, domnule, m-am speriat, nu mi-e rușine să v-o mărturisesc, spuse el. Nu cred în stafii. Am fost mulți ani militar, pe vremuri, iar intendent am fost în case și mai ciudate decât aceasta, însă n-aș vrea să mai trec printr-o noapte ca aceea de sâmbătă. L-am văzut pe bătrân.

– Îl cunoscuseși personal? întrebă Dick, surprins.

– L-am văzut de multe ori. Eram portar la o societate imobiliară cu care a făcut o mulțime de afaceri. Agenții acestei societăți mai lucrează și acum pentru domnul Derrick; în felul acesta am căpătat slujba de aici.

– Cum arăta bătrânul?

– Slab și scund. Abia v-ar fi trecut de umăr domnule. Șchiopăta – puteai să-l recunoști de departe.

Dick află ceva nou. Auzise multe despre acest om avar, dar, lucru curios, nimeni nu-i pomenise această infirmitate fizică.

– Spune mi acum ce s-a întâmplat când zici că ai văzut stafia.

– Eram în bucătărie. Tocmai îmi luam cina, când mi s-a părut că aud zgomot – parcă umbla cineva pe culoar. M-am ridicat de la masă, mi-am luat pistolul acesta vechi al meu și am urcat scările până în hol. Nu vedeam nimic și de aceea am aprins luminile. Salonul și sufrageria aveau ușile închise cu cheia și mi-am spus atunci că imaginația mea trebuie să-mi fi jucat o festă. Mi s-a părut apoi că aud un zgomot sus, la etaj, și am început să urc scările, nu

prea grăbit, credeți-mă. Am ajuns la primul palier, n-am văzut pe nimeni, și apoi mi-am îndreptat privirea mai sus. Stătea lângă fereastra palierului, iar lumina lunii îi cădea direct în față

Îngrijitorul înghiți un nod, și apoi dădu din cap.

– Ce-ai făcut atunci?

– Am rămas pe loc și l-am urmărit cum se depărta șchiopătând, până a dispărut.

– A fost ceva mișcat de la locul său? Te-ai dus să te uiți sus? Îmi închipui că nu, spuse Dick, zâmbind.

– Nu, domnule, nimic nu era atins. N-am să vă mint, domnule, deși, dacă veți povesti acest lucru domnului Derrick, îmi voi pierde slujba. Am luat-o la goană în jos, cât mă țineau picioarele, și m-am încuiat în bucătărie.

– Ți-a fost frică? râse Dick.

– Da, domnule, răspunse omul încurcat. Nu știu ce-ați fi făcut dumneavoastră. Desigur, pare o prostie acum când stau aici, într-o cameră cu lumină și cu cineva lângă mine, dar atunci eram singur în casă. Și a mai fost văzut și altă dată înainte. Tovarășul meu spunea că l-a văzut plimbându-se, șchiopătând, prin fața casei. Firește că nu știa cine este, dar, când mi l-a descris, l-am recunoscut imediat.

– Ce-ar fi să presupunem, îl ironiză Dick, că nu a fost o stafie, ci un om în carne și oase? Ar fi putut intra cineva în casă?

– Numai prin ușa din față, și aceea era încuiată.

– Zăvorâtă?

– Nu, domnule; zăvorul nu era pus, și nici lanțul de siguranță. Adevărul este, domnule Staines, că lanțurile și zăvoarele sunt foarte bune pentru a nu permite intrarea cuiva, dar ele nu-ți permit nici să ieși!

– Cu alte cuvinte, ele nu-ți dau posibilitatea să fugi? Spune-mi, acum unde dormi?

– Dorm în bucătărie, domnule.

– Bine, spuse Dick. Îți voi spune acum ce vreau eu să faci și am să obțin, pentru aceasta, permisiunea domnului Derrick. Te rog să-ți muți patul în camera de-alături! Arată spre peretele care despărțea cele două case.

– În birou, domnule? întrebă omul nervos. Păi, dacă vreți să știți tocmai spre această cameră se îndreaptă mereu individul.

– Să lăsăm pentru moment stafia; să ne concentrăm asupra securității.

Dick ieși pe balconul de unde pornise în aventura lui primejdioasă cu câteva zile înainte. Obloanele de fier erau acum toate ridicate; cel care îi tăiasse calea de întoarcere fusese reparat.

– Dacă dumneata dormi dincolo, iar eu în această cameră, va fi ușor să comunicăm între noi. Dacă dormi la subsol și îți vine un musafir sub formă de stafie, poți să strigi cât vrei, fără să te audă nimeni. Tot ceea ce trebuie să faci, dacă auzi ceva, e să bați în acest perete, fie cu pumnul, fie cu un ciocan. Te-aș ruga să urci chiar acum, să bați în perete, ca să-mi dau seama dacă te pot auzi. După aceea ieși pe balcon.

– N-ar avea nici un rost, domnule. Toate aceste ziduri au o grosime de o jumătate de metru.

– Să sperăm că acesta face excepție.

Larkin, intendentul, consimți să încerce și Dick îl așteptă. În cele din urmă, auzi un sunet extrem de slab și apoi ieși pe balcon.

– Am bătut cu tocul unui pantof, m-ați auzit, domnule Staines?

Dick fu nevoit să recunoască adevărul și anume că un asemenea sunet nu l-ar trezi din somn.

– Așteaptă, spuse el, și sună după majordom. Există cumva în casă o sonerie portativă?

– Da, domnule, avem una pe care o folosește Înălțimea Sa pentru a-și chema valetul.

– Adu-o aici, te rog.

Majordomul se întoarse cu o casetă de lemn lustruit și cu un colac de sârmă care se termina cu un întrerupător.

Dick ieși pe balcon și dădu instrucțiunile de rigoare.

– E suficient de cald ca să poți lăsa fereastra deschisă. Clopoțelul soneriei rămâne în camera mea. Dumneataiei întrerupătorul și-l aranjezi astfel încât să poți ajunge la el fără să cobori din pat.

Larkin dormea pe un pat pliant. Nu-i fu deloc greu să-l mute și era bucuros să aibă prin apropiere ceea ce numea el „societate”. Singurul inconvenient era că, ori de câte ori voia să mănânce, trebuia să coboare și să străbată întreaga casă pe întuneric.

– Nu e nevoie să folosești această cameră decât seara, când vii să te culci ca tot omul. Ușa se încuie?

Intendentul dispăru și reveni pe balcon cu asigurarea că poate fi încuiată și zăvorâtă, pe deasupra. Firul fu tras dintr-un balcon în celălalt și, apoi, până în noul dormitor al intendentului. Dick așeză clopoțelul soneriei lângă patul său.

Noaptea nu aduse nici o nouă aventură. Ieși, dis-de-diminează pe balcon, unde îi găsi pe Larkin, fumându-și prima pipă din ziua aceea.

– Nu, domnule, nu s-a întâmplat nimic. Mă întreb tot timpul dacă luminatorul de pe acoperiș este asigurat. După cât pot să văd, nici acum nu este încuiat, dar nici nu poate fi încuiat.

Dick trecu pe celălalt balcon și îl urmă pe intendent în casă. De pe palier urca o scară îngustă care se termina într-un oficiu fără uși. Ridicând privirea, văzu o scară suspendată orizontal și, după cât se părea, printr-o contragreutate. Era o foarte obișnuită scară de incendiu.

Trase de o frânghie groasă, scurtă, și capătul scării coborî și, în același timp, luminatorul de sus se deschise automat. Urcă scara și ieși pe acoperiș. Scara reveni în poziția inițială, iar luminatorul se închise. Se deschidea ușor din afară. Acoperișul nu era înclinat, suprafața lui fiind întreruptă numai de coșurile de cărămidă. Ceva mai departe dădu de alt luminator – ducând – presupuse el, în casa lui Weald. Acest al doilea luminator era de aceeași construcție ca primul și putea fi de asemenea deschis din afară. Casa următoare era mai înaltă cu un etaj, dar avea o scară de fier pe care se putea coborî, în caz de incendiu, pe acoperișul plat.

Reveni la intendent cu o dare de seamă liniștitoare.

– Nu cred ca prietenii noștri să intre – sau să poată intra pe această cale, spuse el. Ulterior, această recunoaștere avea să-i fie de mare folos. Cumva, se aștepta ca Lordy Brown să vină în vizită la casa de alături și îi lăsase vorbă lui Larkin ca, într-un asemenea caz, să trimită după el. Totuși pe Lordy nu avea să-l întâlnească decât din întâmplare.

În acea după-amiază, Dick mergea grăbit pe Piccadilly, urmând să se vadă cu Bourke, cu care își fixase o întâlnire. Ajunsese cu un taxi până în Berkeley Street, dar circulația era atât de densă și de înceată, încât se hotărâse să plătească și să-și continue drumul pe jos.

Se uită la ceas; trecuseră cinci minute de la ora fixată pentru întâlnire. Intră într-un magazin de ciorapi unde era cunoscut și îl chemă la telefon pe Bourke, dar i se răspunse că acesta a plecat, lăsându-i vorbă că amână întâlnirea. Ușurat, Dick ieși în Piccadilly și își continuă plimbarea spre Circus, cu un pas mai lent.

Staines era londonez prin naștere și preferință; zgomotele orașului erau cele mai frumoase sunete pentru urechea lui, iar mirosul de asfalt, mai frumos decât

parfumul florilor. Dick Staines avea ceva de visător; îi plăcea să-și dea frâu liber imaginației, să-și închipuie viața unuia sau altuia dintre bărbații sau femeile zărite întâmplător și să facă tot felul de speculații asupra intereselor care-i făceau să se grăbească de la o treabă la alta, asemenea furnicilor.

În punctul unde Piccadilly Street se întâlnea cu aglomeratul Piccadilly Circus, Dick se opri la marginea trotuarului, cu mâinile prinse la spate, urmărind circulația încurcată, pe care o descurcau doi polițiști plictisiți.

– Ia te uită, domnul Staines, ce plăcere!

Se întoarse pe călcâie și văzu o față prelungă, îngustă, doi ochi de un albastru șters și o gură neregulată, strâmbată într-un zâmbet. Altfel, fără această imagine, poate că nu l-ar fi recunoscut pe Lordy Brown în costumul lui nou, cenușiu, de cașmir, care însă nu era bine ajustat. La mână avea un ceas nou iar în deget un inel cu o piatră strălucitoare – era cu totul altul decât omul jerpelit de care Dick se despărțise în fața cafenelei de pe Piccadilly.

– Vă uitați la priveliște? Tonul lui Brown era condescendent. E un oraș straniu, dar dumneavoastră și cu mine nu suntem nimic pentru el! Prefer un loc mic, unde poți fi un om mare. Mi-aduc aminte când eram la Geelong...

– Ești îmbrăcat ucigător, Brown. Ai dat o lovitură?

– Eu? Nu. Am pus deoparte ceva bani și am primit azi-dimineață o scrisoare din Africa cu niște dividende. Am vreo două sau trei grupuri de acțiuni care-mi aduc câte o liră-două.

Scoase din buzunar un toc pentru țigări de foi, foarte nou, foarte strălucitor, cu marginile de aur.

– Mulțumesc, nu fumez, spuse Dick, refuzându-l. În nici un caz acest tip de țigări de foi.

Lordy Brown mușcă un capăt al trabucului și-l aprinse.

– Pot să vă ofer un pahar?
– Voi lua cu dumneata o ceașcă de ceai.
– Și eu prefer ceaiul, spuse Lordy. Alcool, la ora asta din zi, este imoral și dezgustător. Seara, da. Un om ca mine, care la băutură, poate băga sub masă pe oricare alți doi, preferă să-și satisfacă plăcerile după ce-și încheie afacerile.

– L-ai văzut pe Derrick? întrebă Dick, după ce se așezară la o masă și dădură comandă.

– Pe el? Lordy Brown zâmbi disprețuitor. N-a vrut să mă vadă el pe mine. Nu-i la Londra, nu-i așa? La țară – Keyley – asta e numele casei.

– Ai fost acolo? întrebă Dick plin de interes.

– M-am dus ieri. De fapt, v-am văzut plecând, pe șosea. I-am trimis vorbă, dar el mi-a răspuns că e ocupat și că mă va primi la Londra. La așa prietenie te aștepți din partea unui om căruia i-ai salvat viața?

– Nu l-ai văzut, deci?

– Eu l-am văzut, dar el nu m-a văzut pe mine, îl corectă Lordy. Nu s-a schimbat deloc. Parcă-l văd zăcând acolo și leul smulgându-i bucăți de carne, ca și când ar fi fost ieri! Dar nu sunt eu acela care să dea buzna peste oameni, nepoftit. Nu sunt un cerșetor. Întrebați pe oricine-l cunoaște pe Lordy Brown și vă va spune că sunt un om cumsecade care nu-și permite libertăți față de nimeni.

– Și dumneata nu crezi că Walter Derrick este un om cumsecade?

– Cum să nu, spuse celălalt grăbit. Eu sunt un om înțelegător, cu vederi largi. Întrebați pe oricine în Africa și veți auzi că nu există un om cu vederi mai largi pe ambele maluri ale râului Tuli. Derrick avea dreptate – e om de afaceri și nu-i place să dea buzna cineva peste el când are musafiri, un lord, după câte am aflat. Părerea mea este că nu i-au transmis exact numele meu. Vedeți, domnule

Staines, eu sunt în stare să găsesc scuze pentru oricine, chiar dacă mă tratează ca pe o treanță. E un om foarte cumsecade, și-mi amintesc de el de parcă ar fi fost ieri.

Scoase din buzunarul pantalonilor o batistă în culori vii și, din nebăgare de seamă, scăpă pe jos un teanc de bancnote, pe care se grăbi să le adune.

– Acum nu prea pari să mai ai nevoie de ajutorul lui. Dividendele dumitale par să fi fost destul de mari.

– Cu dividendele lucrurile stau bine, acțiunile sunt bune – am din ce trăi. Nu vreau mila nimănui. Se uită intens la Dick. Nu m-aș mira dacă s-ar apuca să-mi ofere 100 de lire. Însă nu le-aș primi. Aș spune: nu, mulțumesc! Nu iau niciodată bani când salvez viața unui om. Asta sunt eu, domnule Staines.

– N-aș fi crezut, spuse Dick, iar Lordy chicoti amuzat.

– Vă mai amintiți de fata aceea, de Villiers, pe care am văzut-o, sau credeam că am văzut-o – domnișoara cum o fi chemând-o? E la Bognor, infirmieră, îngrijește de un domn bătrân.

– De unde știi, întrebă Dick surprins.

– Pentru că am văzut-o când am fost la Bognor. E grozavă! Plescăi din buze. Seamănă ca două picături de apă cu o fată pe care am cunoscut-o în Africa. Ai crede că sunt gemene.

Spuse că se gândea să-și construiască o casă la Bognor și că voia să-și cumpere o mașinuță, ca să aibă cu ce să-și facă deplasările.

– Ia zi, este vorba de o spargere pur și simplu, sau ai agățat pe cineva care are o mulțime de bani?

– Nu există în toată Londra un om mai cinstit ca mine, declară el. Îmi pot permite să fiu cinstit.

– Și totuși, speri că Derrick își va exprima recunoștința în modul obișnuit?

– El! Nu mi-ar da nici măcar un pahar de apă! Asta-i cel

mai rău la ăștia, când se ajung își uită prietenii vechi.

– Cât timp a durat cunoștința voastră? îi întrerupse Dick.

– Cam patru zile, răspunse celălalt calm, dar a fost pentru mine de ajuns. Mă împrietenesc repede. Nu, continuă el, toate visele tropicale, cum spune poetul, s-au dus spre vest. De la Derrick nu poți să ciupești nimic. După toate aparențele, tatăl lui a fost într-adevăr un avar fără pereche. Durează foarte mult până ce, prin selecționare, scapi un cal de un viciu, iar cu oamenii e și mai rău. Cu toate acestea — privirea lui îl ocoli nepăsătoare pe Dick — aș putea scoate ceva de la el, așa pentru distracție. Lumea, cum spune Shakespeare, este scoica mea.

Dick zâmbi fără plăcere, chemă chelnerul și plăti ceaiul — în ciuda protestelor lui Brown. Pe când ieșeau, se întoarse spre însoțitorul lui de proastă reputație.

– Cel care deschide scoici în acest oraș deschide ușa celulei No. 94. Să nu uiți asta. Brown!

– Eu nu uit nimic, spuse Lordy Brown.

CAPITOLUL VIII

Dick se întoarse acasă, scurt timp după aceea, și-i puse lui Larkin, intendentul, câteva întrebări, în pragul casei lui Derrick.

– Nu, domnule, nimic de semnalat, nu a fost nimeni pe aici.

– N-ai primit nici un mesaj telefonic în care să ți se spună să pleci în Timbuctu? întrebă Dick.

– A doua oară nu se mai întâmplă, domnule. Domnul Derrick a stabilit un cod. Nu îndeplinesc nici o dispoziție decât dacă se folosește acest cod.

– O idee admirabilă, răspunse Dick – eu am propus-o.

Staines observă că, din când în când, omul privea îngrijorat peste umăr, în casă.

– Iar umblă stafia?

– Nu, domnule, sunt doar puțin nervos, atâta tot.

Era vizibil că nu era deosebit de încântat de perspectiva de a mai petrece acolo încă o noapte. Înainte de cină, Dick scoase mica mașină a lui Tommy Weald pentru o plimbare și admiră din nou mecanismul care permitea deschiderea automată a ușii garajului.

Din afară, chiar la lumina zilei, garajul lui Tommy semăna cu o biserică. Unele părți ale micii clădiri erau foarte vechi; se vedea, de exemplu, un fronton gotic deasupra unei arcade, roase de vreme. Nu-i acordă un interes prea mare, căci Tommy nu avea defel înclinații eclesiastice. Garajul existase probabil înainte ca el să fi cumpărat casa.

Mașina se comporta splendid. Merse cu ea până la Scotland Yard, gândindu-se că poate îl va întâlni pe Bourke, și se întoarse făcând un ocol prin sudul Londrei. Se apropia de o stație aglomerată de metrou, când zări o

fată mergând pe trotuar, și, timp de o clipă, crezu că o recunoaște. Când trecu pe lângă ea, întoarse capul. Acum era sigur. Frână mașina brusc. Când se uită înapoi, fata dispăruse, înghițită probabil de intrarea stației de metrou, deși ar fi putut jura că, atunci când o zărise el, fata trecuse de intrare.

Mary Dane, și poate, totuși, nu Mary Dane. Nu-i mai ieșea din minte fata aceasta; devenise o obsesie.

Întors acasă, avu o inspirație. Cunoștea adresa ei din Bognor; din fericire își aminti numele proprietarului. Casa avea telefon: văzuse firul care ducea spre casă. Chemă informațiile, află numărul și ceru să i se dea legătura. După un minut, auzi o voce de bărbat la celălalt capăt al firului și bănuî că era proprietarul pensiunii.

– Pot vorbi cu infirmiera Mary Dane, vă rog?

– Nu știu dacă este acasă, răspunse vocea. Trimit pe cineva sus să întrebe.

Dick așteaptă plin de nerăbdare, și apoi:

– Da.? Doriți să vorbiți cu mine?

– Sunteți domnișoara Dane? Aici e Dick Staines, spuse el înviorat de speranță.

– Da. Sunteți sigur că vreți să vorbiți cu mine? Poate vreți să vorbiți cu proprietarul dumneavoastră. Dacă vreți, pot să-l chem. Este în fața casei.

– Tommy?

– Tommy, repetă ea. Este cel mai insistent Tommy pe care l-am cunoscut vreodată. Doreai într-adevăr să vorbești cu mine?

– Aă. Da. Dick ezită, bâlbâindu-se puțin. Voiam să te întreb dacă... dacă ai fost la Londra astăzi de dimineață. Mi s-a părut că te-am zărit, spuse el melancolic.

– O, domnule Staines! Reproșul batjocoritor din glasul ei îl irită; totdeauna vedeți câte ceva! Ce grea trebuie să fie viața dumneavoastră!

După care îi trânti telefonul în nas, făcându-l să se simtă ca un copil bătut. Schimbă câteva cuvinte cu Larkin peste balcon.

– Nu cred că vă voi chema în noaptea asta, domnule, spuse. Hoții n-au să se mai întoarcă.

Dick se dezbracă și pe la 11.30, după ce spusese din nou, din balcon, noapte bună intendentului lui Derrick, era în pat. Îl trezi bătaia în ușă a majordomului. Se făcuse ziuă de-a binelea, iar prin ferestre se revărsau razele soarelui.

– Bună dimineața, domnule. Puse jos mica tavă de ceai. Sper că ați avut o noapte liniștită?!

– Da, o noapte foarte bună, spuse Dick.

– Soneria nu v-a deranjat? zâmbi majordomul.

Dick îi spusese de ea în noaptea în care fusese instalată, ca să nu se alarmeze dacă o auzea sunând.

– Nu, am avut într-adevăr o noapte foarte liniștită, intendentul și cu mine.

– Astăzi doarme târziu. Când am ieșit să iau scrisorile din cutie, am văzut că sticla de lapte mai este încă în fața ușii. De obicei se scoală la ora 6.

Dick Staines nu era prea interesat de problemele vieții cotidiene a intendenților și găsi o explicație foarte simplă.

– N-aș fi surprins ca aceasta să fi fost, pentru el, prima noapte liniștită după multele săptămâni de tensiune, spuse el.

Își puse halatul și ieși pe balcon. Primul lucru pe care-l zări fu firul verde al soneriei – sârmele fuseseră despărțite cu grijă și tăiate cu precizie.

Se întoarse în cameră, se îmbracă în grabă, iar trecătorilor mirați de pe stradă li se oferì spectacolul captivant al unui bărbat athletic făcându-și vânt de pe un balcon spre celălalt. Intră în camera transformată în dormitor. Patul era acolo, dar nedesfăcut. Nimeni nu

dormise în el. Ușa era larg deschisă. Pe o măsuță, lângă pat, era un ceas mare de argint; evident, intendentul îl pusese acolo înainte de culcare. Pe jos, aproape de locul unde s-ar fi aflat mâna celui ce ar dormi în pat, se găsea pistolul.

Se îndreptă spre ușă și-l strigă pe intendent. Nu primi nici un răspuns, îi răspunse numai ecoul propriilor cuvinte. Dick coborî încet scările, oprindu-se la fiecare palier pentru a încerca ușile. Erau încuiate toate, cu excepția celei de la salonul din față, care era larg deschisă. Jaluzelele erau coborâte, încăperea cufundată în întuneric. Dick trase perdelele și ridică jaluzelele. Simțea un miros deosebit, înțepător, pe care nu reușea să-l definească. Mai văzuse camera și cu altă ocazie: mobila fusese acoperită cu niște huse albe, de pânză. Acum cineva scosese husele de pe două scaune și acestea erau așezate unul în fața celui alt, ca și când fuseseră ocupate de doi oameni prinși într-o conversație lungă și intimă. Husele fuseseră aruncate neglijent lângă cămin, peste un covor făcut sul, după cât se părea, dată fiind forma lui. Un covor făcut sul? Dick privi din nou, mai atent. Zări vârful unei ghete.

În două sărituri traversă camera și trase la o parte pânza. Un bărbat zăcea întins acolo, cu un rânjel întipărit pe fața-i încremenită. Era mort. Gâtul și haina îi erau pline de sânge. Măinile, adunate peste piept, erau făcute pumn.

– Lordy Brown! spuse Dick cu blândețe. Cum de-ai ajuns aici, sărmanul de tine?

Dădu la o parte haina și zări ceva ce-l lasă mut de uimire. Mâini îndemânatică încercaseră să panseze rana: pieptul era strâns într-o fâșie de pânză albă, un tampon fusese făcut din același material și fixat cu ace de siguranță, după toate regulile științei medicale. În graba

plecării, mica trusă medicală fusese uitată – o cutie plată din piele, cu ace chirurgicale și un flacon de tinctură de iod, nedesfăcut. O luă în mâini examinând-o pe toate părțile; găsi o mică despărțitură, și, în ea, un cartonaș alb pe care scria:

De la R. D. Pentru M. D.
(Sărbători fericite, Mary, și
sărutări de la tata)

„M. D.”? repetă Dick Staines. Erau niște inițiale destul de comune. S-ar putea să nici nu însemne Mary Dane.

În hol se afla un telefon. Dick sună la Scotland Yard și constată că Bourke, fie că sosise, fie că nici nu plecase, se afla acolo.

– Sunt acolo în câteva minute. Ar fi bine dacă ai cerceta restul casei.

Dick coborî la subsol. Nu se zărea nici urmă de intendent. Era vizibil că mâncase înainte de a se urca la culcare, rămășițele de mâncare se mai aflau pe masă. Ușile erau încuiate; după cum spusese el, la ușa din față nu erau puse nici zăvorul, nici lanțul de siguranță.

Când termină cercetările, mașina poliției se și afla în fața casei, iar Bourke, împreună cu trei asistenți, intrară în salon.

– Era mort când l-ai găsit?

Dick dădu din cap, afirmativ.

– Cine l-a pansat?

– Iată ceva ce-aș vrea să știu și eu.

– Hm! făcu Bourke, ținându-și buzele gânditor. Se pare că a fost împușcat. Trase aer pe nas. Am simțit mirosul de pulbere de când am intrat – dumneata nu?

– Firește! și eu am simțit mirosul, răspunse Dick.

– Până nu vine medicul, nu vom ști exact cum a fost

ucis. Este Brown, nu-i așa?

Examină cadavrul, fără a-i schimba poziția. Nu constată nimic, decât că, de când sosise în Anglia, Lordy Brown avusese mai multe adrese. Nu găsi nici o hârtie care să indice un motiv pentru prezența lui aici și nici un fel de chei sau unelte cu care ar fi putut să pătrundă în casă.

După plecarea medicului, în timp ce ambulanța aștepta la ușă, înconjurată de un grup de curioși, examinarea din nou cadavrul cu și mai multă atenție, în buzunarul de la șoldul drept al lui Lordy se afla un pistol Browning cu încărcătorul plin. Descoperirea importantă însă o făcure când examinarea mai îndeaproape acest buzunar. Găsiră acolo o bucată de hârtie, împăturită, pe care era mângălit cu creionul:

Hyde Park – prăvălie – pod – lumină verde —
stânga – 11.30 – 12 fără un sfert – dl. Pinkey.

– Ești, în felul tău, un colecționar de mistere, Staines. Ar trebui să poți dezlega această enigmă dintr-o privire!

Dick reciti cele câteva rânduri.

– Voi face o copie și voi trimite originalul la Yard.

Băgă hârtiuța în buzunar și ajută la așezarea pe targa adusă de ambulanță a ceea ce, cu câțva timp în urmă, fusese o ființă omenească.

– Derrick știe de cele întâmplare?

– Nu încă, spuse Dick, clătinând din cap. Am vrut mai întâi să-l chem la telefon, dar apoi am considerat că este mai bine să aștept până veniți dumneavoastră.

– Cheamă-l, spuse Bourke laconic, și urcă pe scări, spre dormitorul temporar al intendentului.

Dick ceru un număr și auzi în receptor vocea lui Bourke.

– Nu-i nici o problemă, îi comunică acesta. Am găsit o derivație în birou, aici sus, și tocmai o încercam.

Nu apucase încă să termine aceste cuvinte că se și auzi glasul lui Derrick.

– Poți veni încoace? E urgent, spuse Dick. Ți amintești că ți-am vorbit de un tip Brown?

– Lordy Brown – da. Mi s-a spus că ieri a fost pe aici. Mi-a trimis vorbă printr-unul dintre servitori că dorește să mă vadă, dar nu știu de ce nu a intrat în casă. Când am trimis după el, plecase. Are ceva necazuri. După cum spunea omul meu, era criță.

– E mort, spuse Dick încet.

– Mort? În glasul lui Derrick răsună oroarea, neîncrederea. A avut un accident – când s-a întâmplat?

– Noaptea trecută. În salonul dumitale!

– Sper că glumești. A încercat să pătrundă prin efracție? Ți amintești, aveam eu unele bănuieli.

– Nu știu ce a încercat să facă. Se află în casă și a fost împușcat.

– Ce spune intendentul? El a tras? Avea un pistol.

– Intendentul dumitale s-a evaporat de pe fața pământului, replică Dick.

– E clar, vin acolo cât pot de repede.

– Ai cumva idee unde ar putea fi găsit intendentul?

– Nu știu. Acum sunt prea zăpăcit ca să-mi pot aduce aminte de adresa lui.

– Adu-l și pe Tommy, spuse Dick, însă Derrick închisese telefonul.

În clipa aceea, Bourke apăru jos.

– Ai găsit ceva când ai cercetat pentru prima oară camera?

Dick ezită doar o clipă, dar apoi, băgând mâna în buzunarul de la piept, scoase micuța trusă medicală.

– Cineva l-a pansat; evident, o infirmieră de specialitate.

– Am băgat de seamă, spuse Bourke.

Deschise trusa, încruntând sprâncenele plin de interes,

vârî două degete în despărțitură, dar nu reuși să găsească obișnuitul cartonaș cu numele proprietarului. Aceasta era singura dovadă pe care inspectorul Richard Staines nu o predase superiorului său. De ce? – nu știa nici el. Totuși, nouă bărbați din zece și zece femei din zece ar fi explicat într-un mod cât se poate de simplu această abatere a sa de la datorie.

Dick se întoarse în casa lui Weald, făcu o baie se schimbă și luă în mare grabă micul dejun. Când își recăpătă o înfățișare cu care se putea prezenta din nou în lume, îi parveni primul indiciu. Era din partea proprietarului unui garaj de taxiuri, care se aflase acolo în seara trecută, de vorbă cu un șofer, când îl văzuse pe intendent, pe care-l cunoștea, traversând grăbit strada și îndreptându-se spre ei. Șoferul primului taxi tocmai mânca. De aceea intendentul a luat al doilea taxi, care l-a dus la gara King's Cross. Spusese că trebuie să prindă un tren care pleca la miezul nopții spre nordul țării.

Proprietarul garajului îl cunoștea bine, deoarece în câteva rânduri stătuseră și la taclale. Uneori, seara, Larkin obișnuia să vină acolo să mai schimbe câte o vorbă. Rămânea uneori chiar și câte două ceasuri, întorcându-se apoi cu cea mai mare repulsie în casa pustie.

– Ceea ce dovedește că este un mincinos, spuse Bourke. Spunea că nu lipsește niciodată mai mult de zece minute. Derrick a sosit?

Cei doi stăteau, în acel moment, de vorbă în holul casei lui Weald.

– Chiar acum. E foarte necăjit – poate nu chiar necăjit, dar nu știe ce să creadă.

– Deosebirea între el și noi, Richard, este că el o arată, iar noi nu.

CAPITOLUL IX

Dick intră în casă și-l găsi pe Derrick umblând în sus și în jos, printre mobila îmbrăcată în huse a salonului unde fusese descoperită nenorocirea. Era îmbrăcat într-un costum de golf și fusese probabil pe punctul de a pleca să joace când îl sunase Dick.

– Nu, nu i-am spus nimic lui Weald, dar vine și el astăzi aici. Ce crezi despre toate astea, Staines?

Dick clătină din cap.

– Am trei ipoteze, spuse el, toate atât de absurde și improbabile, încât nu-mi pot strica reputația expunându-ți una dintre ele. Nimic nu a fost atins, după cât am putut să-mi dau seama, dar e evident că, în noaptea trecută, în această casă nu s-a aflat doar o singură persoană.

– Ce te face să afirmi asta? întrebă Derrick grăbit.

Bourke îl scuti pe subalternul lui de un răspuns la această întrebare.

– Este clar, spuse el cu glasul lui morocănos, cel care l-a împușcat pe Lordy Brown nu este aceeași persoană cu cel care a încercat să-i salveze viața – l-am găsit cu pieptul pansat.

– Unde se afla?

Bourke arată exact locul respectiv.

– Avea o pernă sub cap și era acoperit cu o husă, spuse el. Când l-a zărit Staines a crezut că era un covor făcut sul sau ceva de acest gen.

– Dumnezeuule mare! Fața lui Derrick pălise. Nu reușesc să înțeleg, spuse el sacadat. Nu numai o singură persoană. Aici? Ce facem? E groaznic. Nu mai știu nici ce să spun, nici ce să fac. Aveam presimțirea că se va întâmpla ceva îngrozitor. Am dormit prost noaptea trecută, cu coșmaruri. Probabil din cauza poveștilor dumitale cu

stafii. A fost recunoscută stafia? Cine era? întrebă el când văzu expresia de pe fața lui Dick.

– Potrivit lui Larkin, era tatăl dumitale.

– Tatăl meu? Aproape că strigă. De necrezut. Cine a spus asta – Larkin? Larkin e un dobitoc. E un fricos cu idei ridicole. Își șterse fața îmbrobonată de sudoare. L-a descris – ăă – stafia, vreau să spun?

– Larkin, vrei să spui. Oh, da, a făcut o descriere foarte lucidă și exactă. Spunea că l-a văzut pe tatăl dumitale cu mulți ani în urmă și că l-a recunoscut imediat – în parte, cred, după șchiopătatul lui.

68

– După șchiopătat? repetă Derrick. Iar apoi, grăbit: Dar oricine poate șchiopăta. Aceasta ar ușura lucrurile pentru vreun bandit care ar vrea să i se substituie. Îngrozitor! Iar apoi pe un ton mai dur: Stafie! Aș vrea s-o văd, stafia asta! Nimic viu sau mort nu m-a speriat vreodată. De ce nu mi-a spus dobitocul acela? Aș fi rămas aici și aș fi terminat cu această stafie. Ce să fac acum? Cât o să mai dureze povestea asta insuportabilă? Sunt un om care respectă legile. După câte știu, nu am făcut nimănui nici cel mai mic rău. Dacă în casa asta se află aur pe care vor să-l găsească, sunt dispus să-i las să mute prin toată casă, numai să iasă la lumină! Să-l găsească și să se termine odată cu toate astea. Aș fi gata să dau un anunț la ziar în acest sens, spuse el cu un râs forțat, dar ar năvăli în Lowndes Square toți căutătorii de comori din lume și mi-ar face casa bucățele. Nu știu ce intenții ai, inspectore, dar știu ce voi face eu. Plec în străinătate. Îl concediez pe intendentul meu – și așa nu mi-a fost de nici un folos – și las stafiilor și căutătorilor de aur libertatea să umble pe unde vor.

– Crezi că Lordy Brown intră în vreuna din aceste categorii? întrebă Bourke.

– Nu știu. Bănuiesc că știa ceva despre aceste spargerii. Din câte îmi amintesc despre el, spargerile nu erau în afara domeniului său de activitate. Dar nu știu. Sunt prea uluit ca să pot măcar încerca să găsesc o explicație. Însă faptele rămân fapte: el a fost găsit mort în salonul meu, împușcat; intendentul a dispărut.

Ușa se deschise și un sergent intră grăbit.

– S-a telefonat în acest moment de la Scotland Yard că Larkin a fost găsit la Liverpool. A plecat acolo cu trenul de noapte.

– A fost arestat? întrebă Derrick.

– Nu știu.

Sergentul coborî vocea și-i șopti ceva lui Bourke, iar inspectorul-șef dădu din cap, aprobator.

– Sergentul spune că versiunea lui Larkin este că dumneata l-ai chemat la telefon la ora unsprezece și jumătate și i-ai spus să ia trenul care pleacă la miezul nopții spre Liverpool, să meargă acolo la un hotel și să aștepte, dimineața, sosirea dumitale. Spunea că aveai și o parolă.

– Așa este – „Peterborough” era parola. Am recurs la această stratagemă deoarece trucul cu telefonul mai fusese folosit.

– Parola a fost folosită iar Larkin a plecat imediat.

Derrick își mușcă buza, gânditor.

– E straniu. Cum puteau ști?

– Cine cunoaște parola în afară de dumneata? întrebă Dick.

– Nu știu. Nimeni, doar dacă voi fi vorbit în somn. Și pentru că dorm singur – ridică din umeri a neputință – mă dau bătut!

– Nu ai dat astfel de instrucțiuni lui Larkin? întrebă Bourke.

– De ce, Dumnezeu mare, să-i fi cerut acestui om să

plece la Liverpool? Ce treburi am eu acolo? Este clar că cineva voia să scape de el, și că acel cineva era...

Întrerupându-se, își întoarse privirea spre Dick și fața i se lumină.

– Mai era cineva în casă – dumneata ai spus-o. S-ar putea să fi fost aici tot timpul; s-ar putea ca tot acel cineva să fi telefonat.

– Și, spuse Bourke rar, s-ar putea să fi telefonat fără dificultăți de la parter, chemându-l pe Larkin prin derivația de la etaj. Domnule Derrick, te-aș ruga să mă lași câteva minute singur cu Staines!

– Ai toată casa la dispoziție, dragul meu, spuse Derrick, redevenind omul jovial de totdeauna.

În mijlocul salonului era o măsuță. Lui Dick i se păru că-și amintește că nu era nimic pe ea când intrase prima oară în încăpere; acum, când reveni după turul de inspecție al lui Bourke, o găsi acoperită, iar vaza de flori, goală, așezată pe ea, luată.

– Uită-te puțin aici! Bourke ridică delicat fața de masă. Apleacă-ți capul într-o parte, împotriva luminii – acum vezi?

Dick văzu foarte clar; o amprentă a degetului mare – o amprentă pe care o știa pe dinafară. Amprenta asasinului din Slough!

CAPITOLUL X

Dick se apucă să cerceteze personal ce făcuse Lordy Brown de la sosirea sa la Londra. Locuise la un hotel din Norfolk Street, într-una din camerele cele mai ieftine, în mansarda clădirii. Portarul de noapte, cu care Brown reușise să lege un fel de prietenie – Brown își făcuse obiceiul să se așeze pe treptele de la intrare în primele ore ale dimineții, fumând un trabuc și povestind aventurile prin care trecuse – îi dezvălui detectivului foarte puține lucruri pe care acesta să nu le știe.

Lui Brown îi plăcea să povestească despre momentele din viața sa în care scăpase de moarte ca prin urechile acului, despre călătoriile lui extraordinare, despre minele grozave pe care le descoperise și din care fusese alungat prin tot felul de înșelăciuni.

– Nu ți-a povesti nimic despre prietenii lui?

– Nu, domnule; mi-a povestit că a salvat odată un domn, care fusese atacat de un leu. Mi-a povestit asta alaltăieri noaptea. Spunea că va fi foarte bogat și că mă va angaja ca valet – dar nu i-am acordat prea multă atenție pentru că eu, unul, am mai auzit multe d-alde-astea. Când cineva bea un pahar sau două, primul lucru pe care mi-l spune este că vrea să mă angajeze ca valet și să mă ia cu el într-o călătorie în jurul lumii. Dar domnul Brown era un om foarte plăcut, iar unele din aventurile sale erau, într-adevăr, foarte interesante. Din câte mi-a povestit, mi-am dat seama că a trecut și prin situații și încercări foarte grele.

– La ce oră a ieșit în oraș în seara trecută?

– Pe la zece, domnule, poate ceva mai târziu. S-a oprit să vorbească cu mine, în hol, înainte de a pleca.

– Avusese vreun vizitator înainte?

– Nu, domnule; a vorbit mai mult timp la telefon cu cineva, pe la nouă și jumătate. Fusesse chemat la o cabină telefonică – știu acest lucru, deoarece eu am fost acela care a răspuns.

– Și persoana care l-a chemat era bărbat sau femeie?

– Bărbat, domnule. Avea o voce destul de vulgară. A spus că vrea să vorbească urgent cu domnul Brown. Trebuie să fi fost ceva important, pentru că domnul Brown a ieșit din cabină și m-a rugat să-i dau o foaie de hârtie și un creion. Lam văzut, prin geamul cabinei, notând ceva.

Dick scoase din servieta sa biletul pe care-l găsisese în buzunarul lui Lordy Brown.

– Asta este? întrebă el.

Portarul examinează hârtia.

– Da, domnule, asta este. E o jumătate de coală din hârtia de corespondență a hotelului. Am luat-o de pe birou.

Nota pe care o mâzgălise Lordy fusese scrisă, în mod vizibil, în mare grabă și reprezenta, evident, o convorbire telefonică. Dick o citi din nou.

Hyde Park – prăvălie – pod – lumină verde – stânga
11.30 – 12 fără un sfert – dl. Pinkey

Brown trebuise deci să-l întâlnească pe necunoscut în Hyde Park, în apropierea podului, probabil între parc și pod. Trebuia să vină într-o mașină și să semnalizeze cu o lumină verde, între 11.30 și 11.45. Domnul Pinkey? Cine era domnul Pinkey? Putea însemna orice; putea însemna numele sub care urma să se prezinte necunoscutul – sau necunoscuta.

Dick cercetă cu minuțiozitate camera pe care o ocupase mortul. Ceea ce îl intrigă era faptul că în buzunarele lui Brown nu fuseseră găsiți bani, cu excepția câtorva șilingi

și a unei bancnote mototolite de zece șilingi: pachetul de bancnote pe care Dick îi zărise la cafenea nu fusese găsit. Exista posibilitatea – redusă însă – ca banii să fie în cameră, deși părea foarte puțin probabil ca Brown să lase o sumă mare într- un loc atât de nesigur. Dar, cu excepția cazului că i-ar fi depus la bancă, acesta era singurul loc unde puteau să se afle, deoarece casierul hotelului care primea spre păstrare obiectele de valoare ale clienților nu avea în seif nimic care să-i fi aparținut lui Lordy Brown.

Camera era mică, mobilată confortabil. Dick îndepărtă așternutul, întoarse salteaua și cercetă mai întâi sertarele, apoi valiza care constituise tot bagajul lui Lordy, fără a găsi însă nici bancnotele, nici vreun act care să indice locul unde ar putea fi depuse.

Descoperi un carnet vechi de însemnări pe care Brown îi folosisese în diverse scopuri. Se aflau aici adrese, cele mai multe din Africa, câteva însemnări despre prevederile unui certificat de prospectare geologică și o referire la ceea ce părea să fie marfa dintr-un magazin, posibil rezultatul unei spargerii, căci jos scria:

„Valoarea 2 800 lire. Plătit J 120”.

„J” era probabil necunoscutul care primise banii.

Dick nu putu să examineze carnetul decât în grabă și superficial. Îl băgă în buzunar și continuă să caute banii. Găsi un Colt cu țeava lungă, stricat, și un bilet de întoarcere, clasa a III-a, de la Cape Town la Wymberg, ceea ce era surprinzător, deoarece, în Africa de Sud, numai albi cei mai săraci și indigenii călătoreau cu clasa a III-a.

Pe fundul valizei erau niște coperti de carton, având tipărit pe ele numele societății Union Castle Company, coperti care se dau de obicei pasagerilor, pentru a-și păstra biletele în ele. Înăuntru găsi jumătatea unei

scrisori, făcută ferfeniță, cu un scris de femeie simplă. Se plângea de faptul că îi este greu să facă rost de bani, precum și de „rușine”. Ce anume era această rușine nu era specificat de autoarea scrisorii. În schimb continua astfel:

„Spui mereu că nu ții minte zilele de naștere ale copiilor. Așa ești tu. Nu ții minte nimic, numai ce te interesează pe tine. Dacă aș fi păstrat slujba la prăvălie, aș fi dus-o mai bine. Încearcă și nu mai uita data viitoare. Copiii așteaptă vești de la tine, și eu am obosit tot spunându-le că ești plecat în nord, când de fapt îți pierzi timpul sau faci Dumnezeu știe ce. Ziua lui Mabel este la 14 aprilie, a lui Jinny la 7 iulie și a micuțului Freddie la 13 decembrie. Sper să nu uiți iarăși. Voiam să-ți spun că acea domnișoară de Villiers.”

Scrisoarea se termină aici. Era clar că mai exista o filă, pe care Brown o distrusese, păstrând-o pe aceasta cu zilele de naștere ale copiilor lui. „Domnișoara de Villiers.”?

Când se întâlniseră prima dată, Lordy Brown o luase pe Mary Dane drept această „domnișoară Villiers”.

Scotoci copertile de carton, în speranța că va găsi restul scrisorii, pentru a-i lămuri rolul jucat de această domnișoară de Villiers în viața agitată a lui Lordy Brown.

Scurta referire sugera o animozitate față de misterioasa domnișoară de Villiers.

Nu mai găsi nimic important. Cele mai multe obiecte de îmbrăcăminte erau noi, iar notele de plată găsite arătau că Lordy Brown făcuse cumpărături masive pe baza „dividendelor” lui. Din nefericire, fragmentul de scrisoare pe care-l luă cu el nu purta nici o adresă sau dată, doar literele „C.T.” de la început, când indicau de unde

provenea. Nici nu știa măcar sub ce nume trăia doamna Lordy Brown. Toate acestea nu constituiau decât o bază subredă pentru ducerea mai departe a investigațiilor. Iată faptele pe care le prezentă lui Bourke:

„Lordy Brown a fost chemat la telefon între nouă și zece, în seara trecută, de la o cabină din Londra, fixându-i-se, evident, o întâlnire, în Hyde Park”. Cum ajunsese în casa lui Derrick? poate vreo persoană misterioasă, vreun dușman al lui Derrick, unul din banda celor ce căutau banii, l-o fi folosit ca unealtă? poate scopul întâlnirii să fi fost angajarea serviciilor lui Brown? Prezumții.

Lordy Brown era, printre altele, un spărgător expert. Fusese implicat în jefuirea unei bănci la Pretoria, iar în mesajul primit de la poliția din Africa de Sud, în urma cererii Scotland Yardului, se specificase clar „expert în spargerea seifurilor”.

– Există, firește, posibilitatea, pe care nu putem s-o trecem cu vederea, ca Brown să fi acceptat fie să pătrundă prin efracție în casa lui Derrick sau, dacă nu a făcut-o – și se pare că nu există nici un indiciu în acest sens – să deschidă acel legendar seif al acestuia, spuse Bourke. Iar când Dick deschise gura pentru a replica, Bourke reluă:

„Să nu-mi spui că nu găsiseră seiful și că nu ar fi avut rost să folosească un expert pentru a sparge un seif despre care nu știau unde se află – știu acest lucru. Întrebarea este dacă se așteptaseră ca în noaptea aceea să găsească ascunzătoarea bătrânului Derrick? În cazul în care se așteptau la așa ceva și Brown fusese angajat în acest scop, adu-ți aminte că Brown era, de asemenea, și șantajist. S-ar putea ca el să se fi folosit de situație pentru a încerca să stoarcă o sumă mai mare decât îi oferiseră și, în acest caz, împușcarea lui nu ar fi decât o consecință logică. Un lucru este sigur: există un mijloc de a pătrunde în această casă, un mijloc care nu a fost descoperit”.

- Voi încerca să-l găsesc, spuse Dick.
- Găsește-i pe cei care-l folosesc! îi sugeră Bourke.

CAPITOLUL XI

Pentru prima dată, în seara acelei zile, Dick și lordul Weald reușiră să rămână singuri. Tommy sosi în cursul după-amiezii; nu avusese răbdare să rămână toată luna la mătușa sa. Călătorise atât de rapid, încât lăsase în urma lui un șir de amenzi pentru viteză excesivă, dar aceasta era ceva normal pentru Tommy.

Aduse o mulțime de noutăți.

– Bătrâne dragă, pe cine crezi că am văzut azi dimineată? Pe frumoasa frumoaselor. Dick, e minunată! Plecau cu mașina la Londra, cu căruciorul prins pe acoperiș. O frumusețe perfectă, bătrâne.

– După câte înțeleg, vorbești despre Mary Dane?

– Și despre bătrânul pirat. Cred că va sfârși în curând, sărmanul! Tommy clătină din cap cu o melancolie neconvingătoare. Cât se poate de trist pentru biata fetiță, să stea să îngrijească un om cu un singur picior.

– Pe cine? spuse Dick, mirat.

– Un om cu un singur picior. Înțelegi, bătrâne, un picior în groapă, unul pe deasupra. Opri mașina. N-ai crede că e posibil, bătrâne; a fost cât se poate de drăguță – m-a recunoscut imediat. Nici n-a pomenit de tine – și îl împunse euforic pe Dick cu degetul între coaste. Nu a pus nici măcar a singură întrebare în legătură cu Richard Staines. Probabil că te-a uitat. Fetele fac chestii de-astea. Dar și-a adus bine aminte de mine, bătrâne. Am stat de vorbă destul de mult. Bătrânul a fost și el foarte vorbăreț. Cred că sunt cel mai bun cunoscător, în viață, al digestiei lui! Mă întâlnesc cu ei diseară. Tommy evită privirea gravă care se ațintise asupra lui. Sper că nu te gândești să urmărești această fată nefericită cu atențiile tale de prost gust? Ai s-o ucizi cu behăitul tău.

– E un monstru cu ochi cenușii, Tommy. Și în plus, am poftă de o schimbare. Dar parcă spuneai că vrei să rămâi aici și să te joci de-a detectivul?

– A, da, spuse Tommy încurcat. Bineînțeles, am spus ceva de genul ăsta; dar poți s-o scoți la capăt și fără mine. S-a întâmplat ceva?

– Nimic deosebit, numai un asasinat, și nu cred că așa ceva te poate interesa.

– Un ce? exclamă Tommy, punând apoi întrebarea inevitabilă.

– Nu știu cine a făcut-o, băiete dragă, spuse Dick obosit.

– Dar unde. Cum? Aici, în casă la mine, sau la Derrick? Dumnezeu! În salonul lui, spui? Asta o să-i șteargă zâmbetul de pe mutra aceea jovială. Ce bine era dacă veneam aseară. N-am văzut niciodată un asasinat.

– Pentru următorul am să-ți pregătesc un scaun în primele rânduri, spuse Dick acru. Apoi, dându-și seama de absurdul situației, izbucni în râs. Știi că sunt îngrozitor de gelos?

– Știu, bătrâne. Tommy înlătură un fir invizibil de praf de pe haina sa imaculată. Dar totul este permis.

– Dacă spui „În dragoste și în război”, îți sparg capul, îl apostrofă Dick.

– Adevărul adevărat, bătrâne, este că m-am întors la Bognor în seara plecării tale – ai să crezi probabil că m-am folosit de un avantaj nepermis, dar pur și simplu drăguțul de Derrick începuse să mă plictisească – urăsc biliardul – și m-am repezit într-acolo pentru o gură de aer proaspăt; am avut un noroc extraordinar. Ea stătea la fereastra uneia din pensiunile acelea îngrozitoare, cosând. M-a recunoscut imediat, bătrâne, și mi-a făcut semn cu mâna. Nu sunt sigur dacă mi-a trimis și bezele; era întuneric și nu vreau să mă laud. Ceea ce mă caracterizează este modestia. Am rugat-o să coboare.

– Prin semafor? întrebă Dick.

– Prin semne, bătrâne, răspunse Tommy calm. E foarte ușor dacă știi cum. Am făcut doar un semn spre faleză, chemând-o cu degetul – mă înțelegi, nu-i așa?

– Și cum a apreciat populația din Bognor acest spectacol? întrebă Dick, plin de milă.

– Oricum, nu a putut să coboare. Așa că m-am învățat prin locurile unde putea să mă vadă; m-am așezat pe o bancă, cu spatele spre mare – aveam oarecum sentimentul că se simte ocrotită, mă-nțelegi, bătrâne. E foarte plăcut pentru o femeie să aibă un bărbat pe aproape.

– La ce oră ai plecat din Bognor? întrebă Dick nepăsător.

76

– Pe la unsprezece. Imediat după ce a tras jaluzelele. De fapt, n-am plecat imediat, am mai așteptat o oră, credeam că poate mai coboară; să ia puțin aer, bătrâne. Modul în care sunt tratate aceste infirmiere este pur și simplu rușinos. Sunt ținute în sclavie. Dacă am văzut că nu iese, asta a fost pe la doisprezece – m-am cărăbănit, dar ea m-a zărit. A ridicat oblonul, fluturându-și mâna în direcția mea. Ce mai zici acum, bătrâne?

Dick inspiră adânc.

– Mulțumesc lui Dumnezeu! spuse el. Tommy îl prinse de braț, cu fața strălucind de recunoștință.

– Îți pare bine, bătrâne? Nici un fel de resentimente? Vreau să spun, n-aș vrea să te dau la o parte, dar în dragoste, Dick.

– Nu-ți mai da cu părerea despre dragoste, că mi se face greață. Hai să bem ceva!

Ora doisprezece. Deci Mary n-ar fi putut ajunge la Londra înainte de ora două. Asasinatul trebuie să fi fost comis, după aprecierile medicului, la scurt timp după miezul nopții, cel mai târziu pe la ora unu.

– Phu! exclamă Dick.

– Sunt foarte puține ca ea, bătrâne, urmă Tommy. Noroc!

La insistențele lui Tommy, pentru a-i satisface curiozitatea morbidă, Dick îl duse alături, la Derrick. Walter se întorsese la Keyley înainte de sosirea lui Tommy Weald și nu știa că oaspetele îl părăsise.

– Cred că o să se supere teribil, spuse Dick. În orice caz, eu în locul lui aș fi foarte supărat. În definitiv, rareori are omul ca oaspete în casă un tip așa de vesel ca tine.

Tommy nu avu posibilitatea decât să arunce o privire în salon, fiindcă înăuntru oamenii de la poliție erau foarte ocupați.

– Ce fac fotografi ăștia? întrebă el.

– Fotografiază, răspunse Dick și, apoi, cu totul inutil, cum se întâmplă de multe ori, arată spre un punct al palierului: acolo a apărut stafia, spuse el.

– Stafie? întrebă Tommy neplăcut impresionat. Vorbești serios, bătrâne, o stafie?

– N-ai de ce să te temi; nu e stafia ta și nici casa ta, remarcă Dick.

– Casa mea e alături, protestă Tommy. Iar dacă ai citit vreodată ceva despre stafii, atunci trebuie să știi că pot trece printr-un zid de cărămidă cu aceeași ușurință cu care un copil poate cădea din pat, dragul meu.

Privi neliniștit în sus, spre scara întunecoasă.

– Nu am chef să merg mai departe, bătrâne. Să ne întoarcem la lumina strălucitoare a zilei.

Aruncă o privire la ceas.

– Sfinte Sisoe! Nu mi-a mai rămas decât o jumătate de oră ca să prind trenul spre Clacton.

– Nu te-oi fi gândind să pleci? întrebă Dick pe un ton acuzator.

– Trebuie, bătrâne. Am un ascuțit simț al datoriei. Am o mătușă acolo.

– Nu ai nici o mătușă în regiunea aceea. Cu nu mai mult de o săptămână în urmă îi mulțumeai lui Dumnezeu pentru asta.

– S-a mutat acolo, spuse Tommy repede și volubil. Mătușă Arabella. O doamnă bătrână, teribil de pisăloagă, grămezi de bani, groaznic de surdă etc.

Coborî în zbor scările, urmat cu o viteză mai redusă de tovarășul său. Până când să-l ajungă Dick din urmă, Tommy era gata de plecare.

Foarte prevăzător, telefonase servitorului, cerându-i să-i împacheteze niște rufărie.

– Dar de ce pleci cu trenul? Doar ai mașină.

– Am spus să-mi trimită mașina acolo. Îmi place să merg din când în când cu trenul, asta mai întrerupe monotonia vieții. Mai cunoști și câte un tip teribil de interesant. În plus, este un mijloc de transport democratic. Dacă te fâțâi peste tot numai în Rolls, nu întâlnești niciodată pe adevărații oameni din popor.

După o moale strângere de mână, își urmă servitorul până la taxiul care aștepta și dispăru. Dick ghici că domnișoara Mary Dane călătorea de asemenea cu trenul de ora două și ceva, și că ea îi încredințase acest secret lui Tommy.

Spre seară, avu o convorbire cu Bourke, în biroul acestuia de la Scotland Yard.

– Îți încredințez acest caz pe timp nelimitat și cred că ar fi mai bine să rămâi în continuare în casa lordului Weald – dacă nu are nimic de obiectat. Ne interesează în mod deosebit această stafie. La ce oră se întoarce Larkin de la Liverpool?

– Diseară la șapte, spuse Dick. L-am rugat să mă caute. După ce termin cu el, îl trimit la dumneavoastră.

– Ceea ce nu pot eu să înțeleg, replică Bourke, este motivul pentru care au tăiat firul soneriei.

Dick crezu că înțelege.

– Se temeau că Larkin ar fi putut reveni în cameră și ar fi putut suna ca să-mi atragă atenția. Veți constata, probabil, dacă-l veți întreba, că a încercat să mă trezească, pentru a-mi spune că pleacă la Liverpool, dar că nu a primit nici un răspuns. Dacă astfel a procedat. Ei bine, cu siguranță, așa a făcut. Trebuie să fi auzit el telefonul și să fi coborât, neștiind că putea răspunde din camera în care dormea. Atunci a fost tăiat firul, sau scurt timp după aceea.

– În acest caz, spuse Bourke, falsul apel trebuie să fi venit din camera lui. Cazul acesta prezintă o mulțime de amănunte stranii pe care nu le înțeleg. Cum de-a pătruns Lordy Brown în casă? N-am găsit nici un fel de scule, nici chei; nu a fost forțată nici o ușă și nici o fereastră. Dacă mi-aș scoate ideile din romane, aş spune că există o trecere secretă.

– Există una, răspunse Dick prompt; iar când Bourke îi aruncă o privire plină de uimire, urmă: vă asigur că există în casa asta o trecere secretă, de un fel sau altul! Bătrânul Derrick, care a reconstruit-o, angajase tot felul de muncitori, iar el însuși era constructor. Zidurile sunt atât de groase, încât lucrul acesta este posibil. Un alt aspect; bătrânul se temea de foc. Acesta este unul din motivele pentru care zidurile sunt atât de groase.

– Dar de ce? întrebă Bourke. Derrick era un diavol bătrân și zgârcit dar, după cât se știe, nu depășea limitele legii. Nu era un tăinuitor; nu avea de ce să se teamă de poliție – de ce atunci, te întreb, astfel de pasaje secrete, medievale?

– Se temea de foc; se temea de hoți; iar în ultimul an al vieții sale se temea să nu fie asasinat, răspunse Dick încet. Este acea manie care îi cuprinde pe cei foarte bogați și care și-au trăit întreaga lor viață în meschinărie. Este

posibil să-și fi pregătit o cale de scăpare pentru cazul în care ar fi fost atacat – deși numai Dumnezeu știe pentru ce să-l fi atacat cineva!

– Ți-aș putea oferi o explicație, replică Bourke după o clipă de gândire, și ea nu face cinste amintirii bătrânului. Dar nu vreau să te împing pe căi lăturalnice. Dacă găsești o trecere secretă, vei găsi și explicația ei. Consultă-l pe inspectorul Endred, care locuiește în cartier. El cunoaște casa asta din pivniță și până în pod.

Dick făcu aranjamentele necesare pentru a rămâne în casa lui Weald „pe timp nelimitat”, după expresia lui Bourke. Se duse la propria sa locuință, își luă câteva lucruri și se întoarse în Lowndes Square cu câteva minute înainte de ora opt. Majordomul îi spuse că îl căutase Larkin, care voia să-l vadă.

– E alături?

– Nu, domnule: cred, dar nu sunt sigur, că domnul Derrick l-a dat afară, spuse majordomul.

– Destul de nedrept, spuse Dick. Trimite-l sus, la mine, când vine.

Nu peste mult timp auzi soneria de la intrare iar, câteva minute mai târziu, majordomul îl introduse pe intendentul deprimat.

În atitudinea majordomului se vădea o profundă și frățească compasiune. Minns era un bărbat solid, cu tendințe de îngrășare. Îi dădea lui Dick impresia că se interesa de necazurile tuturor, numai de ale sale proprii nu.

– Ce mi-a povestit domnul Bourke este îngrozitor, spuse Larkin. Am văzut ceva în ziare despre un om asasinat în East End, dar nici prin vis nu mi-ar fi putut trece că așa ceva s-ar fi întâmplat în casa noastră.

Minns, se pare, greșise când spusese că intendentul fusese concediat. Acesta fusese înștiințat să se prezinte la

reședința lordului Weald pentru a i se transmite ceva, dar mesajul fusese mai curând de natura unui avertisment decât a unei concedieri propriu-zise.

– Singurul lucru care nu mi se mai cere să-l fac, domnule, este să mai dorm noaptea în casă, spuse el cu satisfacție. Trebuie să stau acolo până la ora șase seara. După aceea, încui și mi-am terminat treaba. Domnul Derrick pleacă în străinătate. I-ați povestit despre stafie, nu-i așa, domnule? Clătină din cap. Ar fi fost mai bine să nu-i fi spus. Cred că berea pe care am băut-o în seara aceea m-a făcut să văd stafii.

Dick, de când se întorsese, nu stătuse cu brațele încrucișate. Chemase un dulgher care tăiasse două scânduri groase și le potrivise astfel încât formau un fel de punte între cele două balcoane. Până la căderea nopții acestea și fuseseră solid fixate; după cum îi explică lui Bourke care venise să ia cina cu el, nu-și mai permitea riscuri inutile. Mărturisi că, de fiecare dată când sărise de pe un balcon pe celălalt, avusese o senzație de greață fizică.

– Dacă o să stai aici destul de mult timp, or să-ți permită să pui și un grilaj, spuse Bourke, ridicându-și paharul spre lumină. Prietenul dumitale, lordul, are un bun vin de Porto.

– Însă, ceea ce-i tragic este că el nu știe să-l deosebească de vinul de mure, oftă Dick.

După plecarea lui Bourke, se ocupă de repunerea în funcțiune a soneriei portabile. Firele fuseseră reparate și Dick scoase butonul, înlocuindu-l cu două plăcuțe subțiri de cupru, îndoite în formă de V. Așteptă până se întunecă, pătrunse în casa de alături și, ridicând covorul, așeză detectorul lui improvizat în apropierea ușii. Se formă o mică ridicătură, dar aceasta putea trece neobservată în întuneric. Satisfăcut, Dick se întoarse în camera sa.

Noaptea era rece, cu averse intermitente, dar el se asigură împotriva ploii. Descoperise că deasupra fiecărei ferestre exista o apărătoare de pânză împotriva soarelui, și, imediat după lăsarea întinericului, coborî una dintre ele. Marginea apărătoarei se lăsa până la câțiva centimetri de balustrada balconului și, stingând lumina în camera sa, se înfășură într-un pardesiu și se pregăti să aștepte. Nu era o casă prea greu de ținut sub observație. În spatele ei se afla o curte, înconjurată de ziduri înalte, unde se afla un garaj construit de Walter; dar între garaj și casă nu exista nici o comunicare. De unde ședea, în raza vizuală a lui Dick intra de asemenea și o parte a piațetei. Nici o mașină nu putea opri în fața casei sau în apropierea ei, fără ca el să nu-i vadă pe pasageri coborând. Aplecându-se peste balustrada balconului, putea cuprinde cu privirea ușa de la intrare a casei lui Derrick. Lăsă spatele casei la voia întâmplării, nevăzând nici un avantaj în postarea unui om acolo.

La ora zece și jumătate, Minns intră în vârful picioarelor în camera lui Dick, cu o cafea fierbinte și cu tartine, iar Dick fu de părere că poate renunța puțin la prudență. Intră în cameră și, trăgând perdelele, aprinse lumina.

– Nici nu știți, domnule, cât de bucuros este personalul de serviciu că sunteți aici, spuse majordomul, recunoscător. Dacă această casă ar fi avut subsol, nu ați mai fi reușit să convingeți pe nici una dintre fete să rămână.

– Casa nu are subsol? întrebă Dick, surprins.

– Nu, domnule.

– Nu are pivniță?

– Nu, domnule Staines; vinul îl ținem într-o încăpere exterioară, în care se intră din bucătărie. M-am mirat totdeauna de ce bătrânul Derrick nu a construit aici o pivniță. Trebuie să știți că asta a fost casa lui.

– Nu știam, spuse Dick, al cărui interes fusese trezit.

– O, da; tatăl Înălțimii Sale a cumpărat-o de la el. Ambele case au fost reparate în același timp și...

Soneria de la piciorul lui Dick scoase un sunet strident. Acesta lăsă ceașca și farfurioara pe masă, sări printre perdele și din două salturi trecu în casa de alături. În timp ce împingea fereastra, zări în fața lui o siluetă. Dar, înainte de a putea aprinde lanterna, ușa se trânti violent și auzi o cheie răsucindu-se în broască. Se aruncă cu toată greutatea asupra ușii, dar aceasta rezistă.

Ieșind din nou în fugă pe balcon, zbură prin camera sa în jos, pe scări. Când ajunse în stradă, găsi ușa închisă. Intendentul îi lăsase cheia; Dick o băgă în broască și o răsuci, dar ușa nu se mișcă.

Era zăvorâtă pe dinăuntru!

Larkin nu putuse s-o facă, atunci când părăsise casa. Evident, intrușii își luaseră toate precauțiile.

Fluieră un polițist pe care-l zări la colțul străzii, iar acesta se apropie fără prea mare grabă: puțin jignit, pentru că polițiștilor nu le face plăcere să fie fluierați.

– Stai aici. Dacă încearcă cineva să scape, dai în el.

Polițistul îl recunoscă și-l salută.

– E cineva în casă, domnule?

– Îți spun imediat.

Coborî în fugă treptele din spatele casei. Și ușa de acolo era încuiată. Încercă fereastra, nu izbuti s-o deschidă și, scoțând din buzunar bastonul lui polițienesc, sparse geamul, deschise fereastra și se strecură într-o încăpere folosită în mod normal ca hol al personalului de serviciu.

Ușa era deschisă, dar lumina care ardea pe culoar când trecuse el mai devreme pe aici fusese stinsă. Pipăi de-a lungul peretelui căutând întrerupătorul; îl găsi în cele din urmă și îl răsuci, dar nu se făcu lumină. Recurse din nou la lanterna electrică.

Înainte de a se aventura mai departe, însă, deschise ușa bucătăriei și-l chemă pe polițist.

– Stai în partea aceasta a ușii și trage-o după dumneata, ca să nu te zărească, șopti el.

– Câți sunt? întrebă polițistul.

– Are vreo importanță? ripostă Dick iritat.

Polițistul recunoscuse că, într-adevăr, n-are importanță.

Dick purta pantofi cu talpă de crep; îi încălțase în seara aceasta cu un scop anume și, acum, stingându-și lanterna, începu să înainteze tiptil, pipăind peretele cu mâna. Găsi scara care ducea în hol și o urcă fără să șovăie. Nu se auzea nici un fel de zgomot. Continuă să urce scara cufundată în întuneric, treptele erau în bună stare; nici un singur scârțâit nu-i trădă mișcările.

Pe primul palier nu era nimeni. Apăsă încet pe clanța ușii salonului și se strecură înăuntru. Venea suficientă lumină prin ferestre pentru ca Dick să-și dea seama că încăperea era goală. Ei trebuie să fi auzit zgomotul provocat de spargerea geamului, cine vor fi fost acești „ei”.

Începu să urce spre etajul doi, oprindu-se din când în când pentru a trage cu urechea, și ajunse pe palier, dincoace de ușa încuiată. Căută cheia – nu se afla în broască. Dar în cameră se găsea ceva. Auzi niște șoaapte de neînțeles și lovi cu putere ușa. După acest zgomot neașteptat, desluși un „Oh!” grăbit și din nou șoaaptele agitate.

Dick se dădu un pas înapoi și dintr-o săritură se azvârli cu umărul în ușa. Cu un pocnet asurzitor, aceasta cedă și el se pomeni în salon. Era gol!

Știa unde se află întrerupătorul și-l răsuci, dar fără rezultat. Apoi, fără nici un motiv precis, simți un fior rece de-a lungul spinării și părul i se ridică. Avea senzația că toate mișcările îi sunt urmărite, că niște ochi batjocoritori îl priveau ținând dintr-un punct de observație invizibil și

necunoscut lui. Atât de reală era iluzia, încât se întoarce pe loc și, pentru prima dată în mulți ani, făcu ceea ce nu face un ofițer de poliție englez decât în clipe de cea mai mare primejdie: scoase un pistol din buzunar și trase piedica.

Auzi o voce jos și tresări. Era polițistul.

– Pot să vă ajut cu ceva, domnule?

– Vino sus, spuse Dick. Pregătește-ți bastonul – este cineva în casă.

– Cineva în casă! se auzi ecoul batjocoritor al cuvintelor sale, ca și când cineva le-ar fi repetat, într-un moment de veselie.

Se răsuci brusc; nici un semn nu trăda prezența unei ființe omenești. Nimic nu se mișca. Fruntea îi era îmbrobonată de sudoare. Începu deodată să râdă încetișor și băgă pistolul la loc, în buzunar. Trecuse de punctul culminant al spaimei și simțul umorului puse din nou stăpânire pe el.

Sosi și polițistul, își aprinse și el lanterna și amândoi cercetară zidul, în căutarea vreunei ascunzători secrete, dar nu descoperiră nimic. Dick deschise dulapul unde găsisese pompa de vid, dar acesta era prea puțin adânc pentru o ascunzătoare, așa că împinse ușa pentru a-l închide.

Ceva în mișcarea înceată a ușii îi trezi curiozitatea. Ușa era foarte grea. O ciocăni și ea sună a gol: era de oțel, atât de bine fixată, încât putea fi asemuită cu ușa unui seif. În zidul care forma peretele din spate al dulapului erau fixate două cuie de lemn; zidul părea destul de solid.

– Asta mă depășește, cum ar spune Derrick.

Dick părăsi salonul pentru a examina micul lui detector cu sonerie. Cineva îl găsisese înaintea lui: fusese smuls de sub covor, iar firele tăiate.

– Nu simțiți un miros, domnule? întrebă deodată

polițistul.

Dick trase aer pe nări. De data aceasta nu era miros de pulbere arsă, ci un parfum subtil, pe care îl simțise probabil înainte, dar pe care mintea sa nu-l înregistrase.

– Miroase a parfum de damă, domnule, spuse polițistul. Știți cam ce poate fi?

– Nu mă prea pricep la parfumuri. Mi se pare la fel ca oricare altul.

– Se numește Sans Aveu, preciză polițistul, mândru de cunoștințele sale.

– De unde naiba știi asta? întrebă Dick uluit.

Polițistul îi explică. Cunoștea o tânără care lucra într-o parfumerie – o ocupație plină de rafinament și distincție – și ea îl obișnuise cu subtilul parfum Sans Aveu.

– După cum spune tânăra de care vă vorbesc, costă patru line uncia. Nu poți să nu-l deosebești de altele, domnule, un fel de amestec de trandafiri și santal.

– Fascinant, spuse Dick iritat. Ce-ar fi să-ți folosești acum nasul, poate descoperi mirosul unui asasin cu sânge rece?

Deodată incremeni. De undeva din cameră se auzi un gălgâit subțire, încet, de râs.

– Dumneata râzi?

– Eu, domnule? se miră polițistul. N-aș putea să râd în felul acesta nici dacă mi-ați plăti. Cred că venea de afară, de pe palier.

Dick nu împărtășea această părere, dar ieși pe palier. Nu găsi nimic. Întorcându-se în salon, avu pentru prima dată senzația că el și cu polițistul erau acum singuri în cameră. Prezența invizibilă se retrăsese.

– Parcă ar fi fost o stafie, spuse polițistul.

– Ai auzit dumneata vreodată o stafie râzând?

– Nu domnule, dar îmi imaginez că exact în acest fel ar putea râde o stafie, răspunse polițistul plin de demnitate.

– E surprinzător, avea să-i spună mai târziu Dick lui Bourke, cât e de dificil să scoți din sărite un polițist în uniformă. Are ceva neomenesc în el.

– Cum doriți să procedez, domnule? Va trebui să raportez toate acestea, domnule.

– Bineînțeles, raportează! Spune că eu te-am chemat și...

În clipa aceea, se aprinseră toate luminile. Dick întorsese întrerupătoarele, dar uitase să le răsucească la loc. Undeva în casă, misterioșii intruși puseseră la loc siguranța principală. Pe palierul de dedesubt nu era lumină dar, uitându-se în jos, Dick zări reflexele razelor lămpii pe care încercase să o aprindă pe scara de serviciu.

Examină din nou, probabil pentru a doua oară, camera, deschise iarăși dulapul și ciocăni din nou zidul. Era solid, din cărămidă și mortar. Chiar când lovi mai tare, nu simți nici cea mai mică vibrație sau mișcare. Podeaua nu numai că era compactă, ci și acoperită cu ceva similar asfaltului.

– Cum se numește parfumul acela?

– Sans Aveu, domnule, spuse polițistul.

Dick trase de mai multe ori aer pe nări. Mirosea puternic în dulap. Santal și trandafiri. Închise ușa, întoarse mânerul care o încuia și-l urmă pe polițist, care cobora scara. După cum se așteptase, la ușa din față erau puse zăvorul și lanțul de siguranță. Își notă în minte să ceară să fie demontate în ziua următoare.

Era aproape de ora unu când se culcă, sigur că nu va mai fi deranjat – și așa se și întâmplă.

Auzi în ușa ciocănitul prin care îi era anunțată sosirea ceaiului și rosti un „intră” adormit.

– Doriți să las flaconul pe masă, domnule?

– Flaconul? Ce flacon? Dick se ridică în capul oaselor.

Era un flacon mic, cu o formă frumoasă, cu dop de sticlă

și panglică de mătase. Îl luă în mână și se uită la el uluit. Pe eticheta în cenușiu și verde, cu litere subțiri de argint, erau scrise cuvintele Sans Aveu. Flaconul era pe jumătate gol.

– Cine l-a pus aici? întrebă Dick în șoaptă.

Minns scutură din cap a nedumerire.

– Mulțumesc, spuse Dick și, după plecarea majordomului, se sculă, ieși pe balcon și, sucindu-și capul, aruncă o privire în camera misterioasă.

Dick tocmai își lua micul dejun, foarte solemn și dus pe gânduri, în ceea ce el denumise ironic holul baronal, dar care era, de fapt, sufrageria lui Tommy, când stăpânul casei își făcu pe neașteptate apariția, un gen de surpriză foarte agreat de el.

– Ei, ce s-a întâmplat la Clacton?

– Sunt un om sfârșit, bătrâne. Am comis cel mai îngrozitor pas greșit.

– De multă vreme n-am mai auzit o veste așa de bună. Ia loc la propria ta masă. Înseamnă oare aceasta, întrebă el cu un ton alarmat, că voi fi nevoit să suport prezența ta?

– Nu, nu înseamnă asta, răspunse Tommy tăios. Între Mary și mine totul s-a sfârșit, bătrâne, asta e. E îngrozitor.

– E într-adevăr îngrozitor pentru tine, spuse Dick vesel, dar probabil o mare fericire pentru ea. Prin Mary, înțelegi domnișoară Mary Dane, nu?

– Da. Am petrecut o seară minunată, plimbându-ne pe faleză, uitându-ne la orchestră. Eram fericit ca un puști care se joacă în nisip. Bătrânul Cornfort, în stare de comă, a adormit la ora nouă, fie numele lui binecuvântat. Ea mi-a promis că vine să ne plimbăm și, într-adevăr, a venit și apoi, ca un idiot ce sunt, pe când ședeam pe una din băncile alea afurisit de tari, i-am strecurat un mic cadou în geantă. Era deschisă în momentul acela – geanta, vreau să spun. Îl cumpărasem la Londra – a costat o mică avere,

bătrâne. Dacă nu i-aș fi scos dopul, totul ar fi mers de minune. De unde să fi știut eu că se va revărsa în toată geanta aceea blestemată?

– Ce cadou era? întrebă Dick, cu vocea gătită.

– Un mic flacon de parfum. Care, acum, este cel mai la modă – ceva căruia i se spune Sans Aveu. Am crezut întotdeauna că dragostea este un fel de joc de cărți; dar iată, cât trăiești, înveți, urmă Tommy abătut. S-a supărat îngrozitor – nu mai era deloc blânda Mary. Spunea că detestă lucrurile astea, parfum și altele de acest gen, dar am băgat de seamă că, totuși, l-a păstrat.

De pe fața lui Dick Staines pieri orice urmă de culoare.

– Ți-e rău, ce ai? întrebă Tommy îngrijorat.

– Nu, continuă povestea asta ridicolă! Presupun că te-a părăsit.

– Nu, răspunse Tommy tăios. Eu am fost acela care a părăsit-o. De fapt, bătrâne, nu a fost decât o ceartă între îndrăgostiți.

– O ce? întrebă Dick cu ochii pe prietenul său.

– O ceartă. M-a enervat îngrozitor, așa că m-am sculat și am plecat. M-am întors însă în momentul în care intra în casă.

– Cât era ceasul?

87

– Trebuie să fi fost zece, sau poate nu era încă zece. Mai aproape de nouă, cred. Nu știu niciodată cât e ceasul, spuse Tommy cufundat în cele mai profunde abisuri ale tristeții sale.

– N-ai mai revăzut-o după aceea?

– Firește că am revăzut-o. Tommy putea fi foarte irascibil. Doar nu-ți închipui că un om ca mine și-ar permite să fie atât de nepoliticos și să nu-i ceară scuze? Am chemat-o la telefon de la hotel.

– Asta nu înseamnă că ai văzut-o.

– E ca și când aș fi văzut-o, nu? Am rugat-o să iasă, să-mi dea posibilitatea să repar greșeala pe care am făcut-o. Și a ieșit. Ne-am plimbat prin fața casei. Mi-a spus că e puțin îngrijorată, că mai este în Anglia o fată care arată exact ca ea. O întâlnise în ziua aceea la Clacton.

– Chiar ai văzut-o din nou, poți să juri? îl întrerupse Dick, agitat. Era Mary Dane?

Tommy îl privi cu oarecare îngrijorare.

– Nu te simți bine, bătrâne? îi întrebă el, plin de solitudine.

– Ba da, răspunse Dick. Vreau numai să știu dacă ești foarte sigur în privința fetei cu care ai fost împreună aseară, între unsprezece și cât?

– Trebuie să fi fost douăsprezece, spuse Tommy. Desigur, era Mary Dane. Cine naiba crezi că ar fi putut să fie?

– Fata asta mi-a provocat mai multe atacuri de inimă decât orice ființă omenească pe care am cunoscut-o vreodată, spuse Dick. Apoi își ridică privirea. De ce-ai venit?

– Am venit – Tommy vorbea plin de hotărâre și importanță – să te rog să dai o mână de ajutor în privința dublurii acestei tinere ființe încântătoare. Poate că n-ai auzit.

– O, Dumnezeule! Dick ridică ambele mâini spre tavan. N-am auzit niciodată nimic despre dublura ei!

– Mi-a mai spus, continuă Tommy imperturbabil, că tot felul de oameni, inclusiv ăla care a fost omorât în casa bătrânului Derrick, au luat-o drept altcineva, așa că mi-am zis: „Nu există decât un singur om care poate lămuri acest mister, și acela este Dick!” Asta este!

– Ascultă, mă bâlbâitule, vrei cumva să mă faci să cred că ai făcut tot drumul de la Clacton, această stațiune burgheză, dar plăcută, numai ca să-mi ceri să preiau cazul

dublurii lui Mary Dane? Îți repet, ca să-ți intre bine în capul tău sec, că dublura lui Mary Dane a dat Scotland Yardului – respectiv mie – mai multă bătaie de cap decât... decât.

– Orice altceva, sugeră Tommy, plin de solitudine.

Plecă imediat după ora zece, iar Dick era convins că există un motiv special, altul decât cel invocat de Tommy, pentru întoarcerea sa subită la Londra. În cursul după-amiezii, primi o scrisoare de la Derrick în care acesta îl ruga să se întâlnească în ziua următoare cu el, la clubul său. Nu mai pleca în Franța, cum intenționase, ci în Scoția sau, mai exact, după cum spunea el în scrisoare, intenționa să-și ia mașina și „s-o apuce spre nord”.

Dorea să știe dacă va fi nevoie de prezența lui pentru ancheta asupra lui Lordy Brown, dar aceasta, după cum i se spusese lui Dick, nu era necesară. Apariția lui Brown în casa lui Derrick nu era justificată, dar putea fi explicată. Fusese condamnat pentru furt, avea o reputație foarte proastă, și nu era lipsită de logică prezumția că a ales tocmai casa unei cunoștințe vechi pentru a-și exercita meseria lui pedepsită de lege. Omul se schimbaseră atât de mult de când Walter Derrick îl văzuse ultima oară, încât acesta din urmă nu fusese în stare nici măcar să-l identifice.

Dick nu putea accepta invitația, astfel că Derrick veni el să-l vadă.

– Sunt pe punctul de a o lua razna din cauza porcăriei ăsteia de situații, spuse el, și de aceea mă gândesc că e mai bine s-o pornesc așa, fără țintă precisă, prin țară, ca să ajung în cele din urmă la nord de Tweed. S-ar putea ca, la un moment dat, să mă ajungă plictiseala și să mă întorc în oraș, dacă așa se întâmplă, te voi înștiința.

La cronica mondenă, în ziarele de a doua zi dimineața, Dick citi că domnul Walter Derrick plecase spre nordul

țării, că intenționează să facă un circuit prin Scoția și că va lipsi o lună. Pe o altă pagină, se vorbea despre misterul din Lowndes Square, care, datorită altei crime – și mai senzaționale – trecuse oarecum pe planul al doilea în atenția presei.

Dick era în plină agitație. Având unele înclinații spre tehnică, se ocupă o dimineață întreagă cu pregătirea unui mare număr de mici mecanisme și dispozitive care, spera el, îi vor restrânge aria cercetărilor. Făcu rost de un plan amănunțit al cartierului. În spatele celor două case era o fundătură. Pe una din laturi erau garajele și celelalte construcții aferente caselor din stânga celei a lordului Weald.

Pe cealaltă parte a fundăturii nu erau decât două clădiri, un garaj și un grajd. Între acestea două, situate fiecare la unul din capetele acestei stradele înguste, se afla un zid înalt, întrerupt, la intervale regulate, de porțițe de grădini. Dincolo de acesta se vedeau calcanele caselor care dădeau în Coyling Street și care se distingeau prin faptul că aveau, fiecare din ele, o adevărată porțiune de grădină, foarte îngustă și închisă de ziduri, dar cu suficient spațiu, după cum descoperi Dick, ca locuitorii caselor respective să-și alcătuiască niște grădinițe de flori, destul de plăcute.

Cercetând planul care înfățișa Coyling Street, constată că toate casele erau locuite, cu excepția celei de la numărul 7. Casa aceasta avea un aer părăsit, neglijat. La ferestre atârnavă perdele prăfuite ce păreau să nu fi fost scoase de ani de zile; curtea din față era destul de curată, fiind pavată. Făcu cercetări: casa nu era nici de vânzare, nici de închiriat. Era doar o clădire în paragină, proprietatea cuiva – nimeni nu știa a cui. Își continuă investigațiile și descoperi, în cele din urmă, că era proprietatea domnului Walter Derrick. Se pare că autoritățile municipale ceruseră efectuarea anumitor

modificări, înainte de a aproba ocuparea casei, și că Walter, într-un moment de iritare, respinsese această dispoziție și lăsase casa nelocuită.

Ultimul chiriaș fusese o femeie care murise în această casă – o domnișoară Belfer. Aceasta se întâmplase pe vremea când mai trăia încă domnul Derrick, iar de la moartea ei, după ce lucrurile fuseseră scoase, casa rămăsese goală.

Casa era deci una din acele proprietăți nedorite cu care, după cum zisese Walter, îl împovărase părintele său.

Avea o fațadă largă și Dick descoperi, fără alte cercetări, că fusese, pe vremuri, sediul unui oarecare ordin religios, care prosperase atât de mult în prima parte a secolului al XIX-lea, încât, înainte de a se prăbuși și dizolva, deținuse, prin împrejurimi, un mare număr de case, în care locuiau membrii înstăriți ai ordinului. Proprietatea a încăput în mâinile bătrânului Derrick – fusese unul din chilipirurile pe care își întemeiasse averea. Și acum clădirea se numea încă „Sfânta Anna”. Ordinul ecleziastic – ultimul vestigiu al trecutei sale demnități – avusese o capelă proprie, află el, iar garajul lui Tommy Weald păstra încă vechile linii gotice ale acestui edificiu.

Toate acestea constituiră oarecum un șoc pentru el. În unele privințe, Dick Staines era de modă veche. Educația lui metodistă îl mai făcea și acum să se simtă prost când atingea, duminica, o carte de joc; iar o capelă sau o biserică transformată pentru alte folosințe pământești îi provoca un acut sentiment de stânjeneală.

Era a treia noapte liniștită pe care o petrecea Dick și se întoarse acasă întrebându-se dacă îi va sosi vreo veste de la Tommy. Nu primise nici o scrisoare de când acest misterios tânăr dispăruse în jungla Clactonului. În dimineața aceea, avusese loc prima ședință publică în ancheta asupra morții lui Lordy Brown, anchetă care

fusese amânată cu o lună, la cererea poliției. Nu apăruseră alte dovezi și nici indicii noi; ipoteza general acceptată era că Brown, însoțit de cineva, pătrunsese în casă, că bandiții se certaseră și că nefericitul Lordy fusese împușcat cu un pistol. Era evident că fusese folosită o surdină, deoarece nici Dick, nici vreunul din servitorii casei nu auziseră nici un zgomot. Zgomotul produs de un foc de pistol ar fi trecut până și prin zidul gros care despărțea cele două clădiri.

Se însera când Dick urcă treptele casei pe care începuse aproape să o considere a lui. Minns îl întâmpină la ușă.

– Vă așteaptă o domnișoară care dorește să vă vadă, domnule. Am poftit-o în salon.

– O domnișoară? Inima îi săltă în piept. Ce domnișoară?

– Nu știu, domnule, dar dânsa spune că o cunoașteți. Domnișoara Dane.

Trecu grăbit pe lângă majordom și pătrunse în salon.

– Te-am necăjit într-adevăr chiar atât de mult? întrebă ea, cu un zâmbet calm în ochii ei frumoși.

– Necăjit? A, a trăncănit Tommy.

– Tommy a trăncănit într-adevăr, consimți ea solemn. Dar, după cum îl știu, el nici nu face vreodată altceva, dacă la lordul Weald te referi. Nu-l poți face să vină la Londra?

– Unde se află acum?

– Am plecat ieri la Margate – pacienții mei întotdeauna sfârșesc prin a ajunge tot la Margate. În curând, am să abandonez profesia de infirmieră.

– Mă bucur foarte mult.

– De ce? întrebă ea, făcând ochii mari.

– Nu mi se pare... n-aș vrea să... e o meserie grea, sfârși el neajutorat.

– Da, dar există altele și mai grele. Dumneata, de pildă, ai o meserie destul de grea. Nu-mi pot imagina însă ceva

mai pasionant.

– Îmi priește. Îmi creează și o reputație proastă.

– Povestea aceea? Arată cu capul în direcția casei lui Derrick.

– Da, afacerea Brown. Ai citit ce se scrie, presupun?

– Am citit și am auzit; spuse Mary încet. Ai uitat se pare că prietenul dumitale Tommy se ține tot timpul după mine.

– Nu știu de ce, spuse el.

– Cum să nu știi de ce! se enervă ea. Este îndrăgostit până peste cap de mine. Nu e suficient atâta?

– Tommy este genul de bărbat care se îndrăgostește până peste cap de oricine îi sare în ochi.

– E un om foarte drăguț, iar dumneata ești nepoliticos! Mă simt teribil de vinovată față de el.

Dick râse.

– Dumneata l-ai încurajat?

– Da, fu răspunsul ei surprinzător. Dacă te referi la faptul că l-am încurajat să fie foarte atent. N-a fost frumos din partea mea – uneori mă detest pentru asta.

Rosti aceste cuvinte cu atâta vehemență, încât Dick rămase uluit și pentru o clipă își pierdu curajul.

– Vorbești de parcă între dumneata și Tommy s-ar fi întâmplat ceva foarte serios.

– Cât ești de absurd! râse ea, dar privirea îi lunecă în jur.

– Rămâi mult timp aici?

– De ce te interesează?

– Aceasta este o întrebare tipică pentru un funcționar de la Scotland Yard!

– De ce te interesează? insistă Dick mohorât.

– Am să-ți spun de ce mă interesează, domnule sergent inspector sau inspector-șef – pentru că vreau să știu! Nu-ți trece uneori prin minte că ai să stai aici numai atâta timp

cât Tommy lipsește din oraș? Ceea ce reprezintă o manieră plicticoasă de a te întreba cât timp va mai păzi Tommy poarta noastră – sau mai bine zis porțile noastre, căci le schimbăm în fiecare zi.

Și, neașteptând ca el să-i răspundă:

– Și dumneata ești foarte singur și părăsit; Tommy spune că alături mai este o casă goală, cu încă un celibatar singuratic, sărmanul de el!

– Te referi la Derrick?

Mary dădu din cap, afirmativ.

– Se spune însă că el a plecat în Scoția. Ce lipsă de omenie! Să te lase pe dumneata să-i păzești casa bântuită de stafii!

– Cine ți-a spus că e bântuită?

– Vorbește tot cartierul, răspunse ea cu un aer voit sobru, abia reținându-și însă un zâmbet. Dar nu știi de ce am venit aici și nici eu nu prea știu. Este un prilej minunat de a juca rolul mării doamne care vine să-ți facă o vizită și să te întrebe de sănătate – apropo, ar fi trebuit să mă întreb dacă aș dori o ceașcă cu ceai. Nu-ți face probleme. Poți să-mi chemi un taxi peste câteva minute. Domnule Staines, cine este femeia care-mi seamănă atât de mult? O cunoști? Sau exagerează Tommy – e un mare mincinos, într-un mod însă cu totul inocent. Asta face – cred – parte din complexul lui de vanitate: neadevărurile lui Tommy reprezintă calitatea lui cea mai simpatcă. Acum spune-mi, cine este această femeie?

– Aș da mulți bani să știu.

– Am, deci, o dublură? Cum arată?

Râdea de el; Dick era convins că-l ia peste picior.

– E foarte drăguță, cu ochi frumoși, cenușii, și o gură – exact asemenea celor care apar în reviste și pe care o au atât de puține femei.

– Pare să-ți fi făcut o impresie puternică. Și, firește, eu

ar trebui să fac acum pe ingenua și să spun: „Dar parcă mă descrii chiar pe mine, nu-i așa?” Dar n-am s-o fac. Cred că ai fost foarte nepoliticos, domnule Richard Staines; însă, desigur, eu am fost cea care te-a provocat și nu am nici un drept să mă plâng. Singurul lucru pe care vreau să-l știu (și nu este necesar să-mi descrii diversele calități ale fizicului ei), este dacă arată într-adevăr ca mine.

Dick dădu din cap afirmativ.

– Ah!

Îl privi câțva timp foarte intens.

– Aș vrea să știu la ce te gândești.

– Iar eu aș vrea să știu la ce te gândești dumneata, ripostă el.

– Poate că am să-ți spun într-o zi.

Își luă poșeta și umbrela.

– Vrei să fii un cavaler adevărat și să mă conduci până la gara Victoria?

Dick ezită. La ora aceea urca de obicei în camera sa. În casa lui Derrick nu mai fusese nimeni de trei zile. În definitiv, nu era obligat să facă în permanență de serviciu.

– Da, te conduc cu un taxi sau o să mergem pe jos, răspunse el.

Îl înștiință pe majordom și porniră. Se părea că însoțitoarea sa nu era prea grăbită, căci mergea foarte încet.

– Sunt îngrozitoare, spuse ea în cele din urmă. N-ai să poți spune niciodată despre mine ceva mai jignitor decât îmi spun eu însămi.

– Ce te-a apucat de-ți pui cenușă în cap?

– Nu pot să-ți spun. Ceva ce tocmai îmi venise în minte. Se referă și la Tommy – sărmanul de el! În clipa aceasta stă pe o bancă în fața casei din Cliftonville, așteptându-mă să ies. Probabil că plouă. Trebuie să fie minunat să fii

romantic ca Tommy.

– Aș prefera să nu vorbim despre Tommy, spuse Dick.

– Nu e prietenul dumitale? întrebă Mary cu prefăcută surprindere.

– Un prieten foarte drag. Țin la Tommy. Țin însă în mod stupid și la alții.

– Numai să nu mergi prea departe cu stupiditatea, îl avertiză ea. Nu m-ai întrebat de ce renunț la meseria de infirmieră și ce voi face ca să-mi câștig existența. Aș dori să-mi porți același interes ca și dublurii mele! Fericită femeie! O visezi uneori!

– Nu fi penibilă, Mary! Aș vrea să te întreb ceva.

O auzi râzând încetișor.

– Începe prin a mă întreba în ce mod mi se adresează o persoană relativ străină? În caz că o faci, îți voi răspunde: domnișoară Dane.

– Dar eu nu sunt o persoană relativ străină.

Treceau acum prin parc și el îi luă brațul, strecurându-l sub al său. Un timp ea și-l lăsă, dar după câteva minute și-l smulse brusc.

– Nu, nu. Îi auzi respirația grea. Te rog! Vreau să-mi păstrez o rămășiță din respectul față de mine însămi, dacă nu te superi.

Răspunsul ei îl duru.

– Nu fi supărat pe mine, te rog, reveni ea după câteva clipe de tăcere. De fapt, am fost totdeauna o fată amabilă, pe cât m-am priceput eu. L-am făcut pe Tommy mincinos – dar nu pot să uit nici o clipă că dumitale ți-am spus, la un moment dat, cea mai îngrozitoare și deliberată minciună.

– Ce anume? întrebă al.

– Dacă ți-aș spune, ar însemna că minciuna e de două ori inutilă. Nu, prefer să-mi suport martiriul. Dar vreau ca dumneata să știi și să crezi că această minciună m-a

durut pe mine mult mai mult decât te-a durut pe dumneata.

Grăbi pasul.

– Ți se întâmplă vreodată să ți se facă silă de unele lucruri, dar o silă profundă? Nu ți se întâmplă uneori să detești tot ceea ce faci – munca dumitale, rutina zilnică, totul? Mie mi se întâmplă. Cred că este ceea ce mi se întâmplă în această seară.

– Nu-ți place munca de infirmieră? întrebă el.

– Nu.

Trenul ei pleca la câteva minute după ora nouă. Era un tren care mergea foarte încet. Mărturisi că nu cinase. Intrară în restaurantul gării și ea se mulțumi cu cea mai frugală gustare.

– Știi de ce am venit azi la Londra? Pune-mi această întrebare înainte de a pleca trenul.

Mai aveau de așteptat zece minute după ce părăsiseră restaurantul și, în timp ce se plimbau pe peron, el îi puse întrebarea.

– Am să-ți spun înainte de plecarea trenului.

Îi găsi loc într-un compartiment gol. Însoțitorul trenului dăduse primul semnal și lumina semaforului trecuse de la verde la roșu, când Mary se aplecă pe fereastră.

– Pentru a mă autotortura, spuse ea cu o voce scăzută; pentru a călca pe jăratic, pentru a merge prin zăpadă cu picioarele goale, purtând o lumânare în mână.

Nu putu decât să o privească uluit. Trenul se puse în mișcare și Dick porni și el pe peron, pe lângă tren.

– Am să-ți spun cel mai trăsnetit lucru pe care l-ai auzit vreodată. Vorbea extraordinar de repede, ca și când încerca să-și comprime toate gândurile în răgazul scurt care-i mai rămăsese. Și nădăjduiesc că n-ai să-mi reamintești niciodată de această nebunie.

– Ce este? întrebă el.

Ea se aplecă atât de mult, încât buzele aproape că-i atinseră obrazul.

– Te iubesc foarte mult.

Fu numai o șoaptă – și dispăru din vedere. Dick rămase împietrit pe peron, uitându-se fix în urma trenului, mult timp după ce luminile roșii ale ultimului vagon pieriseră în depărtare.

Se întoarse pe jos, cu senzația că avea aripi, că nu pășea, ci zbura. Când ajunsese la casa din Lowndes Square îl găsi pe Minns agitându-se în pragul porții și, bănuind că se întâmplase ceva, grăbi pasul și urcă dintr-un salt cele trei trepte.

– V-am căutat peste tot, domnule. Nu știam dacă să anunț sau nu poliția.

Majordomul închise ușa: pe față i se putea citi tulburarea și îngrijorarea.

– Clopoțelul acela sună, cu intermitențe, de o jumătate de oră. N-am îndrăznit să intru alături. Mă gândeam că poate sunteți dumneavoastră. Nu știam ce să fac.

Dick se răsuci pe călcâie și ieși în goană în stradă, scoțând cheia în timp ce alerga. Se aștepta să găsească ușa zăvorâtă și cu lanțul de siguranță pus, deoarece nu avusese încă timp să le scoată. Ușa, totuși, se deschise când băgă cheia în broască. Când întoarse comutatorul, luminile se aprinseră. Nu se vedea nici un semn că ar fi pătruns cineva în casă, până ajunsese în salon. Se opri în prag și, de uimire, i se tăie respirația. Mobila fusese mutată din loc. Un birou care stătuse la perete fusese pus în mijlocul camerei. Peretele fusese găurit din loc în loc cu mici burghie electrice – pe jos era unul care, evident, se stricase. Era prins cu un fir de piciorul unei lămpi, iar în peretele masiv se căsca o gaură adâncă de peste 45 centimetri. Covorul era plin de moloz și toată mobila era acoperită de un praf fin.

Ridică burghiul și îl examinează cu un interes de profesionist. Mai văzuse o asemenea unealtă în acțiune, dar niciodată în scopul în care fusese folosită aici. Fie că intrușii fuseseră deranjați în munca lor, fie că ajunseseră la concluzia că nu aici era locul pe care-l căutau. Trebuie să se fi convins că nu se afla nici o ascunzătoare în salon, dar nu renunțaseră până nu tăiaseră adânc în perete, constatând cât de gros și trainic era.

Auzi un zgomot în spatele lui și se întoarce fulgerător, băgându-și mâna în buzunarul de la șold. Un bărbat se afla în cameră, contemplând cu o uimire comică ceea ce rămăsese din salon.

Era Walter Derrick.

– Ce-i asta? întrebă el și, pe măsură ce înțelegea, fața i se congestiona din ce în ce mai puternic.

– Când s-a întâmplat? Vocea îi era tăioasă, dar furia lui era scuzabilă. Drace! Cine a făcut chestia asta?

Privirea i se desprinsese de pe peretele distrus, ațintindu-se asupra lui Dick.

– Aș da foarte mult să știu, spuse detectivul. Scotland Yardul este cât se poate de dornic să-l cunoască, oricine ar fi el. Îl căutăm de zece ani.

– Îl cunoști? întrebă Derrick.

– Identitatea lui – nu. Aceasta e tot atât de învăluită în mister ca și atunci când a comis asasinatul care l-a adus în atenția noastră.

– Asasinat! Ce fel de asasinat?

– Cam cu zece ani în urmă, domnule Derrick, casierul unei fabrici din Slough a fost împușcat și jefuit pe șoseaua principală din Bath.

– Da? spuse Derrick. Ce legătură are aceasta cu – își agită mâna cu un gest circular – tot ce-i aici? Ce are a face asasinatul acela cu toate acestea? Vocea lui devenise foarte stridentă – era clar că distrugerea produsă în salon

îl făcuse să-și piardă controlul asupra nervilor.

– Asasinul a lăsat în urma lui o amprentă pe un pistol. Știi probabil cum se întâmplă – e un lucru obișnuit. Când am venit în casa dumată, a doua zi după spargere, am găsit această amprentă pe un pahar.

– Ai găsit această amprentă pe un pahar. Amprenta asasinului, a celui care l-a împușcat pe casier?

– Am găsit-o din nou în dimineața în care am descoperit cadavrul lui Lordy Brown – pe măsuta aceasta.

Derrick își aținti privirea fascinată asupra măsuței.

– Un asasin, spuse el cu vocea gătuită. Amprenta lui pe această masă! Dumnezeu mare! Și pe pahar, spui? Ai fotografiat-o, cred? Nu mă pricep la treburi din astea. Nu e la mijloc vreo greșală?

– În nici un caz, numai că există o circumstanță curioasă, care nedumerește Scotland Yardul și mă nedumerește și pe mine. Atât pe pahar, cât și pe mäsută, am descoperit doar amprenta degetului gros – nici o altă amprentă. Acest fapt este de mirare, mai ales în ce privește paharul. Nimeni nu poate apuca un pahar doar cu degetul gros. Cât despre mäsută, de asemenea nimeni nu-și poate lăsa numai amprenta degetului gros. Îți spun ceva mai mult decât i-ar face plăcere inspectorului-șef Bourke să mă audă spunându-ți. Am o opinie a mea, dar pentru moment n-ar trebui..

Rămase cu privirea ațintită asupra peretelui, neted și lucios, exact deasupra găurii sfredelite de intrușii nepăsători. Cu pași rari, străbătu încăperea.

– Iată amprenta, spuse el.

Nu încăpea nici o îndoială, era acolo, o pată neagră, dar cu fiecare linie perfect vizibilă.

Privirile celor doi bărbați se întâlneau și în străfulgerarea unei clipe ipoteza lui Dick deveni o certitudine. Știa de ce se afla amprenta acolo, precum și modul în care ajunsese

în acel loc.

Câțiva centimetri mai jos, dedesubtul amprente, era o mică pată neagră. O atinse cu vârful degetului. Mai era încă umedă.

Inspectorul-șef Bourke era pe punctul de a se culca, când fu înștiințat de cele întâmplate. Ajunse în Lowndes Square, după ce Walter Derrick plecase să doarmă la un hotel. Fusesse nevoit să vină la Londra pentru a participa la adunarea generală a consiliului de administrație al unei companii la care era coproprietar. Încercase să-i explice și lui Dick, care este rostul acestor adunări, însă nu reuși să-l lămurească, deoarece pentru el tot ce era legat de acțiuni, afaceri etc. Era un mister.

Bourke intră vijelios în salon și aruncă o privire asupra peretelui găurit.

– I-ai auzit?

– Nu, spuse Dick. Nu eram acasă.

– Au ăștia niște nervi ai dracului de tari, continuă el, plin de admirație. Aceasta e amprenta, nu-i așa? Își puse ochelarii și o examinează de aproape. Da, am ajuns să mă obișnuiesc cu ea. Aproape că aș putea-o recunoaște fără ochelari și fără lupă. Asta-i cerneala, nu? Atinse mica pată care era acum aproape uscată. Spui că a fost aplicată.

– Cu o șampilă, îl completă Dick repede. Ca și pe pahar și pe măsuță. N-au folosit cerneală; o mână transpirată era suficientă pentru măsuță și pahar. Vedeți, domnule, dacă stăm să ne gândim, fabricarea ștampilei a fost ceva cât se poate de simplu. Amprenta asasinului din Slough apare în cel puțin trei lucrări de specialitate. Nu aveau decât s-o fotografieze; aș putea eu însumi să fac o asemenea șampilă în două ore.

– Deci intenția lor era să ne inducă în eroare? Hm! E curios că nu m-am gândit niciodată la asta. Ai instalat soneria de alarmă și toate celelalte? În orice caz, n-au

folosit la nimic, din moment ce nu erai acasă.

Dick spuse că majordomul auzise soneria, dar nu știuse ce să facă.

– Trebuia să fi chemat poliția – ce tâmpiți sunt oamenii ăștia! Au avut noroc că nu erai acasă – presupun că nu te-ai lăsat cumva păcălit să ieși din casă?

Dick nu răspunse.

– Sunt deștepți tipii care participă la lovitura asta și, firește, nu s-ar da înapoi de la nimic pentru a avea cale liberă; trebuie să fi știut că ți-ai stabilit sediul în casa de alături. Dar dumneata nu ești genul de om care să se lase prostit de o fată drăguță sau să accepte o invitație la o plimbare în parc, pentru a admira cum se oglindește luna în lac.

În timp ce vorbea, Bourke examina zidăria stricată și nu putea vedea fața subalternului său. Dick îngheță dându-și seama că toate posibilitățile pe care Bourke le trecuse în revistă și le respinsese nu reprezentau decât adevărul adevărat, nici mai mult, nici mai puțin. Fusese ademenit să iasă din casă. Până și amănuntul cu parcul era exact. Își reaminti ce-i spusese ea – că se detestă singură, își retrăsese brațul de sub al lui cu atâta vehemență, încât îl uimise. Își aminti de o mulțime de lucruri spuse de ea: autoacuzările, ultimele ei cuvinte, după ce trenul se pusese în mișcare.

Fu cuprins de bănuiala oribilă sugerată de Bourke. Bănuială? Era ceva mai mult decât atât.

– Ei?

Bourke se întorsese spre el și-l fixa cu privirea.

– Ai zărit cumva stafia familiei? Ești verde la față!

– Am zărit trei stafii, spuse Dick.

Bourke își mângâie bărbia dublă.

– Cred că cel mai bun lucru ar fi să dormi în casa aceasta. Am să-ți dau un om să-ți țină de urât.

– I-am propus acest lucru lui Derrick, dar nici n-a vrut s- audă. Spune că va închide casa cu totul. Mi-a sugerat chiar că este inutil să mai rămân și la Tommy.

– Ceea ce face cu casa lui îl privește. Eu vreau însă ca dumneata să rămâi în continuare în casa lordului Weald, cât timp te va lăsa să stai, spuse Bourke. Sunt de acord cu teoria dumitale privind ștampila, dar această amprentă nu a fost aleasă la întâmplare. Aici se ascunde ceva foarte precis, și vreau să știu ce anume. De un lucru sunt sigur – intenția lor nu este numai să îndrepte bănuielile asupra asasinului din Slough, care s-ar putea să nu se afle în Anglia. Și am să-ți mai spun ceva; Lordy Brown a fost ucis de aceeași mână care l-a ucis și pe casierul din Slough; glonte a avut aceeași traiectorie, de jos în sus, un procedeu al unui tip precis de gangsteri. Nu prea ne întâlnim cu din ăștia la noi, dar am văzut unele fotografii și diagrame înfiorătoare, care mi-au fost trimise, din când în când, de pe țărmul celălalt al Atlanticului. Ține-te de casa lui Weald; poate că de-aici va porni soluționarea celei mai importante afaceri criminale cu care m-am întâlnit eu la Londra de când prefectul mi-a pus această uniformă albastră.

CAPITOLUL XII

Dick Staines luă o hotărâre subită: se va duce să vadă fata, îi va spune deschis totul și-i va cere să explice purtarea ei inexplicabilă. Nici o singură clipă nu-i trecu însă prin minte că ea ar putea fi vinovată de moartea lui Lordy Brown. Dacă a văzut vreodată onestitate în viața lui, atunci tocmai aceasta era ceea ce strălucise în ochii fetei.

Se tot gândea și se răzgândea, răsucind în minte toate posibilitățile, dar rămase tot atât de nedumerit ca și la începutul tuturor raționamentelor lui. Numai ea putea lumina petele de întuneric din mintea lui. În hotărârea pe care o luase, îl sprijinea credința în ultimele ei cuvinte. Fusesse sinceră când le spusese. Aceasta, cel puțin, era o bază trainică, pe care se putea întemeia încrederea.

Adormi cu această hotărâre și, a doua zi, plecă la Margate cu primul tren. Nu știa unde locuiește, nici măcar dacă se afla la Margate. Cornfort era excentric în deplasările sale. Și în asta s-ar fi putut afla o explicație a misterului. Acest bătrân, care dormita tot timpul în căruciorul său, nu juca oare un anume rol, sau să fi fost un inocent care servea drept acoperire pentru banda din care făcea parte Mary Dane?

Mereu îi găsea scuze. Era legată în niște lanțuri de care nu putea scăpa; nu era decât o unealtă, la fel ca bătrânul infirm, care servea drept camuflaj pentru operațiunile bandei. Sau avea realmente o dublură? Încă mai era convins că o avea; că, undeva, în Anglia, era o femeie care-i semăna atât de mult, încât nu puteau fi deosebite. Sărmanul Lordy Brown spusese ceva despre o domnișoară de Villiers; se gândise la un moment dat să trimită o telegramă la Cape Town, dar la biroul înaltului comisar dăduse peste o carte de telefon din Cape Town și, în ea,

erau trei pagini de abonați cu numele de Villiers. În asemenea condiții, această cale de investigații nu promitea să ducă nicăieri. Își făcuse reproșuri amarnice că nu-i ceruse lui Lordy mai multe amănunte despre fata pe care credea că o întâlnise în seara aceea în Bloomsbury Square. Îl întrebasese ceva și nu primise decât un răspuns foarte vag, dar, dacă ar fi insistat.

Îi veniră în minte versurile lui Browning. Păreau cât se poate de potrivite.

„Să fi făcut așa, să fi făcut altminteri. Așa poate reușeam, sau poate greșeam. Să mă fi iubit ea, cine poate ști. Poate, la fel de bine, să mă fi urât.”

Drumul până la Margate părea că nu se mai sfârșește. Sar putea s-o găsească pe plajă; va lua informații de la Tommy Weald, care era instalat la un hotel din Cliftonville.

Pasiunea lui Tommy încetase să-l mai intereseze sau să-l amuze. Într-un fel, Dick se gândea acum la el cu un sentiment de compasiune: Tommy reprezenta un alibi atât de comod pentru fată. Se întreba dacă, atunci când îl făcuse pe Tommy mincinos, se gândise la aceste alibiuri? Suspiciunea, îndoiala, teama și încrederea se succedau alternativ în mintea lui, în timp ce trenul se târa cu viteză de melc spre Margate. Aici se întâlnește cu un anume detectiv Rees, care venise cu același tren, și Dick îi dădu unele instrucțiuni – detestându-se pe sine pentru că i le dădea.

Nu intenționa să stea mai mult de o zi și venise fără bagaje; primul său drum fu la hotelul zugrăvit în roșu, cocoțat pe coline.

– Da, domnule, lordul Weald locuiește la noi, dar cred că este plecat, îi spuse portarul.

Unul dintre purtătorii de bagaje, care stăteau la ușă, îi dădu informația dorită.

– Înălțimea Sa este pe plajă, cu căruciorul ăla galben.

Dick uitase de culoarea căruciorului și cât de ușor putea fi acesta descoperit în mulțimea celorlalte, vopsite mai puțin țișător; dacă și-ar fi amintit dinainte de aceasta, ar fi fost scutit de deplasarea până la Cliftonville.

Coborî panta înapoi spre Margate, cu privirile ațintite asupra plajei aglomerate. Era atât de absorbit, încât aproape se ciocni de îngrijitorul cel tăcut.

– Salut, bătrâne! Era vocea lui Tommy.

Dick ridică privirea și întâlnește ochii lui Mary Dane; ochi liniștiți, care nu-i evitau pe-ai săi. Îi scrutau fața, iar gravitatea lor îi dădea o frumusețe nouă, care-i tăie respirația.

– Bună dimineata, spuse el stângaci.

– Cu ce treburi pe-aici? întrebă Tommy.

În glasul său răsună vag o oarecare nuanță de resentiment, pentru care Dick îl compătimi. Căruciorul se deplasase câțiva pași mai încolo și se oprise; îngrijitorul aștepta nemișcat. Domnul Cornfort dormea. Sub privirea scrutătoare a fetei, Dick simțea cum își pierde curajul.

– Am venit s-o văd pe domnișoara Dane, spuse el în cele din urmă, în legătură cu o mică chestiune pe care am discutat-o cu dânsa în seara trecută.

– Care seară? întrebă Tommy. Bătrâne dragă, de ce nu ne-ai înștiințat că vii? Dar, la o privire a fetei, își schimbă tonul. Când spun noi, înțeleg eu! Nu-ți dai seama, este teribil de șocant să te vadă cineva cum dai buzna peste căruciorul bătrânului. Domnișoarei Dane nu-i face plăcere, mie nu-mi face plăcere și sunt sigur că nici sârmanului domn Cornfort nu-i place. Are inima slabă, adăugă el.

– Nu vrei s-o iei puțin înainte, Tommy? întrebă Mary.

– Înainte? Cum?

– Pe propriile-ți picioare, spuse ea zâmbind.

Căruciorul pornise. Lordul Weald clipi, privind de la unul la celălalt, se întoarse posac și se luă după cărucior, parcă târându-și picioarele.

– Nu pot să-ți acord nici măcar un minut până după prânz, spuse ea grăbită. Domnul Cornfort doarme după-masă. Dacă vrei să mă conduci până la Westgate, voi veni eu la dumneata – în fața hotelului? Ne întâlnim acolo la ora trei. E prea târziu? întrebă ea. Atunci la două? Cum dorești.

– La două ar fi mai bine, pentru că am un tren la trei; trebuie să mă întorc la Londra. Gesturile lui Dick deveniră puțin rigide. Aerul de familiaritate cu care fusese rostit acel „Tommy” îl înghețase.

– Ai venit cu treburi?

Mai mult decât orice se temea de posibilitatea ca ea să nu găsească un motiv pentru a retracta cele ce-i spusese pe peronul gării Victoria. Totuși, știa cumva că ea nu va pomeni acum de acea clipă uimitoare și că se aștepta ca nici el să nu-i vorbească despre aceasta.

Fără nici un zâmbet, fata înclină capul și se întoarse, pornind repede după micul ei grup. Dick rămase rezemat de balustradă, urmărind-o cu privirea. O văzu ajungându-i din urmă, schimbând câteva cuvinte cu Tommy care, în mod vădit fără prea mare plăcere, porni înapoi spre el.

– Îmi pare teribil de rău, bătrâne – Tommy era într-adevăr aproape umil – că ți-am vorbit așa de sus, și toate celelalte; dar, știi, această tânără domnișoară mă scoate din fire! Sunt înfiorător de îndrăgostit de ea. Seara, când o întâlnesc, este divină și absolut încântătoare; dimineața e ca un sloi de gheață – viața mea e pur și simplu ruptă în două, bătrâne. Am să ajung o epavă totală. Nu pot dormi noaptea, Dick. Pfiu! își șterse fruntea.

– Astea-s vești proaste, Tommy.

– Știam c-ai să-nțelegi. Tommy zâmbi palid. Și este

absolut îngrozitoare în această privință – dură, bătrâne, dură ca oțelul! Când i-am spus că n-am dormit decât șapte ore, mi-a râs în nas.

– Ei, drăcia dracului, dar cât dormi de obicei? întrebă prietenul lui, indignat.

– Zece, spuse Tommy cu simplitate. Medicul spune că am un gen de creier căruia îi trebuie un timp mai îndelungat de recuperare.

– Asta o pot crede și eu, zise Dick dar, în locul tău, n-aș spune-o prietenilor, deoarece nu este tocmai un compliment la adresa ta. Deci, o iubești pe Mary Dane?

– Cu disperare, spuse el, dar numai serile. Diminețile – voi fi perfect sincer cu tine, bătrâne – nu o iubesc. Mă scoate din sărite, mă exasperează, își pierde întreaga duioșie și bunătate, iar când încerc să-i iau mâna într-a mea, îmi aruncă una din privirile acelea cu care ai fi gratificat într-o fabrică de praf de pușcă dacă ai cere un foc să-ți aprinzi țigara. Eu am făcut-o odată, urmă gânditor, dar omul mi-a spus că nu se fumează niciodată într-o fabrică de praf de pușcă. Una din regulile meseriei.

– Ai obiceiul s-o ții de mână?

– Nu bate câmpii, bătrâne. Firește că o iau de mână, seara. Orice îndrăgostit o face.

– Și nu cheamă poliția? întrebă Dick.

– Nu, bătrâne, n-a pomenit niciodată de tine.

Tommy aproape că se sufocă de râs, la această glumă a lui.

– Femeile au gusturi ciudate, spuse Dick.

Era nedumerit; Mary Dane îl nedumerea și mai mult. Ar fi dorit să nu fie așa. I se potrivea atât de puțin, era de neconceput ca ea să fi stat ore întregi, ținând laba umedă a acestui prieten al lui foarte simpatic, dar lipsit de inspirație. Aceasta o punea într-o lumină nouă, în care și el o vedea ca pe o femeie atât de străină lui, încât nu o

putea recunoaște. Mary spusese că Tommy eluda realitatea. Era cu siguranță adevărat, Dick o știa, că era tot timpul gata de idile romantice, deși asta era mai degrabă un fel de lăudăroșenie. Era unul din acei bărbați care trec prin viață cu iluzia plăcută că natura i-a înzestrat cu calități deosebit de atrăgătoare pentru femei.

– Aș fi în stare să pariez că nu ai ținut-o niciodată de mână.

– Ai pierde, băiete! Calmul lui Tommy, aerul lui de superioritate amuzată, sugerau mai degrabă că spusese adevărul. Am cerut-o și în căsătorie.

– Și a fost copleșită?

– Ironia ta n-are nici un rost, bătrâne. Acesta e termenul, ironie, nu-i așa? Nu a fost tocmai copleșită, dar a spus că nimic nu i-ar face mai multă plăcere. De fapt, bătrâne, mi-a acceptat cererea, cu anumite rezerve.

Dick se răsuci pe scaun și-și privi cu gura căscată prietenul. Tommy zâmbea, plin de sine.

– Cu anumite rezerve, repetă el. Imediat ce bătrânul dă ortu popii, va renunța la meseria ei de infirmieră. Apoi, țara va avea o nouă contesă de Weald. Grozav îi va șede o diademă – am văzut una la Gray zilele trecute – exact ce trebuie!

– Dar... dar..

– Nu este cazul să te bâlbâi; asta este situația. E cea mai scumpă ființă de pe pământ, bătrâne, și teribil de realistă. Când i-am cumpărat un inel de logodnă cu diamante, a refuzat să-l poarte – spunea că e prea țișător. De fapt, nu a folosit acest cuvânt, dar știi ce vreau să spun – un cuvânt potrivit pentru o doamnă și care înseamnă același lucru. Așa că i-am cumpărat altul; n-ai observat că-l poartă?

Dick era zdrobit. Toată chestia era oare un vis rău sau o glumă foarte proastă? Ceru lămuriri cu privire la a doua

alternativă.

– Nu-i nici un fel de glumă. Tommy se instalează mai confortabil în scaun. Cred că și lorzii trebuie să se însoare până la urmă. Și nu e nimic comic în asta. Dacă nu s-ar însura, adăugă el când îi veni în minte această idee strălucită, nu m-aș afla aici, bătrâne. Ce zici?

Dick Staines era stupefiat. Toate întrebările pe care voise să le pună îi dispăruseră din minte. Nu exista pentru el decât o singură realitate, tragică, incredibilă, care gonea orice alt gând: Mary Dane era logodită! Ce fel de om era? Ce fel de femeie era asta, care fusese în stare să-i spună.

– Te felicit din toată inima, Tommy.

– Mulțumesc.

Era atât de satisfăcut de sine, încât Dick ar fi fost în stare să-l zvârle în mare, peste faleză, fără nici o remușcare.

– Jane și cu mine.

– Jane? Vrei să spui Mary?

– Numele ei este Jane Mary. Eu îi spun Mary Jane. De fapt, familia ei îi spune Jane – sau, mai bine zis, îi spunea Jane. E nostim că fiecare are un nume acasă și un alt nume în public. Tatăl meu îmi spunea „Ochișori de câine” – un fel de alintare. Oricum, ea m-a rugat să-i spun Jane atunci când suntem singuri – de fapt, când spun că m-a rugat, înseamnă că mi-a permis. E o favoare teribilă, bătrâne, adăugă el grăbit, acordată numai celor mai buni prieteni ai ei. Ești un foarte bun prieten al ei, așa că.

– Nu-i voi spune Jane, răspunse Dick hotărât.

Întâlnirea pe care ea i-o acordase își pierduse pentru Dick tot interesul, și s-ar fi înapoiat cu primul tren la Londra, fără să-i pese de misiunea lui, dacă nu i-ar fi promis s-o aștepte. Ridică din umeri disprețuitor. Nu va fi o convorbire foarte dureroasă; spera că, până atunci, o să redevină tot atât de calm și de lucid ca și ea, o fată

logodită cu altul, care îndrăznise să-i spună ceea ce îi spusese. În mintea lui, îi văzu ochii neșovăitori, foarte sinceri. Se uită la Tommy Weald; Înălțimii Sale îi căzuse capul pe piept, gura mare îi era deschisă, iar ochii închiși. Să fi fost titlul... Din nou văzu în minte ochii fetei. În închipuirea sa, îi văzu îndurerați și jigniți.

– Nu pot să-nțeleg, spuse el cu voce tare.

Tommy tresări trezindu-se.

– Soarele e de vină, totdeauna mi se face somn dimineața. De fapt, aerul e de vină. Bineînțeles, aerul – vine direct de la Polul Nord, bătrâne, teribil de tare!

– Și când crezi că faceți nunta?

– Nu știu. La biserica Sfântul George, din Hanover Square, desigur, bătrâne, cu tot corul și cu toate mătușile mele – ba nu, cred că ar fi mai bine la Oficiul Stării Civile. Mătușile vor fi teribil de supărate, mai ales cele trei care au fete. Dar eu, bătrâne, nu sunt pentru căsătorii între rude. Este absolut nepotrivită o astfel de căsătorie; eu sunt igienic din fire.

Ultimele cuvinte nu mai fură decât un murmur; bărbia îi cădea din nou spre piept, mâinile îi erau încrucișate peste stomacul bine dezvoltat. Bărbia ajunsese la capătul drumului și i se odihnea acum pe piept. Dick îl privi pe alesul lui Mary Dane și nu simți nici amuzament, nici dispreț; îi era simpatic pentru sufletul lui bun și pentru efervescența veselă a firii sale. Era un bun prieten; va fi cu siguranță un soț bun.

– Dar ce fac?! exclamă Dick Staines, și-l lăsă pe cel adormit să-și termine somnul.

Punctual, la minut, un taxi din Margate coti spre șoseaua principală, înaintând încet de-a lungul falezei aglomerate. Din el coborî fata. Nu purta uniforma de infirmieră, ci o rochie gri, care da tenului ei o nuanță mai închisă și mai plăcută. Dick avusese tot timpul impresia

că tenul ei e palid; acum îi putea aprecia culorile delicate ale feței.

– Sper că nu vrei să mergi pe plajă, nu-i așa? Ți-ar conveni să o pornim spre Margate?

I se alătură și porniră în tăcere.

– Să ne așezăm pe iarbă, propuse ea. Oamenii vor crede că suntem o pereche logodită, venită aici pentru o zi, dar cred că vei supraviețui acestei încercări.

Fu convins că ea rostise în mod deliberat aceste cuvinte provocatoare. Nu era însă dispus să accepte provocarea.

– Ei bine? Pentru ce voiai să mă vezi?

– De ce m-ai rugat să te conduc la gară?

– A fost o rugămintă chiar atât de neobișnuită? Vreau să spun, nu este oare ceva obișnuit – cu ce scop crezi că te-aș fi rugat?

– În lipsa mea, cineva a intrat în casa lui Derrick și a distrus o parte din perete, evident în căutarea aurului despre care se crede că e ascuns acolo – au fost aceiași oameni care mai fuseseră acolo, cu o singură excepție. Femeia a cărei rochie miroase de la o poștă a Sans Aveu nu părea să se fi aflat, de data aceasta, printre intruși.

– Eu? Vrei să insinuezi că eu te-am ademenit să pleci din casă, pentru ca acești prieteni imposibili ai mei, adică prietenii mei spărgători, să poată distruge peretele casei lui Derrick?

– Nu insinuez nimic. Își dădea seama cât de slab era. Te întreb doar dacă...

– Până acum ți-ai exprimat doar dorința de a ști de ce te-am rugat să mă conduci la gară. Cred că pentru asta există o explicație cât se poate de firească.

– Atunci să lăsăm asta. Mă întâlnesc mereu cu dumneata sau cu dublura dumitale la Londra și în alte părți – am bănuiala, și când zic „bănuiala” este exact ceea ce cred – că dumneata ești, într-un fel, amestecată în

această afacere – nu știu de ce, în ce scop, dar aş putea să te ajut, Mary – îşi lăasă mâna peste mâna ei, şi fata nu schiţă nici un gest de împotrivire – nu am venit aici să strâng informaţii în calitatea mea de ofiţer de poliţie; am venit să-ţi ofer ajutorul meu de prieten. Dacă, în vreuna din aventurile astea nebuneşti ale dumitale..

– Sau ale dublurii mele, îl întrerupse ea.

– Sau ale dublurii dumitale. Ajungi să fi arestată, nu voi mai putea face nimic. Dar pot face acum ceva; pot proceda astfel încât toate riscurile pe care ți le asumi să devină inutile. Nu vrei să-mi acorzi puțină încredere?

– Am mai puțin drept să-ţi acord încredere, decât ai dumneata să mi-o ceri, spuse ea, şi răceala cu care fură rostite aceste cuvinte îl îngheţă.

Apoi privirea îi căzu asupra mâinii ei şi asupra inelului cu smaralde pe care-l purta. Nu-l văzuse înainte, privirea lui continua să fixeze inelul, până când ea îşi retrase repede mâna, ducând-o la spate.

– Tommy mi-a povestit, spuse el. E băiat bun, teribil de bun.

– E bogat?

Întrebarea fusese pusă cu atâta sânge rece, încât, pentru o clipă Dick amuţi.

– Da, e bogat, şi va fi şi mai bogat după ce unele din vestitele lui mătuşi vor trece pe lumea cealaltă.

– Te gândeşti că e un mod teribil de brutal de a pune o astfel de întrebare, nu-i așa? întrebă ea încet. Gândeşti că dacă e bogat şi m-am logodit cu el, ar trebui să fiu cea mai proastă din lume să risc totul de dragul unei aventuri stupide – cum o numeşti dumneata – o aventură care, până în prezent, nu a dus decât la câteva găuri în peretele casei lui Derrick?

– Şi la uciderea unui om, adăugă el.

– Pui şi asta pe seama mea? Cât de absurd ești!

Își ridică mâna și privi, curioasă, inelul de logodnă.

– Nu crezi că mă controlez extraordinar de bine? Mă controlez, într-adevăr. Ai avut dovada.

Zâmbea, cu o oarecare tristețe.

– Am avut mai multe dovezi, aprobă el, ridicându-se în picioare și ajutând-o și pe ea să se ridice.

– Dar dovada supremă, spuse ea încet, este că nu am zvârlit acest inel peste faleză! Ține minte acest lucru, în favoarea mea.

Îl lovi ușurel peste braț.

Tot ceea ce spunea era neașteptat și, într-un fel, foarte important. Mai mult decât orice altă persoană din lume, fata aceasta reușea să-l facă să se simtă ridicol.

– Mai poți încă prinde trenul – oprește la Westgate. Taxiul meu așteaptă. Tommy va avea o soție extravagantă, spuse ea calm; și apoi, pe neașteptate, îl luă de braț, strângându-l cu amândouă mâinile. Ți-am spus o singură mare minciună. Dick Staines, dar ți-am spus și un mare adevăr, un adevăr atât de mare, încât nu-mi revenisem încă atunci când am ajuns la Margate, în seara aceea. Nu mi-am revenit nici acum. Să nu uiți adevărul, dragul meu.

O ajută să urce în taxi. Era, probabil, un truc inconștient la ea, acela de a reține ceea ce era mai important până în ultima clipă, când el n-o mai putea întreba nimic. În timp ce-și retrăgea mâna dintr-a lui, în taxiul care se pusese în mișcare, îi spuse:

– Sunt într-o încurcătură îngrozitoare, dragul meu Dick, îngrozitoare.

Și apoi n-o mai văzu. Înainte ca taxiul să dispară din vedere, își aminti că pusese un om s-o urmărească; cu indispoziția provocată de această lipsă de încredere a lui, ajunse la Londra.

CAPITOLUL XIII

În oraș ploua. La Londra plouă tot timpul, se plânse el furios, urcând într-un autobuz. Părăsise Londra lăsând-o sub un cer albastru, cu toate parcurile verzi și aurii, pline de mii și mii de copii, jucându-se fericiți. Se înapoiase pentru a găsi străzile înmuiate de ploaie, stropi melancolici picurând din fiecare copac. Dar și dacă ar fi găsit Londra scăldată în soare, el tot nemulțumit ar fi fost. Totul îl enerva. Minns, majordomul lui Tommy, nu era acasă; își luase probabil liber în după-amiaza aceea, crezând că oaspetele nu se va întoarce. Îl așteptau de asemenea niște hârtii de la Scotland Yard, depozițiile dintr-un caz pe care Dick îl uitase cu totul, deși el îl adusese pe acuzat în fața justiției. Trebuia acum să le recitească, deoarece un deținut condamnat pe viață, de la închisoarea Peterhead, declarase că el este autorul crimei pe care o ispășea, aparent pe drept, victima lui Dick.

Și totuși fu bucuros că avea de lucru: în felul ăsta putea să dea uitării o mulțime de lucruri.

Tocmai își lua cina, singur, când intră Minns, care se întorsese foarte timid, dar agitat, și-i spuse că Larkin dorea să- l vadă.

– Spune că nu este ceva foarte important, domnule. E în hol. Am să-i spun să aștepte.

– Adu-l aici, spuse Dick, dând la o parte hârtiile dactilografiate pe care le citise în timp ce mânca.

Larkin venise doar pentru a-i spune că cercetase casa și nu avea nimic deosebit de semnalat.

– Vă amintiți de acel dulap de fier, domnule, pe care mi l-ați arătat dumneavoastră, acela din birou? Am încercat să-l deschid azi după-amiază

– Nu l-ați încuiat, nu-i așa?

– Nu, spuse Dick. Cred că se închide cu o încuietore cu arc. N-ai auzit nimic suspect în dulap? zâmbi el.

– Nu, domnule. Ziua, n-am nimic cu casa, dar vă spun sincer, domnule, că n-aș mai sta o noapte acolo, chiar dacă m-ar costa slujba!

– Larkin, îți amintești de noaptea în care te-am găsit drogat, întins pe jos, și cineva te căuta prin buzunare?

– Nu-mi amintesc prea multe, domnule, dar știu că s-a întâmplat așa, spuse omul, vinovat.

– Ce căutau oare – știi cumva? Aveai ceva chei asupra dumitale? Chestiunea nu a fost până acum satisfăcător clarificată.

– Nu-mi dau seama ce puteau să caute, domnule. Singurul lucru pe care-l aveam erau cheile de la pivnița de vin.

– Pe care le-au luat? sugeră Dick.

– Nu, nu le-au luat pe amândouă. Tocmai asta e curios: numai una. Domnul Derrick mi le-a încredințat înainte de a pleca. Pot să spun, rosti el cu oarecare mândrie, că mi s-au încredințat și lucruri mai valoroase decât vinul.

– Ai cheia pe care ți-au lăsat-o?

– Nu știu dacă am dreptul să v-o dau, domnule, dar presupun că nu fac nimic rău.

– Aș vrea să văd acea pivniță de vin, spuse Dick, făcându-i cu ochiul; și poți fi sigur, Larkin, că reputația mea de om cinstit este aproape tot atât de bună ca și a dumitale. Domnul Derrick își va găsi toate sorturile alese intacte, când va veni să-și facă inventarul.

– Mai voiam să vă spun ceva, domnule, spuse intendentul, pregătindu-se să plece. Domnul Derrick mi-a dat dispoziții severe să blochez toate ferestrele. Nu știu dacă v-a pus la curent, dar mi-a spus că nu vrea să riște viața nimănui în casa aceea, până se va lămuri misterul.

– Asta nu are prea mare importanță, dacă nu dormi

acolo. De altfel, am o cheie la ușa din față.

– Asta nu i-am mai spus domnului Derrick; știu că e îngrijorat pentru dumneavoastră, domnule – v-a pomenit de câteva ori. Domnul Derrick ține la dumneavoastră. Spunea că viața dumneavoastră face mai mult decât tot aurul pe care l- ar putea găsi spărgătorii.

– Îmi place să aud asemenea vorbe, spuse Dick.

Puse cheia în buzunar. După plecarea lui Larkin, dădu la o parte depozitiile pe care le studiase, își luă câteva note și expedie totul, cu poșta, la Scotland Yard. Seara îi stătea în întregime la dispoziție. Putea acum să verifice o serie de bănueli care începuseră să-și facă loc în mintea lui.

Erau niște bănueli care, privite la rece, aveau însușirile fantastice ale unui coșmar. Se gândea serios să-l roage pe Bourke să predea cazul altcuiva. Era atât de preocupat de rolul pe care îl juca Mary în tot acest mister, încât nu mai raționa, probabil, corect.

Solicitudinea lui Derrick față de persoana lui era foarte insistentă, dar cu totul deplasată. În casa aceea fusese comis un asasinat în ultimele zile, iar poliția putea, firește, să intre și să iasă din casă după cum credea de cuviință. Nu insistase asupra acestui aspect când vorbise cu Walter Derrick, dar, când îl va revedea, credea că nu va fi greu să schimbe dispozițiile pe care le dăduse.

Se uită la ceas; era aproape zece și ar fi trebuit să-i fi parvenit raportul lui Rees. Detesta ideea de a o spiona pe fată, el care spionase atâția oameni, bărbați și femei. Dar, ca ofițer de poliție, avea nevoie de certitudini, oricât l-ar fi durut acestea, ca bărbat.

Ieși în stradă, pentru a arunca o privire asupra casei lui Derrick. Nu zărea absolut nimic care să-i dea, cât de cât, de bănuir. Fără pălărie, înconjură blocul până la fundătură, apoi se întoarse și-și uscă părul, pe care ploaia i-l udase.

Dură câțva timp până-și găsi locul, cu o carte, în așteptarea raportului detectivului. Acesta sună imediat după ora unsprezece.

– Îmi pare rău că nu v-am putut suna mai devreme, domnule. Vă telefonez de la hotel. Am văzut-o pe domnișoara de două ori.

– Plouă și pe acolo? îl întrebă Dick.

– Nu, domnule; este o seară foarte plăcută. Se plimbă în susul și în josul străzii, cu Înălțimea Sa. Nu este prea greu să-i ții sub observație fără să fii văzut, deoarece strada este foarte întunecoasă.

Nu era o imagine deosebit de plăcută cea pe care o evoca polițistul – Mary și îndrăgostitul de Weald plimbându-se „pe o stradă foarte întunecoasă”.

– Îl ținea de mână pe Înălțimea Sa, continuă nefericitul de Rees; își legănavu mâinile cum fac copiii.

– Sper că nu ți s-a făcut rău văzându-i, mârâi Dick. Continuă cu esențialul. La ce oră a fost asta?

Tocmai i-am părăsit, domnule.

Dick agăță receptorul și urcă fără grabă scările, spre camera lui. Mary era o enigmă, căreia mintea lui nu-i putea da de capăt. Cum de era în stare. Câtă ușurință, câtă lipsă de suflet! Cum putea? De la începuturile lumii, bărbații și-au pus asemenea întrebări despre femei și n-au găsit un răspuns care să-i satisfacă. Dick oftă. Ridică mâna să-și desfacă cravata.

– Trr-r-r!

Pe măsuta de lângă pat se aflau trei mici dispozitive de alarmă, toate fiind instalate fără știrea lui Larkin. Minuscula sonerie care-i trezi atenția în acel moment fusese conectată aproape sub ochii intendentului și pornea din subsolul casei lui Derrick, mergând de-a lungul întregului parter și ieșind pe o fereastră din spate. Nici chiar ochii ageri ai lui Minns nu zăriseră firul, subțire

ca o ață. La celălalt capăt era astfel instalată, încât cel care punea piciorul pe treptele de jos, care duceau la bucătărie, declanșa soneria.

Se îndreptă spre telefon și ceru un număr.

– Aici inspectorul Staines. Toate rezervele spre Lowndes Square, înconju-rați casa lui Derrick. Nu lăsați pe nimeni să plece.

Puse jos receptorul și se întoarse în camera lui. Își luă pardesiul din dulap, scoase un pistol din buzunar și îi ridică piedica.

În clipa aceea intră majordomul, pentru a întreba dacă mai dorește ceva. Fața i se lungi zărind pistolul.

– Au venit iarăși, domnule? întrebă el, pălind.

– Da, nu spune nimic celorlalți, dacă mai sunt treji. Dumneata rămâi aici. Nu ai de ce să te temi. În cinci minute casa va fi înconjurată de cincizeci de polițiști.

Ieși iarăși în stradă și, ajuns în fața ușii de la intrarea casei lui Derrick, introduse fără zgomot cheia în broască.

Înainte de a o putea răsuci, auzi zgomotul înfundat al zăvoarelor, împinse de partea cealaltă a ușii. Venise cu o secundă prea târziu. Se întoarse în goană, trecând pe lângă majordomul alarmat, urcă treptele două câte două și ajunse la ultimul etaj. Lumina lanternei îi dezvălui ieșirea de incendiu, prin acoperiș. Întinzând brațele, trase în jos scara. Majordomul îl ajunse din urmă.

– Aceasta duce pe acoperiș, domnule, spuse el, cu totul inutil.

– M-ai dat gata cu descoperirea ta, răspunse Dick, cățărându-se cu repeziciune, iar după o secundă sau două se găsea pe acoperișul plat.

Ploaia subțire devenise între timp torențială, dar Dick se simțea în siguranță. Nu era o noapte în care să-i vină poftă cuiva să se cațere pe un acoperiș înclinat, de țiglă. Se îndreptă fără nici un zgomot spre deschizătura pătrată de

pe acoperișul lui Derrick. Când ridică fereastra nu se auzi nici măcar un scârțâit. Înainte de a coborî, își încordă la maximum auzul, introducându-și capul prin deschizătură, dar nu-i parveni nici un sunet. Coborî repede și scara reveni în tăcere la locul ei, închizând lucarna.

Nu era nevoie să folosească lanterna; o lumină slabă răzbătea de sus. În fața lui, după cum își aducea aminte, se găseau treptele înguste care duceau la etajul unde se afla biroul.

Se opri din nou, ținându-și respirația, cu auzul încordat pentru a prinde până și sunetul cel mai slab, apoi începu să coboare prudent treptele. Înainte de a ajunge pe micul palier unde scara făcea un cot, își dădu seama că pe palierul de jos ardea o lumină și-și aminti că, la îndemnul său, Larkin montase un bec slab, de noapte, care dădea doar atâta lumină cât să-i permită intendentului să circule prin casă. Asemenea becuri fuseseră montate la toate palierele și era clar că, înainte de a pleca, Larkin fie că uitase să le stingă, fie că le lăsase în mod deliberat aprinse.

Foarte prudent, se apropie de cotul scării și privi după colț.

Un fior rece îl cuprinse. Ușa camerei în care dormise Larkin se deschidea încet, din ce în ce mai mult, iar când îl văzu pe intrus, sângele îi îngheță în vine.

O fată, îmbrăcată în negru, stătea în ușă, cu capul înclinat, ca și când ar fi ascultat ceva. Nu-i putea vedea fața. În jurul gâtului purta o eșarfă subțire, de culoare închisă. Deodată ridică fața și Dick avu nevoie de întreaga lui stăpânire de sine pentru a-și înăbuși o exclamație.

Era Mary Dane!

Putea jura că era ea, deși nu o văzuse niciodată îmbrăcată în negru. Îi putea vedea pieptul ridicându-se și coborând încet, putea aproape să-i audă respirația. Într-o

mână ținea o hârtie lucioasă, împăturită – arăta ca planul unui arhitect – iar cealaltă se încleșta în jurul unei mici lanterne. Păși încet pe palier, trăgând ușa după ea, și înaintă spre capul scărilor.

Erau două uși acolo – cea așezată în unghi drept față de birou dădea spre camera din spate – și acum Dick zări o a doua ușă mișcându-se. Fata era întoarsă cu spatele spre aceasta, dar detectivul nu se aștepta să vadă decât sosirea unui alt membru al bandeii. Intră în raza lui vizuală un bărbat înalt, îmbrăcat cu o haină de ploaie lungă, de culoare închisă. Fața nu i se vedea; își trăsese peste cap un ciorap negru, de mătase, cu două tăieturi în dreptul ochilor. Dick îl privea cu gura căscată. Niciodată, în întreaga lui carieră de detectiv, nu întâlnise un bandit mascat!

De ce își arăta fata obrazul, în timp ce bărbatul purta mască? Dar apoi, îngrozit, văzu masca strecurându-se în spatele ei, întinzându-și mâinile și apucând-o de gât. Auzi strigătul ei înăbușit, îi văzu expresia de groază întipărită pe față și lupta dispartă să-și scape viața.

– Te-am prins!

Șoapta înverșunată, exaltată, ajunsese la urechile lui Dick. Văzu bărbatul cu mască ridicând-o și ducând-o spre ușa deschisă de unde ieșise, văzu fața ei deformându-se chinuită, în încleștarea lui cumplită, și apoi strigă:

– Dă-i drumul sau trag!

Mascatul își înălță capul spre scară. Dick văzu doi ochi lucind de răutate; apoi, în clipa în care sări, bărbatul cu mască slăbi încleștarea și zbură în jos pe scări. Dick Staines s-ar fi luat după el, dar fata zăcea grămadă pe jos, părănd moartă.

O ridică în brațe, o duse în birou și o așeză pe patul intendentului. Când încercă să facă lumină, descoperi că toate becurile fuseseră scoase. Fu nevoit să se

mulțumească doar cu lumina slabă a lanternei. Îi putea vedea bine fața.

– Mary! o strigă el încet.

Ea deschise ochii și-l privi fix. Dick îi atinse delicat gâtul. Nu putea vedea urmele acelor degete ucigașe; erau ascunse de eșarfa ei.

– Ești rănită?

Ea scutură din cap. Iar apoi șopti:

– Adu-mi puțină apă!

Își aminti că un etaj mai jos era o baie; coborî, găsi un pahar și-l umplu cu apă. Când reveni, patul era gol.

Fata dispăruse.

Auzi ciocănituri la ușa din față – sosiseră întăririle; coborî, lăsând să intre un inspector în uniformă. Văzu afară cinci mașini ale poliției, parcate una în spatele celeilalte, strada era plină de polițiști în uniformă și în civil.

– Ați văzut pe cineva?

– Nu, domnule, tocmai am sosit.

Dick cercetă repede casa și găsi ușa care dădea din bucătărie afară, larg deschisă. Un șofer văzuse un bărbat ieșind în goană din casă, cu câteva secunde înainte de apariția polițiștilor. În timp ce Dick îl interoga pe șofer, apărură Minns.

– Sunteți chemat din Margate, spuse el, iar Dick intră grăbit în casă.

Era detectivul.

– Înălțimea Sa s-a întors la hotel, iar domnișoara a intrat în casă, domnule. Mai aveți alte ordine?

– Da, spuse Dick. Ține casa toată noaptea sub observație și raportează-mi dimineăta cine a intrat și la ce oră.

Dick auzi oftatul greu al detectivului.

– Știu că par nemilos, dar trebuie, Rees. Fă asta pentru

mine, și-ți voi obține o permisie de două zile.

– Foarte bine, domnule. Sper însă că-mi permiteți să mănânc ceva?

Dick îi iertă sarcasmul și zâmbi:

116

– E în regulă. Îl chemă pe majordom. Vreau niște becuri, spuse el.

Se duse în birou și puse să fie înșurubate. Observase înainte că ușa dulapului era deschisă, iar după dispariția enigmaticei fete o găsisese închisă.

– Voi comite eu însumi o mică spargere. Îmi trebuie o rangă.

Trase de mânerul ușii dulapului; de obicei se deschidea printr-o simplă tragere, fiindcă era ținută de o piedică simplă și cu arc. Dură o jumătate de oră până i se aduse o rangă și, în acest răstimp, făcu o mică inspecție și constată că nu va fi ușor, deoarece ușa era atât de etanș lipită de tocul de oțel, încât ar fi fost imposibil să introduci și o foaie de hârtie. Dar apoi, spre surprinderea lui, pe când încerca din nou mânerul, ușa se deschise cu ușurință.

Dick examinează foarte atent marginile ei și găsi, după cum se așteptase, două lamele de cupru, îngropate, care făceau suprafață comună cu marginea. Corespunzător acestora, găsi în tocul de oțel al ușii două lamele similare.

– Este o închizătoare electrică, explică el inspectorului. Ce prost am fost că nu am văzut-o înainte! Iată celelalte contacte!

Era nevoie de ochi foarte ageri pentru a descoperi cele două butoane, lângă balamale, pe unde trecea curentul. Dick ciocăni cu ranga zidul care forma spatele dulapului, dar își dădu seama în curând că risipa lui de energie va rămâne fără rezultat. Încercă o latură, dar găsi că era de oțel. Apoi îi veni o idee și trimise un om jos, pentru a

scoate siguranța principală. Nici un rezultat.

– Pune-o la loc. Curentul ar putea proveni de la un alt circuit.

După ce luminile se aprinseră din nou, detectivul trimis de el mai întârzie câțva timp și Dick începu să-și piardă răbdarea. Stătea rezemat de o latură a dulapului, vorbind cu bătrânul inspector în uniformă, când deodată simți deplasându-se suprafața de care își sprijinea mâna. Partea laterală a dulapului se deschise ca o ușă. Două minute mai târziu, polițistul trimis de el se întoarse.

Îndreptă raza lanternei spre deschizătura întunecată. Scara de piatră care ducea în jos era foarte abruptă, iar treptele atât de înguste, încât un bărbat voinic le putea doar cu greu coborî. Dick fu nevoit să se deplaseze lateral, pipăind cu piciorul fiecare treaptă și ținându-și capul în piept, pentru a nu se lovi.

Coborâse patru trepte când, privind spre dreapta, văzu o deschizătură orizontală în perete și-și dădu seama că se uita sub șemineu, în cameră. De aici, deci, venise râsul acela batjocoritor, care i se păruse atât de inexplicabil.

Era uluit de această descoperire. Casele moderne din Londra nu aveau treceri secrete, iar aceste trepte păreau foarte vechi. Erau tocite la mijloc de picioarele care urcaseră și coborâseră pe ele.

– Ai mai văzut așa ceva până acum? îl întrebă, peste umăr, pe inspector.

– Niciodată, fu răspunsul, dar aceste trepte le-am mai văzut!

– Unde?

– Se aflau pe zidul exterior al casei, în urmă cu treizeci sau patruzeci de ani. Un fel de scară de incendiu din piatră. A fost construită de membrii Ordinului Sfânta Anna, pe vremea când foloseau această clădire ca un fel de sediu central. M-am întrebat deseori ce a făcut bătrânul

Derrick cu scara, când și-a reconstruit casa. Trebuie să o fi înconjurat cu un alt zid.

– Unde se termina?

– În curte, cred.

Această informație nu risipi în întregime uimirea lui Dick. Ce motiv avusese bătrânul Derrick, un om care respecta legea, să cheltuiască bani pentru asemenea excentricități ca uși electrice, scări secrete?

Coborând în continuare scara, zări o adâncitură în zidul din dreapta și, în ea, ceva ce semăna cu o portiță. Ciocăni în ea și sună a gol. Nu reuși să găsească, însă, o clanță sau un buton cu care s-o deschidă.

– Existau uși la toate etajele – spuse inspectorul. Poate că aceasta e scoasă din uz. Bătrânul ajunsese maniac în privința pericolului de incendiu. Pe acoperiș avea un dispozitiv special, ceva ca un leagăn, cu un sistem de scripeți, cu care se putea lăsa până jos; iar la ultimul etaj pusese să se fixeze frânghii la toate ferestrele.

În sfârșit ajunseră jos, la o ușă care cedă la simpla atingere. Bătrânul convinsese probabil mecanicii să inverseze sistemul obișnuit. În mod normal, întreruperea curentului menține ușile închise. Găsi un comutator, cum era și sus, în capul scării, dar nici un fel de lumină. Dick se pomeni într-o beznă totală. Plimbând lumina lanternei în jurul lui, constată că pereții erau îmbrăcați în rafturi de metal, fiecare raft plin cu sticle culcate pe o parte. Era pivnița de vin. Băgă mâna în buzunar; cheia lui Larkin se mai afla acolo și, scoțând-o, descuie ușa grea, de fier. Nu se zărea nici urmă de fată, însă, ce-i drept, nici el nu se așteptase să o găsească.

Cercetă din nou pivnița de vin, cu mai multă atenție. Trei pereți erau acoperiți în întregime cu rafturi, dar al patrulea numai până la jumătate. Pe jos era o ladă mare, grea, de fier, cu câteva despărțituri, din care jumătate

pline cu sticle de lichior. Încercă s-o ridice, ca să vadă ce e dedesubt, dar lada rezistă la eforturile lui. Chemând pe unul din detectivi, arată spre ladă.

– Ajută-mă s-o dau la o parte.

Omul se aplecă, trase de ea și se răsturnă pe spate; lada era fixată în balamale pe una din laturi și cineva neglijase să fixeze zăvorul invizibil care o menținea lipită de perete. Pe locul unde stătuse lada se vedea acum o deschizătură și o scară de fier care cobora în întuneric.

Îndreptând în jos fascicolul de lumină al lanternei, Dick aprecie că nu depășea o adâncime de șase picioare; mai văzu încă ceva. O bucată de stofă închisă la culoare, dintr-o țesătură subțire. Coborî scara și o ridică de pe jos. Era o eșarfă – cea purtată de dublura lui Mary Dane – și emana un parfum care-i păru cunoscut. O băgă în buzunar.

În fața lui se deschidea un coridor destul de adânc. Mergea drept, constată el, câțiva metri, apoi începea să urce, pentru a da într-un subsol de cărămidă de formă pătrată, cu dimensiunile de circa doi metri pe doi metri și jumătate. În dreapta lui era o altă ușă, larg deschisă. Păși peste prag, afară.

Se afla într-un fel de grădină. Înaintea lui se profila silueta unei case mari.

Privi înapoi, spre clădirea de unde ieșise. Era o construcție mică, din cărămidă roșie, cu o cupolă pe care se mai zăreau încă urme vechi de vopsea aurie. Pe placa de piatră de deasupra ușii prin care ieșise era săpată următoarea inscripție:

„Să coborâm pentru a putea urca”.

Inspectorul și doi detectivi îl urmară în grădină și Dick le arată inscripția.

– Este unul din preceptele vechiului ordin al Fraților

Sfintei Anna – explică inspectorul. Îmi amintesc că exista un fel de trecere între cele două case. Aveau o capelă, care este acum garajul lordului Weald. Pe aici se ajunge probabil la el.

Inspectorul (Dick își aminti că Bourke îi vorbise de el) îi mai povesti ceva interesant. Spuse că bătrânul Derrick cumpăraseră această casă părăsită, în grădina căreia se aflau acum, la un preț foarte ridicat. Numai că nu înțelegea pe atunci cum de un om atât de abil în afaceri se lăsase jefuit. Se părea că un altul începuse tratativele, înaintea lui.

– Evident, bătrânul știa de acest coridor. Iată de ce a lăsat clădirea să decadă – spuse Dick.

– Dar de ce a făcut-o? Era om cinstit.

– A mai locuit cineva în ea după ce-a cumpărat-o?

– O, da, răspunse inspectorul, care avea cunoștințe enciclopedice despre tot cartierul. O doamnă a locuit aici. Numi vine în minte numele ei; a murit acum vreo 12 ani.

– Tânără? întrebă Dick, care începea să înțeleagă.

– De vârstă mijlocie. Era foarte atrăgătoare. Îmi amintesc o anume domnișoară Belfer. Râse. Cred că domnul Derrick îți va povesti totul: ea a fost motivul conflictului care la făcut să plece de-acasă.

Dick nu mai întrebă nimic.

După ce reveni în sufrageria lui Tommy Weald, scoase din buzunar eșarfa și o examinează îndeaproape. Era de un albastru foarte închis și își aminti că ea o purtase în jurul gâtului. Primul lucru pe care-l făcu fu să ia legătura cu Walter Derrick. Cei de la Keyley nu-i putură da nici o informație precisă; credeau că se afla undeva în nord și nu știau dacă se întorsese la Londra. Erau însă anumite hoteluri unde se oprea întotdeauna în drum spre Scolia, și Dick dădu lista acestora unui sergent, care pierdu o jumătate din noapte cu telefoanele.

Nu reușiră să dea însă de Derrick decât în dimineața următoare, când telefonă el din Stanford pentru a întreba ce se mai întâmplase. Dick nu era acasă, dar, imediat după ce se întoarse, telefonă la hotelul George, de unde chemase Walter Derrick, și îi prezentă interlocutorului său tăcut o foarte amănunțită dare de seamă a celor întâmplate în noaptea precedentă.

– Ai prins fata? îl întrerupse, la un moment dat, Walter. Și bărbatul, ce brută! Nu pot să înțeleg. Dar dumneata?

– Nici eu nu înțeleg nimic – răspunse Dick. Mai vreau să te întreb ceva, domnule Derrick. Cunoști pe o anume domnișoară Belfer?

– Nu – veni răspunsul. Cine e?

– Domnișoara Belfer a fost o prietenă a tatălui dumitale.

– Nu o cunosc sub acest nume.

– Locuia în casa aceea veche a dumitale.

– O, da, da. Uitasem.

Schimbă însă imediat subiectul.

– Coridoare secrete? Descoperirea lor face parte din meseria dumitale, nu?

– Deloc, răspunse Dick. Deși există o explicație foarte simplă. Cele două case erau, la un moment dat, proprietatea unui ordin religios, și am descoperit azi-dimineață că în 1845 acesta primise autorizația să sape un tunel între cele două clădiri. Nu era nici un secret, se pare doar că acest lucru fusese uitat. De asemenea nu e nimic misterios nici în privința scării secrete; figurează în planurile arhitectului municipal. Tatăl dumitale pusese să fie construită ca o ieșire în plus pentru caz de incendiu.

Trimisese doi oameni să facă cercetări la Somerset House și să caute în registrele locale, fără mari speranțe însă de a afla ceva precis despre domnișoara Belfer. Nu reveniră în Lowndes Square, dar îi găsi așteptându-l la Scotland Yard. Cercetările lor duseseră totuși la o

descoperire importantă: certificatul de căsătorie al bătrânului cu Martha Ann Belfer. Fusese un mariaj secret din toate punctele de vedere. Bătrânul, cu felul lui egoist de a fi, insistase să aibă locuințe separate și păstrase secretul timp de 13 ani.

Derrick părăsise hotelul când îi telefona Dick, dar două ore mai târziu văzu marea lui mașină galbenă oprindu-se în fața porții de la intrare și pe Derrick coborând din ea.

– Văd că tipii îmi folosesc casa după cum le place! Aproape că-mi vine să mă întorc. Am și eu dreptul la o mică parte din distracție, din moment ce plătesc cea mai mare parte a pagubelor – glumi el. Care sunt ultimele noutăți? A mai fost zărită stafia? Ai găsit-o pe fata cea frumoasă sau pe ticălosul mascat? Sună ca un roman polițist!

– Am găsit-o pe domnișoara Belfer.

– Cine naiba este domnișoara Belfer – ai mai pomenit-o o dată? întrebă Derrick mirat, în timp ce Dick îi conduse în sufragerie, unde își desfășura cea mai mare parte a activității.

– Probabil că mai avea și un alt nume. Din cauza ei te-ai certat cu tatăl dumitale, a fost cea de-a doua doamnă Derrick.

– S-a însurat cu ea? Există vreun copil? întrebă el grăbit.

– Nici unul.

– Domnișoara Belfer. Acesta era numele ei? Eu obișnuiam să-i spun domnișoara Constable. Curios că s-a însurat cu ea. Există dovezi sigure?

Dick le avea pe masă și îi arată copia certificatului.

Derrick o citi cu mare atenție, coborându-și cu o mișcare bruscă pleoapele la fiecare cuvânt pe care-l descifra.

– Ca să vezi. Bătrânul câine. Deci s-a însurat cu ea!

Repetă această frază de trei sau patru ori.

– N-au avut copii. Inspiră adânc. E curios. Firește că știam totul, dar îmi imaginam că este doar – prietenie. M-am certat cu el din cauza ei – din motive de bani și altele de genul acesta. Ești sigur că nu există copii?

– După câte se știe, nu există. În registre, nu este trecut nici un copil, iar un polițist din cartier care-l cunoștea pe tatăl dumitale.

– Cine e omul? întrebă Derrick, iar după ce Dick îi spuse: Da, parcă-mi amintesc de numele lui. Și el spune că nu au avut copii? Ca să vezi! Enigmă după enigmă!

Vorbea repede, ca un om care se gândește la cu totul altceva.

– Ce s-a întâmplat noaptea trecută? Cine era fata? N-ai prins-o? Speram că ai reușit să pui capăt cel puțin activității ei.

– A fugit pe scara din perete.

– Am venit să văd și eu. N-am să mai pot dormi în casa asta. Unde e idiotul dumitale de prieten?

– Numărul prietenilor mei idioți este limitat, așa că ar trebui să-l recunosc imediat. La cine te referi?

– Vorbesc despre Tommy Weald. Îi sfârâie călcâiele după o infirmieră, după câte am auzit. Tâmpitul! Azi însurat și mâine divorțat.

Iar apoi, fără să schimbe tonul și fără nici o pauză pentru a arăta că trece la alt subiect:

– Constable, așa îi spuneam, domnișoara Constable.

Dick nu răspunse, iar Derrick îi povesti despre planurile lui de viitor.

– Sunt realmente hotărât să plec în străinătate și le dau voie acestor tâlhari să găsească aurul, dacă sunt în stare! Mă gândesc să las un bilet în casă, că dacă-mi lasă și mie 10% din ce găsesc, pot să se ducă dracului cu restul! E o ofertă plină de spirit sportiv care l-ar face pe sărmanul

meu tată să se răsucescă în mormânt. Aur! Singurul aur din casa asta e cel de pe ramele tablourilor!

– Ai stat câtva timp în Africa de Sud; ai cunoscut cumva o domnișoară de Villiers?

– Nu știu. Există pe acolo o mulțime de de Villiers, răspândiți peste tot. Nu am stat prea mult timp. Am pornit-o spre nord, de-a lungul râului Tuli; iar apoi din nou spre nord, spre Victoria și spre est, în Tanganika. Ai mai descoperit ceva amprente? Întrebă el, clipind din ochi.

– Nu cred că o să mai găsim altele. În orice caz, nu le acordăm prea mare atenție. Bourke și cu mine am ajuns la concluzia că amprente au fost puse acolo cu un fel de șampilă, ceva total lipsit de sens.

– O șampilă? De cauciuc? Întrebă Derrick. Al dracului de ingenios! O șampilă de cauciuc? Mă întreb dacă are vreo legătură cu colecția tatălui meu? Ideea mi-a venit în clipa asta. Prietenul nostru crede, poate, că mai există niște amprente în casă, inclusiv ale lui. S-ar putea ca tocmai pe acestea să le caute și nu aurul.

Dick scutură din cap.

– Într-un asemenea caz, spuse el sec, n-ar face atâta publicitate faptului, lăsând în urma sa amprenta asasinului din Slough. Au avut loc vreodată spargerii la Keyley?

– Nici una, răspunse Derrick. În momentul în care plec din această casă infernală, nimeni nu mă mai deranjează.

Se duse să se uite la scară și se întoarse dezamăgit.

– Nu e nici pe departe așa de sinistră pe cât crezusem eu, remarcă el. Firește, ai de gând să postezi un polițist în grădină sau ai să blochezi tunelul?

– Desigur, spuse Dick – vizitatorul nostru nu va mai folosi din nou același drum. Ei! De unde ai răsărit?

Derrick se întoarse exact în momentul în care Tommy arăta foarte grăbit și dădea impresia că nu are nici un

minut de răgaz.

– Nevoia de cămăși, bătrâne – anunță el repede. Nu rămân la dejun. Sper că te simți bine. Salut, Derrick! Am aflat că amicii ți-au răscolit din nou casa?

– Ce mai face logodnica? întrebă Derrick amabil.

– Bine, răspunse Tommy încurcat. Domnișoara Dane este foarte bine. Chiar extraordinar de bine, ținând cont de vreme. Mulțumesc pentru întrebare. De unde ai aflat vestea cea bună?

– Am citit-o în ziar, spuse Derrick, spre uimirea lui Dick Staines.

– Ai anunțat logodna? întrebă el, cu atâta furie în glas, încât Tommy se dădu înapoi.

– Sigur că da! răspunse el sfidător. Și de ce n-aș fi făcut-o? Mary e de acord, eu sunt de acord, iar mătușile mele sunt încântate.

– Atunci totul e aranjat? întrebă Dick cu voce înăbușită.

– La patru septembrie, bătrâne. Luna de miere ne-o petrecem la Bellagio. Va fi o nuntă fără tămbălău.

– Asta înseamnă că n-or să te lase pe tine să-ți dai drumul la gură – spuse Dick cu cruzime.

Era stupefiat, prea lovit pentru a-și mai aduce aminte să fie politicos. Întregul său univers sufletește fusese răsturnat. Unul dintre cei mai buni prieteni ai lui să se căsătorească cu o fată care era, sau ar fi putut fi, membră a unei organizații criminale dintre cele mai periculoase și, totuși, el să nu-l poată avertiza, fără a-și trăda astfel idealul vieții sale! Se afla într-o situație de necrezut, atât de inumană, încât numai creierul dereglat al unui nebun ar fi putut-o concepe.

– Renunț, declară Dick.

– La ce renunți, bătrâne? Nu te repezi! Tommy ridică mâinile, într-un gest de implorare. Vei fi cavalerul meu de onoare.

– Iar eu am să vă trimit un cadou de nuntă, spuse Derrick, cu o jovialitate forțată, bătându-l pe umăr pe fericitul muritor.

Derrick și Tommy ieșiră împreună din încăpere, primul să-și ia dejunul, iar al doilea, cu ajutorul majordomului, după cămăși curate. Iar Dick fu lăsat singur, să-și rumege gândurile negre. Atunci când Mary Dane îi declarase că-l iubește, ea spusese adevărul. Nu punea la îndoială acest lucru. Și totuși, iată realitatea incredibilă: se căsătorea cu Tommy Weald, o cunoștință aproape întâmplătoare. Nu putea crede că poziția lui Tommy, bogăția lui incontestabilă, erau factorii determinanți ai hotărârii ei. Era imposibil. Trebuie să existe o altă explicație.

Tommy coborî și-i oferi, cu totul inconștient, prilejul de a afla chiar din gura ei motivul pentru care se hotărâse la acel pas.

– Ce-ai zice să te reped la Eastbourne, băiete? Da, ne-am mutat la Eastbourne, un loc teribil de drăguț.

Tommy se legase de ciudatul anturaj al fetei cu o ușurință uluitoare.

– Am plecat acolo azi dimineață, bătrâne. Încep să cunosc atât de bine stațiunile balneare din Anglia, încât voi cunoaște, în curând, din vedere, pe toate proprietarele de hoteluri și de case de închiriat.

– Cât ne-ar lua să ajungem până acolo?

– Cu șoferul la volan, peste două ore. Cu mine, o oră și jumătate.

Dick ezită.

– A pomenit de tine aseară, continuă Tommy, repetând ce sclipitor ești și cât de mult îi plăci.

– Mulțumesc, spuse Dick.

– Nu e cazul să fii sarcastic, bătrâne. Îți transmit doar o părere de-a ei. Fii generos, Dicky! Ți-am luat-o înainte, bătrâne, dar nu-ți port pică!

– Nu mi-ai luat-o deloc înainte, replică Dick aprins; iar eu îți port o pică grozavă! Și dacă n-ai nimic împotriva, prefer să nu vorbești despre mine cu Mary sau cu indiferent care altă persoană.

– Nu fi copil, spuse Tommy sever.

Și Dick trebui să admită că termenul se potrivea. Era infantil în gelozia lui.

Îi telefonă lui Bourke pentru a-i spune că pleacă să petreacă noaptea la Eastbourne.

– Sper că e o idee bună. Ce te atrage la Eastbourne?

– Weald, răspunse Dick.

Îi duse șoferul, ceea ce într-un fel era plăcut, dar în altul îngrozitor: acum Tommy putea să i se dedice în întregime și să-i povestească cu lux de amănunte cum se va îngriji el de viitoarea lui soție, ce i-a scris mătușa lui din Cromer, ce i-a telegrafiat o altă mătușă din Derby și ce viață nenorocită duce un bărbat, când nu e destul de deștept să se însoare.

– Să vorbim despre cursele de câini, propuse Dick.

– Nu mă pricep deloc la cursele de câini.

– Aș prefera totuși să te aud vorbind despre asta, mârâi Dick.

O luaseră pe drumul care trecea prin Lewes și se opriră să ia ceaiul în acest vechi orășel. Când mașina trase în fața restaurantului, Dick zări în locul de parcare un Rolls mare, galben.

– E al lui Derrick, spuse Tommy, care văzuse și el mașina. Ce diavol curios! Știi ce m-a întrebat când am ieșit amândoi din sufragerie? Dacă i-aș vinde tablourile mele! Ai mai pomenit o idee atât de tembelă?

– Ce tablouri?

Nu le-ai văzut în sufragerie, bătrâne? Unde e ochiul tău de artist? Patru din cele mai bune picturi ale lui Constable din cele existente în Anglia, se împăună Tommy.

– Constable? Nu știam. Poartă cumva vreun nume pe ramă?

– Dragul meu, răspunse Tommy plictisit, numele pictorului e gravat pe câte o plăcuță pe fiecare ramă, iar dacă bătrânii tăi ochi nu s-au stricat cumva, le-ai văzut și tu: doar cuvântul Constable.

– Înțeleg, spuse Dick. Doar cuvântul Constable?

Fusese oare o coincidență faptul că Derrick o numise „domnișoara Constable” pe soția tatălui său? Își aminti că milionarul își plimbase privirea în jurul camerei, când îl întrebase de domnișoara Belfer, și tocmai atunci își adusese aminte de doamna pe care o cunoscuse, după cum afirmase el, sub un alt nume.

Dick își aminti tablourile și titlurile; le înregistrase în subconștient, ca și mobila din cameră.

– Asta e într-adevăr foarte curios.

– Ce este foarte curios? întrebă Tommy, care mergea în fața lui Dick.

Avea obiceiul să se oprească pe neașteptate, astfel încât cei care veneau în urma lui trebuiau ori să dea peste el, ori să-l ocolească. Dick îl împinse înainte.

Salonul era plin la această oră de oameni care-și luau ceaiul. Era prima din cele două zile de curse de la Lewes și ei doi sosiseră aproape în același timp cu un mare număr de amatori ai acestui sport. Walter Derrick însă nu se zărea nicăieri. După ce termină cu ceaiul, Dick aruncă o privire spre locul de parcare și constată că Rollsul galben dispăruse.

Paznicul le spuse că domnul plecase spre Brighton.

– Îi port lui Derrick o pică îngrozitoare, spuse Tommy.

– De ce, pentru numele lui Dumnezeu? întrebă Dick.

– Pentru că, bătrâne, aproape că a ucis-o pe viitoarea lady Weald. Când mă gândesc la ce era să se întâmple din cauza acelei blestemată de mașini galbene – nu-mi

închipui că poate exista ceva mai rău decât să fii călcat de o mașină galbenă – și cum ar fi stat lucrurile astăzi! Dumnezeu! Nici nu pot să mă gândesc la asta.

Dick încercă să manifeste un oarecare interes pentru uimitorul mariaj al prietenului său. Se pomeni punând întrebări pe care le mai pusese și înainte.

– La patru septembrie. Ți-am mai spus-o, băiatule. Pentru numele lui Dumnezeu, vezi să fii liber atunci?

– Mary știe că o să vin și eu? Nu, nu la nuntă, tontule! Astăzi!

– Nu. N-am văzut-o de dimineață, înainte de a pleca. Sărmanul Cornfort s-a trezit de la ora trei. Ce-o să se întâmple cu el când îl va părăsi Mary?

– Mai există și alte infirmiere pe lume, spuse Dick brutal. Să vedem acum ce mai face menajeria?

– Nu-i spune menajerie, dragă bătrâne, protestă Tommy, jignit. Nu e prea elegant, băiete.

– Scuză-mă, făcu Dick.

Se îndreptă direct spre holul unde locuiau domnul Cornfort și însoțitorii lui.

Mary și pacientul ei nu erau acasă. O găsiră lângă un umbrar, cu vederea spre mare. Îl întâmpină foarte rece pe vizitatorul din Londra. Ochii lui Dick îi cercetară gâtul: purta o rochie cu un decolteu pătrat, care nu ascundea nimic – nu exista probabil nimic de ascuns. Dacă era fata care fusese noaptea trecută în casa lui Derrick, pe gâtul ei s-ar fi văzut cel puțin câteva vânătăi – deși s-ar putea ca eșarfa s-o fi apărat. Băgă mâna în mod mecanic în buzunar și atinse eșarfa moale, detestându-se în același timp pentru bănuielile sale.

I se păru că arăta obosită și bolnavă și se alarmă; deși nu putea să-și explice de ce era îngrijorat, când un logodnic plin de elan se afla în preajma ei, gata să o apere de orice grijă.

Era foarte nefericit; își zise că ar fi fost mai bine să nu fi venit. Avea în fața lui perspectiva unei serii petrecute în societatea acestor tineri îndrăgostiți – căci el se simțea acum nemăsurat de bătrân – perspectivă care nu i se părea deloc plăcută.

– Ești în vacanță, domnule Staines, sau ai venit aici cu treburi? îl întreabă ea.

– Am o zi liberă, și aceasta oarecum în interes de serviciu.

Nu o putea înțelege și nu găsea altă explicație pentru răceala ei decât că prezența lui o făcea să nu se simtă la largul ei.

– Domnul Cornfort se întoarce în curând la hotel. Nu vrei să mă duci undeva să luăm ceaiul? întreabă ea.

Dick îi aruncă instinctiv o privire lui Tommy. În orice caz, își dădu seama că ceva nu este în regulă.

– Nu e nevoie să vină și Tommy, adăugă ea.

– Nu, zău! exclamă Tommy, indignat.

Dick rămase însă oarecum surprins de faptul că protestul lui Tommy nu suna în întregime sincer; iar mai târziu, pe când se plimbau amândoi, Tommy îi lămuri oarecum această nedumerire.

– E o fată delicioasă, ziua însă este îngrozitor de prozaică, bătrâne. Îmi dă adevărați fiori de spaimă, totdeauna are ceva să-mi reproșeze. Și detestă giugiulelile.

– Ce anume îți reproșează? întreabă Dick.

– Știi prea bine ce vreau să spun; ai fost și tu îndrăgostit, bătrâne. Vreau să spun. Suntem oameni cu toții, dar ei nu-i place nici măcar s-o ating, în plină zi, în public.

– Ce fată remarcabilă!

– Sarcasmul nu mă atinge, spuse Tommy fără să pară într-adevăr deloc ofensat. Există o mulțime de colțișoare liniștite, unde poți să stai fără să te vadă mulțimea. Dar ea

refuză să vină acolo cu mine în timpul zilei. Am încercat azi-dimineață s-o țin de mână și m-a întrebat dacă nu cumva mi-e teamă de ceva. Adică...!

Dick nu și-ar fi închipuit niciodată că poveștile amoroase ale altul bărbat l-ar putea plictisi atât de cumplit cum îl plictiseau ale lui Tommy. Merșeră în urma grupului cu căruciorul prin oraș, dând chiar o mână de ajutor pentru a împinge această monstruozitate galbenă, pe o pantă destul de înclinată. În timp ce portarul hotelului ajuta pe îngrijitor să urce căruciorul în lift, Mary îi fixă ora și locul întâlnirii. La ora cinci, Dick se afla în grădina unui restaurant, urmărind joaca unui grup de copii pe plajă, când apărură Mary. Fusese foarte politicoasă și țeapănă la prima lor întâlnire, dar acum era cât se poate de veselă.

– Fii binevenit în orașul nostru! îl ironiză ea. Acum, te rog să-mi arăți cum se poartă un ofițer de poliție când nu este în exercițiul funcțiunii. În primul rând, dorești să-mi pui întrebări despre antecedentele mele criminale? Dar, apropo, ai văzut-o cumva pe dublura mea? Sărăcuța de ea! Cred că este fata cea mai ocupată din Londra.

– Asta îți aparține?

Scoase din buzunar eșarfa și o puse pe masă. Ea o luă cu calm, fără să rostească un cuvânt și o examina, plină de curiozitate.

– Arată exact ca a mea. Am cumpărat una la Londra, ultima dată când am fost acolo.

– Este a dumitale? întrebă el din nou.

Ea deschise poșeta, scoase o replică exactă a eșarfei pe care i-o arătase Dick și o despătură.

– Dublura mea? întrebă Mary, râzând. Până și eșarfa mea are o dublură.

Dick era pe punctul să bage eșarfa la loc, în buzunar, când ea îl opri.

– Dă-mi-o mie, dacă asta nu înseamnă cumva că înlătur indicii foarte importante.

– Adaug-o la colecția dumitale, spuse el și i-o dădu.

– Sărmanul băiat! zise ea mângâindu-i mâna ușor. Tommy mi-a spus prin ce momente îngrozitoare ai trecut cu acești vizitatori nemernici în casa domnului Derrick. Mi-a povestit că au dărâmat un perete. E adevărat? Nu-mi povestește nici jumătate din tot ce-aș vrea să știu, urmă ea, deși pe de altă parte, recunosc și eu că vorbește prea mult.

– Îți mai aduci aminte de Lordy Brown?

– Cel care a fost ucis? Da. Era același care m-a oprit în Bloomsbury Square, crezând că mă recunoaște. Vai de sufletul lui!

– Îți pare foarte rău că a murit?

– Da. Dumitale, nu? Foarte, foarte rău. Și sărmana lui soție.

– Ce știi despre soția lui?

– Nu-mi vine în minte o minciună, spuse ea, cu multă candoare. Așa că am să te rog să mă ierți pentru că nu-ți răspund la această întrebare. Știu că are o soție care se află, sau s-a aflat, într-o situație destul de proastă. Are doi sau trei copii.

– Atunci l-ai cunoscut?

– Da, am avut cu el o scurtă convorbire.

– Când?

– Te porți ca un ofițer de poliție! îl acuză ea. Presupun că este greu să-ți ieși din obișnuință. L-am văzut după întâlnirea noastră din Bloomsbury Square. Ești mulțumit de acest răspuns?

– Nu mi-ai spus nimic din toate astea.

– Nu m-ai întrebat niciodată. De altfel, nu credeam că te interesează Lordy Brown – ba da, știam. Dar nu ți-am spus pentru că. Pentru că ar fi fost foarte neplăcut.

- Ești o fată uimitoare, spuse el.
- Așa credeam și eu, răspunse ea și oftă. Acum n-o mai cred; cred că sunt mai curând.
- Ce?
- Un eșec. Îngâmfarea m-a pierdut.
- Tommy nu va face nimic pentru a te vindeca de această îngâmfare.
- Pentru asta meriți să fii pălmuit, spuse ea. Sărmanul Tommy!
- Realmente nu pot să te înțeleg, Mary. De ce te măriți cu Weald?
- Spune-i Tommy. I se potrivește mult mai bine. Îmi imaginam întotdeauna lorzii ca pe niște ființe teribil de robuste, cu niște pumni uriași. De ce mă mărit cu el? Cine spune că mă mărit cu el?
- Cum, anunțul a apărut în ziar, strigă el indignat. De ce mai încerci să te ascunzi după deget?
- Să nu ne certăm, îi ceru ea, în momentul când chelnerița apăru cu o tavă încărcată până la refuz cu cești, farfurioare și o grămadă de prăjituri cât se poate de apetisante.
- Închipuie-ți acum că sunt o femeie rea, care încearcă să te farmece pentru a scoate de la dumneata informații secrete. Ai descoperit ceva realmente ieșit din comun? Tommy spunea că ai găsit ceva într-o cutie veche.
- Nu știu de ce i-am povestit asta lui Tommy. În orice caz, nu e nimic deosebit, un fel de pompă de vid sau, cum îi ziceam când eram mici, o „sugătoare”. Servește pentru a ridica sau a trage obiecte cu o suprafață netedă.
- Își ridică privirea de pe prăjitura din farfuria lui și rămase mut de uimire, văzând expresia care se ivise pe fața ei. Îl privea fix, cu ochii larg deschiși, cu buzele întredeschise.
- Ei bine, dar ce s-a întâmplat?

Timp de o clipă fata își pierduse obișnuitul autocontrol. Acum își regăsea încet echilibrul.

– Întâmpilat? se bâlbâi ea. Nimic. Doar că mi-am adus acum aminte că am uitat să-i dau domnului Cornfort medicamentul.

– Ce s-a întâmpilat? repetă el întrebarea. Nu e nimic în legătură cu medicamentele domnului Cornfort. Din câte știu, el nu ia medicamente. Chiar dumneata mi-ai spus-o.

– Povestește-mi despre pompa de vid; ce formă are? N-am să pretind că nu mă interesează.

Dick îi făcu o descriere sumară, blestemându-l pe Tommy pentru vorbăria lui, deși el nu acorda o importanță specială acestei unelte obișnuite.

– Nu poți să-ți mai amintești și alte detalii ale acestei pompe?

– Ba da. Ți-aș putea-o descrie atât de amănunțit, încât ai putea și dumneata să construiești una. Nu era ca toate pompele de vid, pentru că la mijloc are un ac de oțel, subțire și lung. Am descoperit acest lucru abia când am examinat-o a doua zi. Există un șurub micuț, fixat lângă mâner, care face, prin răsucire, ca acul să depășească ventuza. Inspectorul-șef crede că era folosită pentru ridicarea unui obiect circular, iar acul era necesar pentru găsirea centrului. Asta e tot ce pot să-ți spun și ți-am spus prea mult.

Ea reveni la prezent.

– Poți să mai rămâi aici până mâine seară?

Trebuia să plece pe la prânz, îi spuse el; chiar mai devreme, dacă se întâmplă ceva în casa lui Derrick. Lăsase doi oameni acolo, fără să-l consulte pe proprietar.

– Nu cred că se va întâmplă nimic, îl asigură ea, pe când se plimbau pe faleză.

– Poți să garantezi?

– Nu pot să răspund pentru dublura mea. Tommy

pretinde că s-a găsit amprenta asasinului din Slough.

– Ce știi despre asasinul din Slough?

– Știu foarte puțin. Doar că cel care a comis asasinatul se numea Herman Lavinski, un străin naturalizat. Iată-l și pe Tommy, cu o mină cât se poate de radioasă. I-am spus să vină să mă ia.

– Stai o clipă. În agitația lui, o apucă de braț. Cum spuneai că-l cheamă?

– Herman Lavinski.

– Dar de unde știi?

– Mi-a spus dublura mea.

Nu trecuseră nici treizeci de minute că Dick se și afla în legătură, prin telefon, cu arhiva Scotland Yardului. Dacă și-a bătut joc de el – ei bine, făcuse treaba cum trebuie. Dar avea sentimentul că, dându-i acest nume, ea vorbise cât se poate de serios.

Dădu arhivei timp să controleze fișele și apoi chemă din nou Londra.

– Nu, domnule, nu a trecut niciodată pe la noi, dar l-am avut acum câțiva ani pe lista suplimentară A.

În lista suplimentară A erau trecuți delicvenții străini despre care se credea să se află în țară.

– Citește semnalmentele lui, ordonă el. Nici o amprentă?

– Nu, domnule. S-ar putea să fi fost condamnat în străinătate. Voi telegrafia la Paris.

Un lucru este sigur: exista un om numit Lavinski; iar semnalmentele care îi fuseseră comunicate corespundeau cu acea descriere, veche de 10 ani, care fusese remisă arhivelor Scotland Yardului. Nu era o invenție a lui Mary Dane; și l-ar fi surprins să fie o invenție – nu știa ce anume îl făcea să aibă încredere în ea.

Simțea un fel de împunsătură în inimă de fiecare dată când îl vedea pe Tommy împreună cu fata, și li se alătură pe plajă fără prea mare plăcere. Domnul Cornfort dormea.

Îl văzu pe îngrijitorul neras, stând pe o bancă, fumând o pipă de lut și împăcat cu întreaga omenire.

– Cum se numește acest animal de povară?

– Dacă te referi la îngrijitorul nostru, dă-mi voie să-ți spun că ești totalmente lipsit de respect, spuse ea sever. Numele lui e Henry.

– Scoate vreodată un cuvânt?

– Se știe că cere de mâncare. Iar apoi: domnule Staines, aș dori să stai de vorbă cu Tommy. A devenit dificil.

Tommy era supărat, ședea cu picioarele încrucișate sub el ca un copil răsfățat și zvârlea toate pietricelele aflate la îndemână în direcția mării, care se apropia, ca urmare a fluxului.

– Nu cred că e cazul să discutăm această chestiune, Mary, spuse Tommy iritat. Vreau să spun că este o chestiune cu totul particulară, între tine și mine.

– Dar nu este cu totul particulară între tine și mine, răspunse Mary. Este cât se poate de publică, cel puțin tu ai vrut-o astfel.

– Mă întorc la Londra, spuse el.

Mary își scoase inelul cu smaralde din deget.

– Ia și ăsta cu tine.

Tommy se făcu mic sub amenințarea implicită a acestei cereri.

– Nu fi crudă, spuse el. Pune-l la loc, pune-l odată! Se aplecă subit și îi prinse mâna. Ți-am spus că inelul acesta nu ți se potrivește. Îl voi da mâine să ți-l ajusteze, bătrânico.

– Nu-mi spune „bătrânico”, Tommy, se rugă ea cu un ton de oboseală în voce. Mă faci să mă simt numai buclîșoare și crinoline.

Tommy își consultă cu un aer important ceasul.

Dick revenise din abisurile deznădejdi pe culmile cele mai înalte ale încrederii, în decurs de numai un minut.

- Mă reped până la hotel, nu vii la cină? întrebă Tommy.
- Cinez cu Dick, răspunse ea.
- Bine, perfect.

Se îndepărtă, scoțând sunete incoerente.

- Ce se întâmplă? întrebă Dick.

– Tommy vrea să fie afectuos. Nu cred că s-a bucurat vreodată de dragostea unei mame. Dar, a-propo, să știi că nu e nevoie să-ți schimbi costumul pentru cină. Domnul Cornfort doarme și și-a exprimat dorința să fie plimbat seara, după ce se întunecă. Ne vom alătura amândoi caravanei.

Vorbiră despre tot felul de lucruri, conversația desfășurându-se la întâmplare. Dick menționează în treacăt că văzuse mașina lui Walter Derrick la Lewes.

- Ți place omul acesta? întrebă ea.

- Da. Dar dumitale?

– Eu am prejudecăți. Știi, n-am uitat că numai printr-o minune am scăpat atunci când era cât pe aci să mă calce cu mașina.

– Atunci însă, imediat după accident, nu te-ai purtat ca un om care abia a scăpat de la moarte. Aveai aerul că ești cea mai imperturbabilă ființă din lume.

– Nu a fost decât un fel de, cum se spune – bravadă, cred. Adevărul este că eram înspăimântată. Mult mai înspăimântată decât atunci când Lordy Brown a descoperit în persoana mea pe dușmanul său de moarte. Ai făcut desigur cercetări în privința lui Lavinski?

El dădu din cap.

- Ei bine? întrebă ea. Există o asemenea persoană?

Dick dădu din cap.

- Ești surprins?

– Aș fi fost surprins dacă nu ar fi existat, răspunse el, după ce dumneata ai fost aceea care mi-a spus-o.

- Asta înseamnă că ai o încredere înduioșătoare în mine!

Îți place ideea căsătoriei mele cu Tommy?

– Cred că e oribilă. Nu pentru că Tommy nu este un băiat foarte bun, spuse Dick prudent, dar...

– De ce oribilă?

Îl privi atât de intens, încât Dick aproape uită că în jur se aflau mii de copii și guvernante, mame și tați, ca să nu mai vorbim de fotografii ambulante și de alții.

– Pentru că te iubesc.

Parcă nu era vocea lui cea care rostise aceste cuvinte. Ea nu-și coborî privirea dintr-a lui; ochii ei erau foarte scrutători, foarte intenși. Dick detectă o nuanță de tristețe, care îi făcea și mai frumoși.

– Când ai descoperit lucrul ăsta – la gara Victoria? Te-am provocat la această declarație?

El scutură din cap.

– Cred că m-am îndrăgostit de dumneata la Brighton, dar mi-am dat seama de aceasta în Lowndes Square. De fapt, nici nu știu măcar de ce te iubesc.

– E o afirmație mai curând sentențioasă. Parcă știe cineva de ce iubește pe altcineva?

– Nu știu de ce te iubesc, repetă el cu încăpățănare, mai ales că am o grămadă de bănuieli în ceea ce te privește. Nici acum nu pot scăpa de ele. În toată lumea nu mai există o femeie ca dumneata. Îți cunosc ochii, gura, fiecare trăsătură. Te-am văzut noaptea trecută în casa lui Derrick – în mâinile unui bărbat mascat care încerca să te sugrume. Azi m-am uitat tot timpul la gâtul dumatăle, ca să descopăr urmele.

– Într-adevăr?

Și apoi făcu un lucru surprinzător. Își umezi vârful degetului, trecându-și-l de-a lungul gâtului și, sub ochii lui, apăru o vânătaie de formă ovală.

– Asemenea urme? întrebă ea.

Scoase din poșetă o pudrieră mică, de aur, o deschise,

privi în oglinda fixată de capac, trecu un tampon de-a lungul gâtului; vânătaia dispăru.

– Am observat că te uiți la mine. Zâmbea doar pe jumătate serioasă. Când ne-am întâlnit azi după-masă, te-ai uitat foarte mult la gâtul meu.

– Atunci dumneata ai fost? spuse el cu voce joasă.

– Da eu am fost.

– Pentru Dumnezeu, de ce? Dar nu se poate să fi fost dumneata – ai fost cu Tommy toată seara de ieri.

Ea îi atinse mâna – ce plăcută era pentru el această atingere!

– Ești cel mai imposibil om din lume, Dick Staines. După ce ți-am dovedit că era cât pe ce să fiu sugrumată, că eu sunt intrusul criminal, încerci acum să-mi găsești un alibi. Stai să-ți arăt ceva și mai teribil.

Mary scoase din nou mica ei pudrieră și făcu din nou să apară vânătaia. Apoi umezi colțul batistei cu vârful limbii, trecându-și-l de-a lungul gâtului și, dintr-o dată, vânătaia dispăru.

– Acum ești satisfăcut?

– Dar. Dar. Bâlbâi el.

– Nu există vânătaie, spuse ea, dar nu voiam să te dezamănesc. Voiam să-ți fac o dezvăluire senzațională la ceai. Mi-a trecut prin cap azi dimineață că te așteptai să vezi așa ceva și mintea mea ingenioasă s-a pus pe treabă: mai întâi am desenat vânătaia, apoi am acoperit-o cu o pudră specială, umedă. Ce mai vrei să fac? Astăzi sunt numai trucuri!

El întinse mâna, apucând-o pe a ei.

– Aș vrea să mă însor cu dumneata, îi spuse simplu.

Ea întoarse privirea.

– Crezi? Apoi, cu un oftat, se ridică. Să mergem. Trebuie să mă schimb iarăși. Viața nu înseamnă altceva decât să-ți schimbi mereu rochiile! Cina e la șapte și jumătate și nu

mă lăsa să te aștept, pentru că, dacă întârzii, am să fiu teribil de demnă și distrată!

După plecarea ei Dick urcă pe o colină de la marginea drumului și căzu într-o stare de visare, care se prelungi atât de mult, încât era cât pe-acți să-și atragă supărarea lui Mary. Nu-i mai rămăseseră decât cinci minute să-și facă toaleta; îl aștepta în holul hotelului, absorbită de conținutul unui ziar de seară. Dick zări pagina pe care o citea și rămase surprins.

– Te interesează bursa?

Mary ridică repede capul și aruncă ziarul.

– Da, oarecum. Am câteva acțiuni africane care urcă și coboară; ele dau vieții o notă de neprevăzut. Cursul acțiunilor este mereu în creștere sau scădere. În momentul de față scade.

– Nu știam că ești o femeie bogată.

– Nici eu n-aș zice asta despre mine. Am zece sau douăzeci de mii de lire.

Pe fața lui își făcu loc un aer de consternare.

– Iartă-mă. Te-am jignit cumva? întrebă Mary.

– Și atunci de ce te angajezi ca infirmieră?

– Îmi iubesc meseria, răspunse ea solemn. Da, vorbesc serios, am fost întotdeauna pasionată de această meserie. Eram cea mai tânără infirmieră calificată din spitalul în care am început să lucrez. Apoi am obosit, iar tata voia să rămân acasă.

– Există un tată?

Dick se scuză pentru întrebarea lui atât de brutală, dar nu era necesar.

– Desigur, și încă un tată foarte deștept.

Nu mai vorbi despre tatăl ei. Revenea mereu în glumă la ceea ce denumea casa cu stafii.

– Aș vrea să știu ce crezi despre toate astea. Tommy afirmă că ești foarte inteligent și aceasta este cea mai mare

laudă pe care o poate aduce el cuiva.

Dick ar fi preferat să n-o audă aducând mereu vorba despre Tommy. Nu era prea sigur cum va decurge seara, întâlnirea lui cu Tommy. În locul lui, el s-ar fi supărat. Încercă să îndrepte conversația spre căsătoria ei; dar Mary ocoli acest subiect cu multă abilitate și, când Dick reveni cu o remarcă vagă despre un cadou de nuntă, îi spuse:

– Aș vrea să nu vorbești despre asta. Nu mă mărit cu Tommy. Cum aș putea s-o fac?

– Bine, dar atunci crezi că purtarea dumitale față de el este corectă, dacă-l lași să creadă că vă căsătoriți?

– Aș prefera să nu mai vorbești despre Tommy, spuse ea. Lasă treaba asta. Nu poți să știi ce se va întâmpla mâine – natura, providența, soarta fac minuni.

– Dar trebuie să-i spui adevărul lui Tommy. Nu-ți poți bate joc de el.

– Nu-mi voi bate joc de Tommy. Ești foarte nepoliticos dacă îți închipui așa ceva despre mine. La momentul potrivit am să explic totul, iar Tommy nu va fi mai puțin fericit; poate chiar mai fericit.

După cină, Mary îl părăsi, explicându-i unde urma să se întâlnească, în drum spre faleză, în apropiere de șosea. Domnului Cornfort nu-i plăcea să fie plimbat chiar pe faleză; era foarte nervos și, în plus, atrăgea atenția tuturor; era un om foarte sensibil și nu-i plăcea gălăgia, deoarece era foarte extenuat.

Tommy aștepta lângă chioșcul orchestrei și Dick constată că se afla în obișnuita lui stare de bună dispoziție și amabilitate.

– Minunată fată, nu-i așa, Dick? exclamă el entuziasmat. Ce tărie de caracter, bătrâne! Nici nu s-a sinchisit de izbucnirea mea – pleacă să ia masa cu cel mai bun prieten al meu și mă lasă cu buzele umflate. Ce altă fată ar mai proceda astfel?

„Și care logodnic ar admite așa ceva?” gândi Dick.

– Îmi plac femeile cu caracter, continuă Tommy, deși uneori Mary și-l manifestă puțin cam prea mult. Avem și noi micile noastre discuții, bătrâne, certuri între îndrăgostiți și toate celelalte. Își scutură mulțumit praful inexistent de pe genunchi. Dar întotdeauna cedează ea sau eu. Principalul este că unul din noi recunoaște de obicei că a greșit. Aș putea spune că eu sunt mereu cel care nu are dreptate, dar recunoaștem pe rând acest lucru, o dată eu, o dată ea.

– Ce te-a făcut să-i povestești despre pompa aceea de vid?

– Zici că i-am povestit, bătrâne? Poate!? Nu văd de ce să n-o fi făcut.

– Dar cine ți-a spus ție?

– Majordomul meu, și cred că el o știe de la Larkin. Și lui Larkin cine i-a spus? Tu!

Îndreptă un deget acuzator asupra lui, dar Dick rămase atât de mirat de această inversare a rolurilor, încât nu protestă.

– E minunată, continuă Tommy. Îmi tricotează o cravată în culorile Universității mele. Și cum coase, băiatule! Mi-a arătat ceva lucrat de ea, ceva ce nu poți găsi în nici un magazin.

Oda lui fu întreruptă de sosirea inseparabilului trio: Henry împingea căruciorul, mergând cu un pas constant, dar funebru; Mary mergea alături de căruciorul galben; iar domnul Cornfort când ațipea, când privea fix în gol. Urmau un drum paralel cu șoseaua, la câțiva pași distanță de aceasta. Era destul de întuneric, fiindcă, deși seara era caldă, cerul era înnorat.

Era însă foarte plăcut să te plimbi alături de ea, să vorbești mai ales despre nimicuri, să-i auzi râsul cristalin. Se apropiau de capătul lungii fâșii înverzite care despărțea

plaja de șosea. Trecătorii erau puțini.

– Să ne întoarcem, Henry, spuse Mary.

Căruciorul își schimbă direcția când, apărând parcă de nicăieri, se ivi o mașină mică, îndepărtându-se în mare viteză spre ei: o mașină neagră, cu farurile în fază mică; la lumina lor slabă nu se putea distinge decât conturul mașinii.

– Conduce primejdios, pe partea interzisă a șoselei.

La aceste cuvinte ale lui Dick, mașina încetini. Văzu mâna celui de la volan lansând un obiect care zbură prin aer, ceva negru, ceva ce Dick recunoscuse, îngrozit, pe dată. Făcu o săritură, prinse obiectul din zbor și, răsucindu-se, îi aruncă în mare.

– Ce... începu Mary.

În fracțiunea de secundă înainte ca obiectul să atingă apa, se auzi o explozie teribilă. Ceva trecu șuierând pe lângă ei; din spatele lor veni un zgomot de sticlă spartă.

Atunci se întâmplă ceva surprinzător. Henry, îngrijitorul adus de spate, se îndreptă. Dick îi zări mâna țâșnind în sus. Se auzi o succesiune rapidă de focuri de armă, iar mașina derapă primejdios, aproape răsturnându-se la un viraj și dispărând pe un drum lateral.

– Cred că l-am atins! spuse Henry calm.

Pe plajă, oamenii începură să alerge în toate direcțiile; un polițist pe motocicletă venea în viteză spre ei; Dick zări un alt polițist alergând de asemenea în direcția lor.

– Ce s-a întâmplat? Ce a fost explozia asta?

– Un bărbat a aruncat o grenadă dintr-o mașină, explică Dick repede. Nu pomeni nimic despre comportarea stranie a lui Henry.

– Parcă am auzit și focuri de armă. Încotro a fugit?

Îi indică drumul pe care dispăruse mașina, iar polițistul pe motocicletă porni cu toată viteza în urmărirea ei.

În câteva minute se pomeniră înconjurați de o mulțime

numeroasă. După obiceiul său, Cornfort deschise ochii doar pentru a constata că este vorba de ceva interesant, după care căzu într-un somn adânc.

Când apăru primul sergent de poliție, Dick îl luă deoparte și se legitimă.

– Este ciudat, domnule inspector. Sunteți sigur că nu a fost decât o pocnitură?

– Foarte sigur, spuse Dick. S-ar putea chiar să găsești și vreun rănit în vreuna din casele din jur. Am auzit spărgându-se un geam. A fost o grenadă, și aruncată chiar cu precizie.

Calculă că ar fi urmat să cadă exact în poala domnului Cornfort, în care caz domnul Cornfort ar fi adormit pentru vecie.

În cele din urmă, mulțimea se risipi, iar micul grup își continuă drumul. Mary nu spunea nimic, dar el văzu, în lumina slabă a amurgului, că fața îi era foarte palidă.

– A fost un test splendid din partea dumitale că n-ai spus nimic despre Henry, îi șopti ea.

Henry era pentru Dick revelația serii; acest om taciturn și preocupat se dovedise a fi un trăgător de elită. Dick știa ce înseamnă să tragi cu pistolul. Își exprimă părerea că era un profesionist.

– Așa și este Henry. Cred că trebuie să fi fost cândva soldat.

– Dar soldații trag în oameni la volan?

– Dacă nu le plac, da, răspunse ea cu drăgălășenie.

Conversația lor se desfășura pe fundalul monologului lordului Weald, care se adresa fără discriminare lui Henry și domnului Cornfort care dormea. Era un monolog presărat cu

– Dumnezeu! – și cu propuneri pentru pedepsirea acelor care aruncă cu grenade în infirmi. Tommy era fericit, căci nu avea nevoie nici de stimulentele aprobării și

nici de provocarea contrazicerii. Era una din acele firi care emit fără încetare energie proprie. Bizar era faptul că nu-l văzuse pe Henry trăgând cu pistolul și, deoarece Henry era principalul său ascultător, Tommy se lipsise, fără să știe, de un splendid subiect de monolog.

Iată-l pe Henry împingând căruciorul, încet și absorbit, cu o față nerasă; cine putea măcar bănuși ca un pistol automat îi lovea piciorul la fiecare pas?

– Te-ai speriat? întrebă Dick.

– Da, după aceea. În prima clipă nu mi-am dat seama. S-a purtat de parcă ar fi știut că ți-am spus, răspunse ea.

– Cine?

– Herman Lavinski.

– Vrei să spui. Începu el.

– Nu te opri, te rog, căci altfel Tommy ni se va alătura iarăși. Știu că a fost Lavinski. Acesta a fost primul său delict consemnat, aruncarea unei grenade într-un magazin de bijuterii. Explozia nu a fost chiar așa de periculoasă, însă suficientă pentru a-i face pe toți să se ascundă sub tejghele, în care timp el a golit întreaga vitrină.

– Știi multe despre el, spuse Dick bănuitor.

– Îmi place să învăț de la alții, răspunse ea, cu modestie; și, de când te cunosc, firește că mă interesează extrem de mult crimele.

– Dacă-ți bați joc de mine, am să.

– Nu în public, spuse ea, cu aceeași voce înceată. Tommy îți poate confirma că, în această privință, sunt aproape fanatică. Sărmanul Henry!

– De ce sărmanul Henry?

– Pentru că nu va închide un ochi, sărăcuțul! Va șede pe pragul ușii, așteptând evenimentele. Henry e un mare optimist.

– Sunteți niște oameni imposibil de înțeles, spuse Dick, în disperare de cauză. Trecuseră de colțul străzii, iar

căruciorul și Tommy nu se mai vedeau. Era foarte întuneric și nu se zărea nimeni. Ca și când s-ar fi înțeles, își încetiniră pașii, până se opriră.

– Ar fi mai bine să pleci acum, îi ceru Mary încet, ridicându-și fața spre el.

Pentru o clipă o țină în brațe, lipindu-și buzele de ale ei, apoi ea se desprinse încetișor.

– Asta pentru că nu ai spus nimic despre Henry, rosti ea cu răsuflarea întretăiată, și dispăru.

CAPITOLUL XIV

Fericirea te poate ține treaz la fel ca și durerea. Trecuse de ora trei când Dick adormi, dar se trezi atât de vesel, încât, pe când se bărbiera, auzi un ciocănit în ușă și camerista care îi spuse:

– Domnul de alături vă roagă să fiți atât de amabil și să vă opriți din cântat, domnule. Spune că suferă de nervi.

Hohotul de râs al lui Dick îl deranjă probabil tot atât de mult pe domnul din camera vecină.

O văzu pe Mary doar câteva minute; un mesaj laconic din partea lui Bourke îl chema urgent la Londra, să vină cu primul tren. Tommy îl conduse la gară, iar exuberanța acestuia fu prima dintre lovituri.

– Totul e în regulă, bătrâne, jubilă el. Ne-am împăcat.

– Dar nu știu să vă fi certat, se miră Dick.

– O, nu erai cu noi! își aduse aminte Tommy. S-a întâmplat înainte ca ea să fi intrat în casă cu bătrâna ei epavă. Am vrut..., în sfârșit, știi ce vreau să spun. E ceva cât se poate de firesc, dar ea mi-a aruncat o privire de gheață și a intrat în casă, fără să-mi spună noapte bună. M-am plimbat în sus și în jos cu inima frântă, bătrâne.

– Unde în sus și în jos?

– În fața casei, explică Tommy. Apoi, a ieșit în grădină. Bătrâne, a fost realmente divină!

– Ce înțelegi prin divină? Ai sărutat-o? întrebă Dick disperat.

– Firește, spuse Tommy.

– Mă dau bătut, oftă Dick.

– Totdeauna te dai bătut, bătrâne.

Dick se urcă într-un compartiment gol de clasa întâi. Fața lui era atât de încruntată, încât îl sperie pe unicul călător care voise să intre în compartimentul său; acesta

își trase mâna de pe mânerul ușii de parcă s-ar fi fript și porni repede de-a lungul culoarului în căutarea unui tovarăș de călătorie mai plăcut.

Tot drumul până la Londra, Dick încercă să reconcilieze cele două Mary Dane pe care le cunoștea. Dublura ei îi semăna mai mult decât ea însăși. Cum putea să se poarte cu Tommy în acest fel incalificabil? Își aminti de gestul ei aproape grosolan, când își retrăsese brusc mâna. Ce spusese Tommy? O, da, că inelul era prea mare.

Gândurile lui se opriră brusc, paralizate de o revelație. Își smulsese mâna. Inelul. Dintr-un loc ascuns al minții lui apăru amintirea a ceea ce-i spusese ea în acea seară, în drum spre gara Victoria: „Ți-am spus o minciună.” Recăzu cu spatele pe speteaza băncii compartimentului, cu respirația tăiată. Știa care e minciuna! Tot ceea ce fusese inexplicabil era acum coerent și limpede ca lumina zilei.

Când ajunse la Scotland Yard, Bourke îl aștepta, având în fața lui, pe birou, un teanc întreg de documente.

– Cum de-ai ajuns la Lavinski? fu prima lui întrebare.

– A, v-au povestit, nu-i așa? râse Dick. De fapt, nu am ajuns eu la el, dar un prieten de-al meu a emis presupunerea că acesta putea fi numele asasinului din Slough.

– Dar ea de unde știa?

– Dar dumneavoastră de unde știți că este o prietenă și nu un prieten? replică Dick, schimbându-se la față.

– Mi-a spus o păsărică, răspunse inspectorul-șef. Oricum, nu asta contează. Să presupunem că dumneata ai întrebat și că nu a fost satisfăcător. Să lăsăm lucrurile așa, pentru moment. Important este...

Răscoli hârtiile și scoase o fișă, acoperită cu un număr de amprente ale unuia și aceluiași deget mare. Textul, văzu Dick, era în germană.

– Lavinski, alias Stein, alias Griedlovitz, alias Paul Stammen. Vorbește germana și rusa cu accent; de origine presupus engleză.

Bourke citea în germană cu aceeași ușurință ca și în engleză.

– Uită-te la această amprentă!

Dick n-avu nevoie să se uite a doua oară.

– E omul nostru.

– Da, spuse Bourke. Sperasem să obțin o fotografie. După semnalmentele date de poliția germană, Lavinski trebuie să fie un om mai slab, însă pe atunci era mult mai tânăr. În Germania, a fost condamnat pentru același delict, a împușcat un casier și a fugit cu banii. Am mai primit ulterior o descriere a lui, însă amprenta este dovada cea mai concludentă. S-ar putea să nu se afle în Anglia.

– Ba cred că da, domnule, spuse Dick. Dacă aș avea obiceiul să pariez, aș merge la sigur.

– În orice caz, am făcut apel la presă, spuse inspectorul-șef. Iată anunțul.

Împinse spre Dick o foaie de hârtie și acesta citi:

Căutat de poliție în legătură cu numeroase delikte.
Herman Lavinski...

cu toate alias-urile lui, până la sfârșitul anunțului.

– Va apărea în ultima ediție a ziarelor de seară. Mă aștept să sosească mulțimea obișnuită de reporteri, dar nu trebuie spus nimic prin care să se poată face o legătură între omul acesta și asasinatul din Slough.

Ajungând la casa lui Tommy Weald, Dick văzu doi meseriași ieșind pe ușa deschisă a casei lui Derrick. Acesta se grăbise probabil să-și repare zidul stricat. Spre surprinderea lui Dick, în urma celor doi muncitori ieși Derrick însuși.

– Blochez coridoarele secrete ale acestui frumos castel medieval, spuse el bine dispus. Ori fac asta, ori vând casa, nu am de ales.

– Și lași pe altcineva să găsească aurul? întrebă Dick.

– Ți-am mai spus-o și-ți spun din nou: tot aurul din această casă e cel de pe ramele tablourilor. Ai fost plecat?

– Da. Credeam că ești la Brighton. Ți-am văzut mașina la Lewes, și paznicul mi-a spus că ți-ai continuat drumul spre Brighton.

Derrick dădu din cap.

– Am înnoptat la Brighton, dar era teribil de multă lume. Singurul avantaj pe care mi l-a adus toată această afacere, continuă Derrick, este că mi-a demonstrat cât de neconfortabilă e casa asta afurisită. Am s-o reconstruiesc din pivniță până în pod. Unde iei masa diseară?

Dick arătă spre reședința lui Tommy Weald.

– Acasă, spuse el.

– Cred că te-ai obișnuit așa de mult aici, încât îți este ca un fel de a doua casă. Vrei să cinezi cu mine sau să mă invit eu la dumneata?

Dick fu bucuros să-l invite.

Deși glumea pe seama întâmplărilor ieșite din comun care îl copleșiseră, Dick își dădu seama că la Derrick încordarea nervoasă se făcea simțită. Dincolo de jovialitatea lui se simțea o oarecare nervozitate și teamă. La masă, făcu mărturisirea uimitoare că singurul lucru care-l deranjează realmente este stafia.

Pur și simplu nu înțeleg. Larkin e foarte cumsecade, dar cu totul lipsit de imaginație; nu putea s-o inventeze. Te temi de stafii?

Dick zâmbi. Ar fi putut mărturisi, dar n-o făcu, că, în casa aceea, se temuse de lucruri mai substanțiale decât stafiile.

– Nu prea? Ei bine, eu mă tem, mărturisi proprietarul cu

sinceritate. Mă tem atât de mult, încât nu îndrăznesc să petrec o noapte înăuntru pentru a pune mâna pe această stafie; Larkin spune că apare regulat. El e și mai înspăimântat decât mine!

– De ce nu-mi dai mie mână liberă?

– Se pare că voi v-ați și luat-o. Când am sosit dimineața, am găsit doi detectivi pe care i-am gonit. Dar pentru cazul în care auzi sau vezi ceva, am să-i spun lui Larkin să deschidă ușa de la balconul de sus și să lase aprinsă lumina pe paliere. Dar, ascultă, urmă el scoțând un ziar de seară din buzunar, cine e acest Lavinski și pentru ce e căutat?

– Pentru un număr apreciabil de delikte, printre care și omuciderea.

– Aici nu scrie nimic despre omucidere. Presupun că e un mic șiretlic de-al vostru? În altă ordine de idei, Larkin afirmă că stafia apare întotdeauna între unsprezece și jumătate și miezul nopții. Așa încât, dacă dorești senzații destul de puternice ca să-ți provoace o criză mortală de inimă, ai putea să intri în casă pe la această oră.

Derrick plecă la un hotel din Weybridge, o clădire frumoasă, înconjurată de un parc împădurit, care mai avea și avantajul unui teren de golf particular.

Dick își petrecu seara cu o carte. Se simțea obosit. La un moment dat, urcă în camera lui, ieși pe balcon și văzu că Walter Derrick se ținuse de cuvânt și că ușa era ferecată cu un zăvor pe care-l putea deschide cu ușurință din afară.

Cobori, citi puțin, scrise puțin, dar gândi mult. Se întreabă dacă Mary îi va telefona. Până azi fusese bănuitor în legătură cu aceste apeluri interurbane, dar acum. Și zâmbi ideii sale secrete. Cu poșta de după-amiază primise o înștiințare că apartamentul lui îi stătea la dispoziție, deoarece chiriașii se hotărâseră să-și petreacă restul

timpului liber în străinătate. În împrejurări normale această veste l-ar fi bucurat, dar acum îl lăsa nepăsător. Se instalase foarte confortabil în camera cea mai bună a lui Tommy. Sărmanul Tommy! Cum va primi el adevărul? se întrebă Dick. Îl va afla vreodată? Credea că da, și că Tommy va fi foarte mulțumit. De fapt, cu toată veșnica lui bună dispoziție, avea și el clipele lui de îndoială în privința lui Mary. Fără a mărturisi direct acest lucru, Tommy dezvăluise în mod inconștient ceva din temerile și nedumeririle sale. În unele momente, Mary îl îngrozea. Da. Tommy va accepta bucuros situația.

Se uită la ceas; mai erau douăzeci de minute până la miezul nopții și stafia trebuia să apară! În realitate, nu acorda prea mare importanță acestei stafii. Multe lucruri însă pe care nu le luase în serios se sfârșiseră până la urmă în mod tragic.

Ridicându-se din fotoliu pentru a urca în camera lui, auzi deodată soneria telefonului:

– Vorbiți cu Margate, vă rog, spuse o voce, iar inima lui Dick făcu un salt de bucurie.

Așteptă un timp care i se păru interminabil. Pe circuit se auzea o altă voce, subțire, înaltă, de femeie, care vorbea extrem de repede, ca și când își dădea seama de toată valoarea unei convorbiri de trei minute și dorea să epuizeze aceste trei minute cu cel mai mare număr de cuvinte posibil. Iar apoi:

– Dumneata ești, Dick?

Era vocea lui Mary, încordată de îngrijorare.

– Da, draga mea.

– N-ai fost în casa lui Derrick, nu-i așa? Dick, nu vreau să te duci acolo. Vreau să-mi promiți.

Ritmul celeilalte voci de femeie devenea din ce în ce mai rapid, acoperind toate celelalte sunete, cu excepția bâzâitului slab de pe circuit.

– Dick. Poți să mă auzi, dragul meu? Nu vreau să te duci în...

Clic! Fusese întrerupt. Auzi din nou vocea cealaltă, care dispăru și ea tot atât de subit. Lovi cu furie în furca telefonului, chemă centrala.

– Am fost întrerupt, spuse el. Fă-mi din nou legătura, imediat!

– Ce număr, domnule?

Nu știa numărul.

– Închideți, se auzi vocea monotonă a operatoarei. Veți fi chemat.

Dick așteptă cinci minute, dar telefonul nu mai sună. De ce era Mary îngrijorată și de ce îi cerea să nu se ducă în casa de alături? În mintea lui se ivi vechea suspiciune, dar și o hotărâre. Mai așteptă cinci minute, dar telefonul nu mai sună și, urcând în fugă scările, Dick trecu prin camera lui, ieși pe balcon și trecu dincolo. Ridică zăvorul și deschise ușa. Nu se auzea nici un sunet. Ușa camerei era larg deschisă. Răsuci comutatorul; curentul fusese întrerupt de la tabloul principal, probabil din dispoziția lui Derrick.

Făcu un pas și. Pentru a doua oară în această cameră fu cuprins de o groază inexplicabilă; într-o clipă se simți scaldat de o sudoare rece. Ce era? O primejdie. Instinctul îi striga ceva, urgent, dar nu înțelegea sensul avertismentului.

Făcu un pas pe palier și simți imediat, dar aproape imperceptibil, atât de slabă era senzația, un obstacol la glezna unui picior. Purta ciorapi subțiri și acest lucru i-a salvat probabil viața, acesta, precum și prudența cu care pășise înainte. Era un fir întins de-a curmezișul ușii. Se retrase repede și ieși în balcon. Deodată auzi o voce agitată de bărbat, care-l striga; era Minns.

– Domnule Staines. Nu intrați în casa aceea..

Domnișoara spune că pe scară e fixat un pistol cu arc!

– Adu-mi lanterna, spuse Dick după o pauză, am lăsat-o lângă pat.

– Pentru numele lui Dumnezeu, fiți atent, domnule!

Deși era atât de preocupat, Dick rămase uluit de îngrijorarea din glasul lui Minns. Pentru prima dată, acest majordom al lui Tommy manifesta un sentiment omenesc.

Dick îi luă lanterna din mână și se întoarse, luminându-și drumul. Găsi pistolul, ascuns cu atâta abilitate pe prima treaptă, încât ar fi putut să nu-l zărească, chiar dacă ar fi fost lumină. Păși cu multă atenție peste firul de mătase, ocolind arma mortală și, aplecându-se, desfăcu contactul și puse piedica. Era o armă foarte veche. Gura largă a pistolului ar fi scuipat moartea, sfâșiindu-i carnea, de la o distanță atât de mică.

– Domnișoara Dane mai este la telefon, domnule. Era majordomul, care-l chema din balcon.

Dick se întoarse și, coborând scările, luă receptorul.

– Dick, tu ești? O, Dick, ai fost acolo? Slavă Domnului că ai scăpat. L-ai văzut?

– Pistolul? Da, era cât pe ce să dau peste el. Cel puțin dacă aș fi avut atâta minte să aștept până când ai sunat din nou.

– Dragul meu, era să mor de teamă aici. De ce te-ai dus acolo?

– De unde știai că m-am dus?

– Am ghicit, jur că n-am știut. Am ghicit, după ceva ce mi se spusese. Era un pistol?

Dick îl descrie. Auzi respirația ei agitată.

– Am spus pistol cu arc, dar nu eram sigură. Mi-am imaginat doar că era ceva foarte, foarte periculos. Dick, n-ai să mai intri în casa aceea, îmi promiți?

Atunci el îndrăzni:

– Îmi promiți că n-ai să mai intri nici tu? O lungă pauză;

se auzi vocea operatoarei:

- Cele trei minute s-au terminat.
  - Promit – spuse Mary repede, să nu mai intru fără tine.
- Legătura se întrerupse.

CAPITOLUL XV

Tommy Weald şedea într-un fotoliu, în camera hotelului, făcând bilanţul vieţii sale de până acum. Existau destui oameni în lumea aceasta care-l considerau o pradă uşoară pe acest tânăr iresponsabil de treizeci de ani, cu obraji de copil. Dar Tommy Weald nu era prost şi, dacă mai era necesară o dovadă în acest sens, administratorul bunurilor sale ar fi putut dezvălui destule lucruri interesante. Contrar părerii generale, defunctul lord Weald nu fusese un om foarte bogat, însă fusese, fără îndoială, foarte nepăsător şi neglijent. Situaţia averii pe care o lăsase era destul de încurcată şi Tommy era acela care o refăcuse cu foarte multă inteligenţă.

Poate că l-a ajutat înfăţişarea lui inocentă. Cunoscuţi de-ai lui de la bursă i-au dat o serie de sfaturi destul de utile. Ei se aşteptau ca Tommy să facă speculaţii de mică anvergură, lăsându-le lor „crema” afacerilor, dar au constatat apoi cu indignare, scuzabilă de altfel, că novicele lor specula cu sângele rece al unui om de afaceri experimentat şi, mai mult încă, lua el „crema”.

Tommy nu era un om de afaceri înnăscut, dar avea flerul necesar pentru a alege oamenii potriviţi. Constatase că reputaţia lui de inocent îl avantaja şi navigase printre multe stânci primejdioase evitând, în acest răstimp, o domnişoară despre care părerea unanimă era că avea milioane, dar nici un fel de atracţii personale, cel puţin două verişoare, una sau două văduve încântătoare, precum şi diverse persoane de sex feminin, mai mult sau mai puţin înrudite.

Îşi trecu degetele prin părul lui ciufulit şi-şi examină solemn imaginea obrazului din oglindă; Tommy şedea întotdeauna în faţa unei oglinzi, când era singur – şi dacă

exista și oglinda – fiindcă era o fire veselă și-i plăcea societatea.

Acum, situația pe care trebuia s-o rezolve lordul Weald era următoarea: pentru prima dată în viața lui era îndrăgostit cu disperare de o fată care, dintr-un motiv sau altul, îl trata, după cum spunea el însuși, ca pe un câțel afurisit în timpul zilei, dar care se transforma, seara, în cea mai adorabilă și iubitoare dintre femei.

Tommy nu avea nici una dintre obligațiile neplăcute care împovărează de obicei un bărbat în situația lui. Nu avea rude de care trebuia să țină seama, căci mătușile lui, pentru a spune adevărul, acceptau orice explicație le dădea. Erau doamne în vârstă și timorate, care-l priveau cu venerație și respect pe nepotul lor. Avea bani. Femeia pe care o iubea era minunată și, abstracție făcând de timiditatea, stângăcia sau indiferent ce trăsătură de caracter care o făcea imposibilă în timpul zilei, îl adora.

Una din mătuși ridicase, de altfel foarte timid, singura obiecție, într-o scrisoare în rest plină de felicitări rezervate:

„Ar trebui, firește, cunoscută familia ei. Multe fete moderne au manierele cele mai bune și nu pot fi deosebite de doamne și de membrii unei familii bune, până când nu le cunoști rudele.”

Tommy răspunse plin de indignare la această scrisoare.

El se căsătorea cu Mary, iar nu cu rudele ei, dar n-avea nimic împotrivă să descopere că aceste rude își câștigă o existență precară în profesia veche și onorabilă a neguțătorilor de haine vechi, spuse el romantic.

Totuși, avea momentele lui de îngrijorare, care îi amărau viața. Cel de acum, de pildă.

Nu se schimbase pentru cină și ședea în fotoliu, urmărind minutarul ceasului de pe cămin care se apropia imperceptibil de ora întâlnirii. Nu era ceva neobișnuit ca el să apară cu un sfert de oră prea devreme în fața casei

fermecate.

Uită de toate gândurile lui când trecu, la colțul străzii, pe lângă un domn foarte bine dispus, care cânta, împleticindu-se pe picioare, un cântec de dragoste. Tommy se uită după el cum se clătina prin ploaia ușoară; mult timp după ce dispăruse din raza lui vizuală, îi mai putea auzi cântecul plin de melancolie. În acele clipe însă, zări pe cineva mișcându-se în apropierea casei, o siluetă vagă se desprinsese din tufișul de lângă poartă și se îndreptă spre el.

– Oh, Tommy, nu știam că plouă, șopti o voce plină de părere de rău, pe când deschidea poarta pentru a-l lăsa să intre pe alea întunecoasă. Ce egoist din partea mea! Aș fi putut să ies mai devreme.

– Nu-i nimic, draga mea, răspunse Tommy cu vioiciune. Dacă aș fi așteptat până se oprea ploaia, nu te vedeam deloc. Cum se simte azi pezevenghiul acela simpatic de Cornfort?

– S-a culcat, spuse fata, strecurându-și brațul sub al lui. E tare obosit.

În grădină era un leagăn, iar deasupra lui o prelată mare, în chip de acoperiș, instalată cu scopul de a-i apăra pe cei din leagăn de razele soarelui, dacă acesta s-ar fi arătat vreodată, dar care servea mai curând pentru a-i proteja de aversele puternice de ploaie, suficient de frecvente.

Tommy se așeză alături de însoțitoarea lui și îi înconjură umerii cu brațul.

– Tommy, torci? întrebă ea alarmată.

Acceptă acuzația ca un compliment. Capul ei îi atinse umărul, își aplecă și el capul și-i simți obrazul catifelat lipindu-se de al lui. Trebuie să fi alcătuit astfel un tablou foarte caraghios, dar nimeni nu-i vedea; și în asemenea circumstanțe doi oameni nu pot arăta niciodată

caraghioși, unul în ochii celuilalt.

– Mary, draga mea, spuse el, trebuie să-ți pun o întrebare teribil de importantă.

– Tommy, detest să răspund la întrebări teribil de importante.

– Nu-i așa că ții îngrozitor de mult la Dick Staines?

– Îmi place, răspunse ea, gânditoare; din cât l-am cunoscut, pare simpatic.

– Pe cuvânt, Mary – își dresе glasul, căci era pe punctul de a pune o întrebare al cărei răspuns, dacă era satisfăcător, ar fi alungat în mare parte îngrijorarea apăsătoare a insomniilor lui – pe cuvânt, nu ești nițel îndrăgostită de el? Vreau să spun, el e teribil de bine, iar eu știu că arăt îngrozitor – de fiecare dată când mă uit la un copilăș, îngălbenește micuțul de el, zău așa! Ce vreau să spun, nu crezi că ai fi mai fericită cu.

– Ce prostii poți să vorbești, Tommy! În vocea ei se distingea o notă de iritare.

– Nu știu de ce, dar pe tine te iubesc mai mult decât pe oricine de pe lumea asta. Mă crezi?

– Să cred ce? întrebă Tommy, care era întotdeauna prudent atunci când nu trebuia. Că nu știi de ce?

– Sigur că nu știu de ce. Dar există vreo fată care să știe, Tommy? Dacă te iubesc, așa cum cred că și este, mai trebuie să întreb de ce?

Iată că se ivea o problemă de psihologie care nu putea fi rezolvată imediat. Lui Tommy îi plăcea să existe un motiv pentru orice lucru – chiar pentru a te îndrăgosti. Și știa, în orice caz, că ziua Mary adopta o atitudine evident glacială, în special în prezența lui Dick Staines.

– E în regulă, spuse el mulțumit. Adevărul este, bătrânico scumpă, că eram teribil de îngrijorat. Tu și cu Dick vă împăcați atât de bine, aveți convorbiri secrete, iar uneori am fost îngrozitor de gelos.

– Înseamnă că ai fost groaznic de prost.

Casa în care locuia domnul Cornfort se afla la întretaiera a două străzi, iar grădina întinsă era mărginită de tufişuri tunse scurt. Din locul unde stăteau, uşa casei era ascunsă privirilor de tufe de rododendroni care, în parte, mascau de asemenea şi aleea pavată dinspre poarta de la intrare. Dincolo de alee, terenul cobora, astfel încât se putea vedea perfect silueta oricui se îndrepta, venind din casă, spre poartă.

Tommy avea un auz deosebit de ascuţit. Auzi uşa deschizându-se şi închizându-se apoi încet, zgomotul uşor al unor paşi, şi zâmbi.

– Cine e? întrebă el.

Ea se eliberă din strânsoarea braţelor lui şi-şi îndreptă spatele.

– Ce-a fost?

Înainte ca el să-i fi putut răspunde, din întuneric se detaşă silueta unui bărbat, care trecu repede, şchiopătând, prin faţa lor, apoi auziră scârţâitul porţii şi silueta dispăru în întunericul străzii.

– Dumnezeu! exclamă Tommy. Bătrânul Cornfort!

Văzuse faţa slabă, părul cărunţ, nasul lung şi coroiat, asemenea unui cioc de uliu.

– Parcă spuneai că.

– Prostii, Tommy! Vocea ei era hotărâtă. Domnul Cornfort e în pat. A fost un alt chiriaş.

– Mary, minţi de îngheaţă apele, bătrânico dragă! Dacă asta nu a fost decedatul sau aproape decedatul domn Cornfort, eu sunt gata să-mi mănânc urechea dreaptă!

– Probabil că ai dreptate, răspunse ea cu un calm imperturbabil. De ce să nu facă şi el, din când în când, puţină mişcare?

Cu toate acestea, în pofida calmului aparent cu care îi pusese această întrebare îndrăzneţă, Tommy descoperi

un tremur de agitație în vocea ei.

– Așteaptă, îi spuse și porni în fugă peste gazon, dispărând în casă.

Ieși în curând, însoțită de un bărbat pe care îl recunosc ca fiind Henry. Pentru lordul Weald, Henry era oarecum o problemă. Nu se putuse dumiri niciodată dacă îngrijitorul ocupa o funcție permanentă; sigur era că nu știuse, până în clipa aceea, că Henry locuia în casa celui pe care îl sluja.

Fata și bărbatul vorbeau repede, cu voce joasă, iar Tommy avu impresia că-l auzi pe îngrijitor zicând „drace!”, ceea ce, pentru un îngrijitor, era cel puțin o necuviință. Henry se grăbi să iasă în stradă, și dispăru și el. Mary așteptă câteva clipe, privind peste poartă, apoi se întoarse încet și se așeză lângă Tommy.

– Nu e nimic, spuse ea. Domnul Cornfort are din când în când asemenea accese de energie, dar nu-mi place când iese singur. I-ar putea veni amețea și ar putea să cadă de pe o stâncă sau de altundeva.

– Ceea ce i-ar provoca un gust foarte neplăcut în gură, comentă Tommy zeflemitor. Bătrânul Cornfort! Când te gândești că șarlatanul ăsta se lasă plimbat toată ziua într-un cărucior, iar noaptea se plimbă pe propriile lui picioare!

– Noi îl încurajăm să meargă, spuse fata.

Tommy avea impresia că ea asculta, cu toate simțurile încordate, să prindă un zgomot, dar nu se dumirea despre ce ar putea fi vorba. Când, la o oarecare depărtare, se auzi deodată pocnetul eșapamentului unei motociclete, Mary sări în picioare.

– Ce-a fost asta? exclamă ea.

– După sunet, o motocicletă, răspunse Tommy, dar când îi cuprinse umerii cu brațul, simți că tremura toată.

– Sunt îngrozitor de fricoasă, aș vrea să am curajul. Se opri subit.

– Ai mult curaj, bătrânico scumpă. Obligația asta afurisită de a te ține tot timpul după acest sărman tremurici îți macină nervii, spuse Tommy, și...

De data asta nu mai încăpea nici o îndoială în privința zgomotului. Era un foc de armă, clar și fără putință de îndoială. Fata sări în picioare.

– Oh, Tommy! exclamă ea, cu răsuflarea întretăiată. Ce bine ar fi fost dacă nu s-ar fi întâmplat asta!

Apoi se auzi zgomotul unor pași care alergau.

– Dă-mi drumul, se auzi o voce mânioasă.

Poarta se deschise larg și domnul Cornfort se năpusti în grădină, ca și când ar fi fost împins de la spate.

Henry intră după el, închise poarta, se întoarce și se aplecă. Tommy avu impresia că vede ceva strălucind în mâna lui.

– S-a întâmplat ceva?

Henry își întoarce privirea. Se părea că doar acum își dădea seama de prezența oaspetelui.

– Nu, domnule, nu s-a întâmplat nimic. În locul dumneavoastră, domnișoară, nu aș sta aici, afară.

– Ce este? întrebă ea încet.

– Cineva, veni răspunsul ambiguu. Apoi, adresându-se lui Tommy: Ați zărit pe cineva, domnule, când ați venit?

– La colțul străzii era un tip destul de afumat, spuse Tommy, amintindu-și de apariția trecătorului beat.

Un polițist se ivi sub felinarul de peste drum. Trecu strada.

– Ați auzit un foc de armă?

– Nu, domnule. Vocea lui Henry era aproape umilă. De undeva s-a auzit pocnetul unei motociclete.

În clipa aceea, ca și când ar fi dat un semnal pentru a-și confirma explicația, din depărtare se auzi un pocnet și apoi o succesiune rapidă de alte pocnituri.

– Asta a fost, nu? Polițistul păru ușurat.

– După povestea cu bomba, mi s-a cerut să acord o atenție specială acestei case. Tocmai treceam colțul ca să-i fac o vizită prietenului meu din postul următor.

Mai sporovăi câteva clipe, apoi o porni mai departe, pe stradă. Henry se apropie încet de locul unde ședeau ei.

– Cred că, în locul dumneavoastră, acum aș pleca, domnule. Era foarte respectuos și, după cât se părea, netulburat în ciuda aventurii prin care se poate să fi trecut.

Înainte ca Tommy să răspundă, o voce chemă insistent din ușă

– Grăbește-te! Vino repede să-ți pansezi brațul!

Era Cornfort, iar pentru unul care se afla în pragul veșniciei, vocea lui suna considerabil de viguros.

– Ești rănit?

– Nimic, absolut nimic, spuse Henry, dând primul semn de nerăbdare. O zgârietură, un tufiș mi-a agățat. Mâneca.

Abia atunci Tommy își dădu seama că Henry își ținea brațul stâng cu mâna dreaptă, puțin deasupra încheieturii.

– Dragul meu, ești rănit, spuse fata, cu lacrimi în glas, iar Tommy își pierdu aproape echilibrul de uimire.

– Dragul meu? Se adresează vreodată cineva unui îngrijitor cu asemenea cuvinte tandre?

– Domnișoară Dane, vă înșelați cu desăvârșire. Vocea îngrijitorului era foarte fermă. Acum, lord Weald, v-aș rămâne foarte îndatorat dacă ați pleca.

În confuzia acestei clipe, n-o mai văzu pe fată. Dar, când abia ieșise din curte, o auzi strigându-i:

– Noapte bună, Tommy.

Se întoarse pentru a-i săruta buzele reci.

– Sunt groaznic de speriată astăzi, Tommy, sunt atât de rea – n-aș fi vrut să...

Înainte de a-i putea cere o explicație, ea dispăru.

– Extraordinar! spuse Tommy cu voce tare, și se îndreptă înfuriat spre hotel.

Pe drum se uită după bețiv, dar nu-l zări. Apropiindu-se de ușa de intrare, se pomeni mergând în urma unui bărbat îndesat, care putea fi petrecărețul pe care-l văzuse la începutul serii.

Grăbi pasul pentru a-l ajunge și a-l depăși pe cel suspectat dar, ca și când ar fi știut că este urmărit, omul își iuți, la rândul său, pașii. Ajunseră lângă un grup vesel, care pleca sau se întorcea de la o petrecere, iar cel urmărit dispăru, înainte ca lordul Weald să poată face cunoștință cu el.

Mare parte din noaptea aceea, Tommy stătu așezat pe marginea patului, cu brațele încrucișate, încruntându-se la modelul tapetului de pe pereți. Erau câteva lucruri pe care viitoarea lady Weald va trebui să le învețe, cum ar fi, de pildă, acela de a nu se adresa îngrijitorilor cu cuvinte excesiv de tandre.

CAPITOLUL XVI

Walter Derrick mărturisea că are o fire echilibrată. Puțini erau aceia ale căror case să fie călcate de bande de spărgători înarmați, care să sufere atât cât suferise el, să treacă prin spaimile unui asasinat săvârșit în propria sufragerie și care, totuși, să se fi resemnat atât de filozofic cu atât de uluitoarea succesiune de evenimente din ultimele săptămâni.

– Echilibrul meu sufletesc, povesti el reporterului ziarului „Post Herald”, este în proporție de nouă zecimi lene, adică lipsă totală de dorință de a-mi bate capul cu lucruri pe care nu le pot îndrepta sau influența; lenea este viciul meu preferat. Casa mea este o casă extraordinară. Mereu se întâmplă aici câte ceva alarmant. Cu o săptămână în urmă, un om care pretindea că mă cunoaște de pe vremea când trăiam în Africa a fost găsit mort aici. Câteva zile mai târziu, o porțiune din pereții salonului meu a fost dărâmată, iar anumite zvonuri care mi-au ajuns la ureche, împreună cu câteva întrebări misterioase pe care mi le-a pus poliția, în special prietenul meu, inspectorul Staines, m-au condus la presupunerea că un alt delict a fost comis, sau încercat, doar cu câteva zile în urmă.

– Este oare casa bântuită de stafii?

– Unul din servitori se jură că a zărit spectrul tatălui meu! Dar acesta, firește, e un truc, și încă unul deosebit de crud.

– Care e părerea dumneavoastră, ce ar putea căuta spărgătorii? întrebă reporterul.

– Ce caută, la urma urmei, toată lumea? Bani! Unul din cei mai străluciți ofițeri de poliție de la Scotland Yard a emis teoria că tatăl meu a ascuns o mare sumă de bani în vreun loc secret. S-ar putea, firește, să fie adevărat. Dacă

da, atunci e mai bine să-i gădesc eu și nu cei ce nu-mi dau pace; eu, cel puțin, aş plăti statului plusul de impozit pe moștenire! Totuși, nu-mi imaginez o clipă măcar ca tatăl meu să se fi gândit vreodată la asemenea ascunzători secrete și stupide. Moartea lui, deși era bolnav, a survenit cât se poate de neașteptat, și el nu a mai avut timp să vorbească despre afacerile lui, dar sunt sigur că, dacă ar fi strâns niște bani, mi-ar fi spus aceasta în ultimii săi ani de viață.

Dick Staines citi acest interviu, dimineața, încă în pat. Fusesse tot timpul nedumerit de faptul că asasinatul din Lowndes Square și toate evenimentele ciudate care îl precedaseră sau îi urmaseră atrăseseră foarte puțin atenția. Veniseră câțiva reporteri și primiseră obișnuitele declarații vagi pe care ofițerii de poliție le fac în asemenea ocazii.

Lui însă episodul pistolului cu arc (pe care nu-l dezvăluisese nimănui), îi produsese o mare surpriză. Nici Larkin, nici Walter Derrick nu-i puteau oferi vreo explicație. Derrick era sigur că, atunci când coborâse scările cu cinci minute înainte de a ieși din iasă, nu existase o asemenea capcană. Larkin era la fel de sigur. Dacă nu exista o altă cale, încă nedescoperită, prin care se putea pătrunde în casă, cum de a fost posibilă amplasarea pistolului în acel loc și montarea atât de atentă a firului? Fuseseră muncitori în casă. Dick îl văzu pe meșter, care îl asigură că nici unul din oamenii lui nu urcase mai sus de etajul unde se afla salonul. Examinat la Scotland Yard, pistolul se dovedise a fi de tip destul de comun în unele regiuni rurale cu câțiva ani în urmă; se încărca pe țeavă și avea mânerul retezat la câțiva centimetri de închizător.

La întoarcerea sa de la Londra, după un interviu dat reporterilor în Lowndes Square, Walter îl însoți pe Dick la Scotland Yard pentru a vedea arma. Imediat însă ce-l zări,

exclamă:

– E al meu.

Atunci când cumpărase Keyley, găsisese în grajd, împreună cu o mulțime de alte vechituri, acest pistol vechi cu arc. Atrase atenția asupra coroanei, pe jumătate ștearsă, ștanțată pe placa de alamă de pe mâner și asupra a două creștături.

– Nu l-am mai văzut de luni, de ani de zile. Ba nu, se corectă el repede. I l-am arătat lui Tommy Weald acum două duminici și el m-a sfătuit să-l trimit unui muzeu.

Ceea ce se potrivea foarte bine cu Tommy, care era cât se poate de darnic cu lucrurile altuia.

– Am găsit de asemenea un corn vechi pentru pulbere care era, probabil, destinată pistolului – continuă Walter, dar nu-mi amintesc să fi văzut gloanțe.

Luă o hotărâre surprinzătoare, cel puțin pentru Dick.

– Mă gândesc să stau o săptămână în casa mea bântuită de stafii și să mă ocup eu însumi nițel cu căutarea aurului, spuse el zâmbind. Nu-i pot convinge pe servitorii mei din Keyley să se întoarcă în Lowndes Square, căci renumele casei este suficient pentru a-i înspăimânta de moarte, așa că mă bizui pe Larkin.

– Dacă ți-ar face plăcere să-ți țin de urât, propuse Dick.

– M-am gândit și la asta. Nu pot să te instalez atât de confortabil ca Weald, dar s-ar putea să-ți ofer mai multă distracție!

Se îndreptară împreună spre casă și, pe punctul de a trece pragul, Derrick spuse:

– Mi-ai povestit zilele trecute despre bătrânul Endred, inspectorul local. Se pare că știe mult mai multe despre tatăl meu decât mine. Presupun că nimeni nu va avea nimic de obiectat dacă voi sta de vorbă cu el?

– Nu-l cunoști? întrebă Dick.

– Nu, nu-mi aduc aminte de el. După cât pot să-mi

amintesc eu, deși îl cunoștea foarte bine pe tatăl meu, nu m-a văzut niciodată – am fost la școală la Northumberland până la vârsta de 17 ani.

Cu ajutorul lui Larkin și a două femei pe care paznicul reuși să le angajeze, domnul Derrick restabilise cumva ordinea și curățenia în salonul lui devastat. O bucată de pânză mai acoperea încă gaura din perete, când sosi în vizită, după-amiază, bătrânul inspector Endred. Era în timpul lui liber, explică el.

– Nu fac niciodată vizite particulare în uniformă, domnule Derrick, spuse bătrânul. Sunt unul din acei polițiști de modă veche care nu amestecă serviciul cu plăcerea.

Aruncă o privire curioasă în jurul salonului.

– Trebuie să fi trecut 15 ani de când am fost aici ultima dată în vizită, observă el. 15 ani! Parcă a fost ieri!

Arată spre un fotoliu vechi, cu spătar înalt, în apropierea căminului.

– Acesta era fotoliul preferat al respectatului dumneavoastră tată, își aminti el. Aș vrea să am câte un bănuț pentru fiecare dată când l-am văzut șezând aici!

– Ne-am întâlnit noi vreodată? întrebă Walter plin de interes.

– Nu, domnule, erați la școală pe atunci, dar îmi aduc bine aminte. Singura dată când ați fost la Londra, eu eram plecat în concediu, dar l-am cunoscut foarte bine pe tatăl dumneavoastră. Unii nu-l prea simpatizau, dar eu vorbesc despre un om așa cum îl văd.

Inspectorul era un om în vârstă, vorbăreț, cu o mulțime de amintiri.

– Nu, răspunse domnul Derrick; a fost o surpriză pentru mine.

– A fost o surpriză pentru mulți dintre noi, spuse inspectorul.

– Cum de l-ai cunoscut pe tatăl meu? E greu de presupus că-l interesau treburile poliției.

– Am intrat în legătură datorită chestiunii cu amprente, iar după ce am fost transferat în alt sector, am rămas totuși în corespondență cu el. De fapt, domnule Derrick, am aceeași părere ca și tatăl dumneavoastră. Cred că există amprente în duplicat. E logic că sistemul actual nu poate fi infailibil, când peste 60 la sută din populație nu poate fi controlată. Mă înțelegeți?

– Nu, spuse Walter sincer.

Inspectorul își dăduse drumul și, după cât se părea, avea convingeri chiar mai categorice decât cele care fuseseră ale regretatului domn Derrick. Era chiar foarte posibil ca pasiunea bătrânului Derrick pentru amprente să se fi datorat cunoștinței cu acest ofițer de poliție cu părul cărunt.

– Să presupunem că la Albert Hall e mare bal, spuse Endred cu încântare, că se află acolo două mii de persoane și că ne parvine o reclamație că o doamnă și-a pierdut colierul de diamante. Mă urmăriți, domnule Derrick?

Walter dădu din cap, afirmativ.

– Să presupunem că am primit permisiunea să-i percheziționăm pe toți cei două mii și că, în loc de aceasta, am percheziționat cincizeci și am scos pe ceilalți din cercul suspectilor. Ar fi echitabil? Același lucru este valabil pentru sistemul amprentelor. Singurele amprente pe care le avem sunt cele ale infractorilor, iar restul populației, care respectă legea, nu este niciodată cercetată din acest punct de vedere. Este aproape sigur că, dacă am avea amprentele celor patruzeci de milioane de oameni din țara noastră, am găsi amprente identice și că, dacă această ipoteză se confirmă o singură dată, întregul sistem de amprente s-ar prăbuși.

– Aceasta era și părerea tatălui meu, spuse Derrick.

– Și era o părere justă, insistă cu emfază inspectorul Endred. Tocmai acest lucru încerca să-l dovedească. Adunase mii, sute de mii de amprente, oameni cinstiți, preoți, bancheri, amprentele tuturor acelor pe care reușise să-i convingă să i le dea.

Îi făcea, era clar, mare plăcere să-și reînvie aceste amintiri.

– E curios, totuși, cât erau oamenii de reticenți! Chiar și cei mai nevinovați găseau fel de fel de obiecții. Trebuie să mărturisesc, chicoti el, că atunci când mi-a cerut să-i dau amprentele mele pentru albumul său de familie, nu am fost deloc încântat de această idee!

– Albumul de familie? întrebă repede Derrick. Ce vreți să spuneți?

– Ați uitat! Eu nu uit nimic. Am o memorie ca un fișier. Îmi amintesc de acest album, o cărticică legată în piele roșie. Conținea amprentele lui, ale dumneavoastră și ale menajerei – nu cred să o țineți minte, a murit pe când erați încă copil – ale domnișoarei Belfer, ale surorii sale – a murit și ea – și ale tovarășului său de afaceri, bătrânul Carlew. Cred că m-am simțit onorat chiar și numai pentru că mi le-a cerut, însă nu mi-a făcut plăcere să-mi apăs degetele pe tușieră, și asta-i adevărul adevărat.

– Desigur! Îmi aduc aminte acum. Cărticica lui. Albumul de familie! Trebuie să fi avut cam cincisprezece ani când m-a chemat în biroul său și mi-a cerut să-mi pun amprente pe o pagină.

– Toate cele cinci degete, aprobă Endred. Exact ca la poliție. Fapt este că tatăl dumneavoastră era fanatic în această privință.

– Da. Un om curios. E straniu cum de uitasem de această mică întâmplare! Nu țin minte să mai fi văzut de atunci albumul.

– Este undeva în casă, aș fi în stare să pariez, spuse

Endred. Mă mir că nu-l căutați, ar fi foarte interesant, domnule Derrick.

Derrick privea prin fereastră, cu atenția concentrată asupra căruței unui lăptar. Calul, nesupravegheat, o luase dea curmezișul străzii.

– E foarte periculos, observă el, modul în care acești lăptari își lasă caii nesupravegheați. O cărticică legată în piele roșie – mi-aduc aminte acum. Semăna cu un album de autografe. Știți poate dacă conținea și amprentele mamei mele?

– Nu, domnule, e puțin probabil. Bătrânul nu avea încă pasiunea amprentelor atunci când a murit mama dumneavoastră, dar cred că figurau cele ale unei mătuși bătrâne, căci mi-a arătat amprente ei, spunându-mi că arătătorul lăsase o amprentă aproape identică cu cea a unui cimpanzeu, pe care o luase de la grădina zoologică.

Derrick aduse conversația asupra cartierului, asupra vechiului ordin religios care își avusese sediul în casa lui, iar domnul Endred se lansă imediat într-o expunere detaliată, îmbogățită cu amintirile sale despre diverse grupări religioase excentrice pe care le cunoscuse.

Ieșind din casa domnului Derrick, inspectorul fu văzut de Dick Staines, care tocmai ieșea din casa vecină.

– Bună ziua, inspectore! Dick era curios. S-a întâmplat ceva?

– Nu, nimic, răspunse bătrânul amabil. Tocmai am avut o mică convorbire cu domnul Derrick despre timpurile trecute.

– O, Dumnezeu, da! spuse Dick, amintindu-și. Eu i-am dat adresa dumneavoastră.

Mergea în aceeași direcție cu celălalt și porniră împreună.

– Vă duceți la Scotland Yard, nu-i așa, domnule Staines? E curios, dar tot acolo merg și eu. Îmi fac ultimele treizeci

și cinci de zile de serviciu și am auzit vorbindu-se ceva despre o gratificație. În principiu, sunt împotriva faptului ca polițiștilor să li se acorde gratificații. Este contrar intereselor serviciului, dar.

– Dar, zâmbi Dick, când un veteran ca dumneavoastră iese la pensie, sunt cu totul pentru, adică pentru un ceainic de argint și un pahar frumos gravat. Va trebui să renunțați la principii, inspectore.

Făcu semn unui taxi și, cu toate protestele lui Endred, îl sili să urce.

– Mișcarea e un lucru splendid, dar exagerarea nu, spuse el. Și cum vi se pare domnul Derrick?

– Bun om, fu răspunsul solemn; într-adevăr, o așchie din vechiul trunchi. N-am mai întâlnit până acum un domn mai amabil. Am menționat cu totul întâmplător povestea cu gratificația.

– Și el s-a oferit să subscrie o sută de guinee.

– V-a spus asta?

– Nu, am ghicit, spuse Dick, cu un licăr de veselie în ochi.

– Firește că nu pot admite ca... începu Endred.

– În locul dumneavoastră aș renunța încă o dată la principiile mele. În orice caz, meritați o gratificație. Nu există premii mari pentru un inspector în uniformă, iar dacă contribuabilul care te-a făcut să mori de foame toată viața vrea să-și răscumpere greșeala, lasă-l!

Bătrânul Endred era ușurat.

– De fapt, mărturisi el, am cecul în buzunar. Iată de ce mă duc să-l văd pe inspectorul șef. Nu vreau să încalc vreun regulament tocmai acum, spre sfârșitul serviciului meu, dar dacă el spune că e în regulă.

Dick îl cunoștea bine pe bătrânul inspector și ghici că mulți oameni influenți și avuți din cartier auziseră de pensionarea lui și de obiecțiile sale de principiu împotriva

gratificațiilor, dar și de faptul că era gata, cu consimțământul superiorilor săi, să accepte un mic onorar. Probabil că Derrick urma să dea exemplu și, dacă „principiul” era admis, inspectorul Endred va primi un număr apreciabil de mici cecuri, care să-i mângâie zilele de pensionar.

– Am discutat mai tot timpul despre amprente, pasiunea părintelui său, așa cum v-am mai spus. E nostim ce feste îți joacă uneori memoria! Uitase până și de albumul de familie!

– Ce fel de album? întrebă Dick care nu-l urmărea decât pe jumătate pe volubilul polițist.

Inspectorul Endred îi povesti despre albumul cu coperti roșii; îi descrie felul în care era legat, formatul și numărul aproximativ de pagini.

– Da! Dick se întoarce plin de interes spre bătrân. Ți-l amintești foarte bine? întrebă el repede. Cine mai figura în album?

Endred îi înșiră numele de care își amintea: era îndoielnic că scăpase vreunul.

– Cred că n-au mai fost alții, cel mult cineva după mine, spuse el mândru. Nu uit nimic. Am o memorie de fișier. Cum i-am și spus și domnului Derrick. Parcă-l văd pe bătrânul domn șezând colo, în fotoliu, și scriind sub amprentele mele numele, data nașterii, domiciliul, totul! Și-mi aduc aminte cum măsura, schiopătând, camera în lung și în lat, condamnând sentențios sistemul actual al folosirii amprentelor. „Endred”, îmi spunea.

În clipa aceea, Dick îi spuse șoferului să oprească. Se aflau la o mică distanță de Scotland Yard.

– Am să intru, dacă n-aveți nimic împotrivă. Inspectorul șef mi-a fixat o oră. Endred se uită la ceasul lui mare. Dumnezeuule, nu mai am decât un minut.

Dick îl lăsă să plece și-l plăti pe șofer. Se îndreptă agale

spre intrare, când zări deodată un om stând pe bordura trotuarului. Era cu spatele spre detectiv, dar silueta îi era cunoscută. Unde îl văzuse? Trecu încet pe lângă el și-l privi dintr-o parte. Se opri brusc.

– Henry! exclamă Dick uluit.

Era îngrijitorul neras, care trăgea gânditor dintr-o pipă de lut, cu privirea ațintită asupra Tamisei.

CAPITOLUL XVII

Nu prea părea mirat; nu era nici măcar surprins. Îi dădu lui Dick senzația că nimic în lumea asta nu a reușit vreodată să-l impresioneze.

– Bună dimineața, domnule.

Vorbea încet și respectuos. Înclină puțin capul.

– E un loc frumos. Pentru mine, fluviul este chiar mai interesant decât marea. Priviți acest remorcher cu șlepurile pe care le trage, ca o lebădă cu pui urâți! Te întrebi ce fel de viață or fi ducând acești oameni.

– După ce termini cu filozofia, Henry, poate ai să-mi spui de ce ești la Londra și ce face între timp sărmanul domn Cornfort, ca să nu mai vorbim de domnișoara Dane?

Îngrijitorul îl privi cu reproș.

– Domnul Cornfort este în pat – răspunse el aproape șoptind. Mă tem că s-ar putea să nu mai folosească niciodată căruciorul.

– Chiar așa de rău e? întrebă vesel Dick. Într-adevăr, nu poți trăi o veșnicie. Dar domnișoara Dane?

– E în oraș, domnule, caută un lucru pe care l-a pierdut la Londra. Un fleac fără valoare, dar foarte prețios pentru ea. Fetele tinere au ideile lor, domnule Staines, și e greu să le faci să renunțe la ele.

Dick era amuzat, dar și puțin enervat. Avea sentimentul că omul acesta își bătea, în ascuns, joc de el.

– Și cine are grijă de domnul Cornfort? vru el să știe.

Henry se posomorî.

– Trei infirmiere calificate, răspunse el în șoaptă.

Dick întoarse privirea spre intrarea boltită a Scotland Yardului.

– Mary este acolo?

– Cred că da, domnule.

– Dar nu acolo trebuia să între pentru a întreba de un obiect pierdut. Ceva mai departe. Indică direcția.

Henry urmări degetul lui Dick și păru interesat de clădirea joasă pe care o indica.

– Într-adevăr, domnule? întrebă el plin de interes. Cred că domnișoara Dane are doar cunoștințe rudimentare în ce privește poliția. Presupun că acordă o importanță atât de mare obiectului pierduti, încât încearcă să fie primită de inspectorul șef.

– De inspectorul șef? Bourke?

Henry confirmă din cap.

– E o tânără deosebită. Nu obișnuiește să apeleze decât la cei mai mari.

Dick îl cercetă cu atenție, dar ochii albaștri ai lui Henry îi susținură privirea scrutătoare fără să clipească măcar.

– Spune-mi, îl întrebă Dick, ce-ai fost înainte de a deveni îngrijitor?

Timp de o clipă Henry păru încurcat și tuși în spatele mâinii înmănușate. Dick observase că, atunci când își ridicase mâna, mișcarea fusese țeapănă și Henry făcuse a grimasă de durere. Se întrebă ce se întâmplase cu brațul lui.

– În tinerețe eram boxer profesionist, răspunse el, iar Dick rămase uluit. E destul de greu să crezi că un om cu fizicul meu a putut să aibă succes într-o profesie atât de obositoare, spuse Henry, vorbind cu cea mai mare precizie și, pentru a atenua șocul, vreau să vă explic că am fost de asemenea profesor de matematică la o universitate cât se poate de onorabilă. Am constatat că pugilismul este mai rentabil, deși a fost oarecum un dezastru pentru cariera mea didactică.

– Categorie ușoară? întrebă Dick, fără convingere.

– Pană, spuse Henry cu gravitate. Sunt singurul care l-a doborât vreodată pe Digger Bill Ferrers. L-am adormit în

repriza a unsprezecea. De atunci nu și-a mai revenit.

Dick îl privi cu suspiciune. Își bătea joc de el, îngrijitorul? Înainte de a putea pune o nouă întrebare, o zări pe Mary Dane. Mergea repede, dar încetini pasul când dădu cu ochii de el. Henry urmărea imperturbabil desfășurarea întâlnirii lor. Dick bănuia că se amuză.

– Cred că Henry ți-a povestit despre domnul Cornfort?

– A murit? întrebă Dick brutal.

– Cât de brutal ești! Bineînțeles că nu! Sărmanul e în pat.

– Iar dumneata ai venit la Scotland Yard în legătură cu.?

– Cu ceea ce ți-a spus Henry, îl întrerupse ea calm. Te rog, nu-mi lua un interogatoriu pe stradă! Sunt de părere că domnul Bourke al tău e un deliciu.

– Îi voi transmite părerile dumitale.

– Îți mulțumesc, Henry, nu e nevoie să mă aștepți. Domnul Staines mă invită la ceai. Să mergem pe jos prin parc, îmi plac parcurile.

– Mă rog, spuse Dick.

Privi înapoi peste umăr. Henry continua să stea acolo unde îl lăsaseră, contemplând apele fluviului.

– Unde e căruciorul? întrebă Dick. Ar fi trebuit cel puțin să ia cu el la Londra acest vehicul interesant – pare dezbrăcat fără el! Mi-ar fi plăcut să vă văd pe amândoi opriți de un agent de circulație!

– Ești destul de urâcios în după-amiaza asta, spuse ea. Eu nu folosesc niciodată cărucioare. Te răpesc de la treburile tale, ceea ce denotă egoism din partea mea, dar nu am nici un fel de remușcări.

– Tu ești munca mea, spuse el, și grija mea.

Se îndreptară spre Whitehall, intrând în parc, pășind agale, un ritm de mers potrivit pentru un parc.

– Ce mai face stafia? întrebă ea, pornind pe aleea din jurul lacului.

– Nu prea bine, răspunse Dick. A renunțat la cărucior și preferă acum patul.

– Te referi la domnul Cornfort? Cât de absurd ești!

– Mă refer la stafia care pune capcane cu pistolul în calea oamenilor.

– Aproape că a și reușit! Dragul meu, eram teribil de îngrijorată în seara aceea! Sper că n-ai să treci niciodată prin emoțiile prin care am trecut eu. Groaznic!

– Ce te-a făcut să crezi că în casă se afla un pistol cu arc?

– Instinctul, spuse ea, și Dick știu că spune adevărul. Presupun că atunci când o femeie are față de un bărbat sentimentele pe care le am eu, inteligenta ei se ascute până la punctul în care instinctul capătă posibilitatea să funcționeze și în împreunări de necrezut. Credeam că mor, stând lângă telefon și așteptând să-ți aud vocea; Dick, sper că n-ai să mai riști?

– Ba, ca să-ți spun drept, da.

Ea se opri brusc și îl privi, cu buzele întredeschise și cu ochii măriți de teamă.

– Ce vrei să spui?

– Walter Derrick se întoarce să locuiască aici și m-a invitat să dorm la el.

Ea nu spuse nimic, dar o porni din nou, încet.

– Când te duci acolo?

– Mâine, cred. Tommy nu mi-a spus când se întoarce. Apoi, aducându-și aminte: acum este probabil la Londra.

– Ba nu; i-am spus că am să mă întorc diseară.

– Și nu te întorci?

Ea ezită.

– Henry dorea mult să meargă la teatru și i-am promis că-i voi da posibilitatea. Apoi schimbă subiectul. Îmi place Bourke al tău! E un grăsan simpatic. A fost foarte sever la început, dar am devenit buni prieteni.

– Pentru ce te-ai dus la el?

– Am pierdut o brățară. Apoi după o pauză: De ce mă silești să mint? M-am dus la el pentru povestea aceea cu aruncarea bombei. De fapt, el mi-a scris și m-a rugat să vin să-l văd. Știi, cred că municipalitatea din Eastbourne a oferit o răsplată de 500 lire?

Dick dădu din cap afirmativ. Văzuse știrea în ziar. În plus, întâmplarea din acea seară petrecută de el la Eastbourne îi dăduse de lucru tot timpul de când se înapoiase la Londra. Dick încercă s-o descoasă într-o serie de chestiuni care-l interesau dar, cu multă abilitate, ea le ocoli și când ajunseră în fața unui magazin Dick nu aflase încă nimic. Ea îl informă că avea ceva cumpărături de făcut și urcă cu liftul până la etajul patru. Dick se opri s-o aștepte la intrarea în biroul de informații.

Cunoștea bine acest birou. Aici puteau fi scrise și primite scrisori. Pentru uzul clienților, se aflau câteva mese de scris, iar încăperea era destul de plină, în majoritate de femei. Se gândise deseori la valoarea pe care putea s-o aibă un asemenea birou pentru o minte criminală. O zări pe Mary intrând, îndreptându-se spre una din funcționare și întrebând-o ceva. Funcționara făcu semn negativ din cap, căutând repede ceva într-una din despărțituri și întorcându-se cu mâinile goale. Apoi îl văzu și Mary, îi zâmbi și flutură mâna în semn de salut.

– Îngrozitor! spuse cu umilință prefăcută când ajunse în fața lui. M-ai prins în flagrant delict. Corespondență clandestină. De ce mă spionezi? Pentru că ești detectiv?

– Nu spionam! răspunse Dick indignat. Eram întâmplător lângă intrare și te-am văzut.

– Eu nu te-am lăsat la intrare, observă ea sever. Acum stai aici și nu te mișca. Mă duc să-mi cumpăr câteva lucruri!

Dick așteptă zece minute, un sfert de oră, dar ea nu se

întoarce. Atunci îl întrebă pe supraveghetor.

– Da, domnule, îmi amintesc de doamna. A vrut să știe unde este raionul de lenjerie.

Dick mai așteptă un sfert de oră. Nu se zărea nici urmă de Mary Dane. Tocmai se îndrepta spre ieșire, când o zări, venind spre el, pe funcționara de la biroul de informații.

– Scuzați-mă, erați împreună cu domnișoara Dane, nu-i așa?

– Da, răspunse el mirat.

– Această telegramă a fost tocmai transmisă prin telefon. Ținea în mână o foaie de hârtie. Vă vedeți cu domnișoara Dane?

– Da, sper.

Funcționara se întoarce, luă un plic de pe birou, strecură foaia înăuntru și i-l dădu.

Dick puse telegrama în buzunar și porni în căutarea fetei. Nu era la etajul unde se aștepta s-o găsească și, astfel, se întoarce în locul unde se despărțise de ea. Era un om răbdător, dar numai un înger ar fi putut aștepta o oră, fără să se enerveze câtuși de puțin. În cele din urmă, într-o stare de spirit nu prea plăcută, se hotărî să plece. Tocmai ieșea pe marea ușă turnantă în stradă, când văzu un comisionar îndreptându-se în goană spre el.

– Sunteți domnul Staines, nu-i așa? O tânără doamnă a lăsat un mesaj pentru dumneavoastră. A spus că a fost chemată de cineva și că un domn, al cărui nume l-am uitat, sa îmbolnăvit.

– Cornfort? întrebă Dick.

– Întocmai, domnule, spuse comisionarul. M-a întrebat dacă vă cunosc și, desigur, vă cunosc, pentru că ați mai fost pe aici. În interes de serviciu, zâmbi el, cu gura până la urechi.

Dick nu era amuzat.

Era supărat pe Mary și mai mult decât supărat pe el

însuși. Ea își luase obiceiul de a-l face să se simtă ca unul din cei mai mari proști din lumea asta. Era furios la culme când dădu buzna la Scotland Yard, ciocnindu-se de statura corpolentă a domnului Bourke, care se oprise în colțul culoarului pentru a-și aprinde un trabuc.

– Ai întârziat cu peste două ore, se răsti Bourke, retezându-și greșit trabucul. Nu te scuza, deoarece uitasem că trebuia să vii aici. Am arestat un om la Bexhill pentru aruncarea bombei, dar pare să aibă un alibi. A fost fără îndoială mașina lui, dar pare sigur că a vândut-o pe un preț de nimic acum două săptămâni..

– Ce a vrut Mary Dane? lăsa Dick să-i scape fără să vrea.

– Mary Dane? Bourke își scărpină a doua bărbie. Stai să văd ce voia? A, da, în legătură cu bomba. O fată drăguță, nu? îl privi șiret pe Dick. Și deșteaptă. Ce mai criminal ar fi!

– Credeți.? începu inspectorul Staines.

– Niciodată, veni răspunsul prompt al celuiilalt. Prea inteligentă. Ne vedem mâine.

Dispăru înainte ca Dick să-i poată pune vreo altă întrebare. Fără îndoială că șeful era supărat, pe bună dreptate, căci inspectorul Staines întârziase cu mult peste două ore și, în plus, îi stricase un trabuc de cea mai bună calitate.

CAPITOLUL XVIII

Biroul lui Dick se afla lângă cel al inspectorului șef, o încăpere mică, îngustă, care era folosită, la nevoie, pentru adăpostirea unor suspecți aduși la Scotland Yard pentru a fi cercetați. Fereastra era zăbreliată, iar mobila solidă, foarte greu de mișcat din loc, o precauție necesară de la acea întâmplare memorabilă când „Lupe” Leggatt aproape că i-a spart capul celui care-l interoga, folosind un scaun aflat la îndemână. De atunci mobila era din cea mai simplă și mai puțin manevrabilă.

Se așază la birou pentru a citi scrisorile care se adunaseră în ultimele două zile. Nu era nimic important. Băgând mâna în buzunar pentru a scoate două scrisori care-i și sosiseră acasă și pe care nu le deschisese încă, dădu peste mesajul telefonic și-l scoase. În graba ei, funcționara nu scrisese pe plic nici nume, nici adresă, și când îl întoarse văzu că nu era lipit. Răsuci plicul în mână. Ar fi fost nespus de urât să-i citească corespondența particulară, dar ar fi fost o nespusă prostie să n-o citească. În afară de aceasta (iată pretextul salvator) ea l-ar putea chema la telefon și, în acest caz, s-ar afla în situația de a-i comunica mesajul. Puse plicul pe birou și îl privi țintă. Dar dacă era ceva care o încrimina. Sau un mesaj personal din partea vreunui bărbat. Acest gând îi străpunse inima ca un ghimpe.

„Prostii!” gândi el și, cât se poate de hotărât, scoase foaia de hârtie din plic. Era o telegramă din Cape Town și era adresată către... Mary de Villiers!

Mary de Villiers! Înseamnă că Lordy Brown nu se înșelase. Fata pe care o atacase în seara aceea era într-adevăr cine credea el că este; Dick își aminti de referirea la această misterioasă domnișoară de Villiers, în scrisoarea

pe care o găsisese în buzunarul lui Lordy Brown.

Cu aceste gânduri în minte, citea mecanic, fără să-și dea seama de sensul mesajului, dar deodată își concentră atenția asupra cuvintelor pe care le avea în fața ochilor. Se putea constata că este o telegramă cu răspuns plătit și suna astfel:

„Vă mulțumesc, domnișoară de Villiers, pentru banii care au picat la Țanc, căci muream de foame. Îmi pare rău că Lordy a murit, dar mă așteptam la asta. Vă mulțumesc, domnișoară de Villiers.

Doamna Lordy Brown"

Citi de câteva ori mesajul încercând să-i găsească un sens ascuns, deși acesta era evident. Mary de Villiers trimisese bani acestei femei și, în același timp, o înștiințase de moartea lui Lordy. Dar de ce să trimită bani? Și ce fel de bani? Și brusc, îi fulgeră prin minte dezlegarea misterului. Când Brown părăsise hotelul, unul din buzunarele lui era înțesat de bancnote; când i s-a găsit cadavrul, buzunarele îi erau goale. Cineva luase banii. Mary! Ea fusese aceea care ia trimis banii doamnei Brown la Cape Town. Dar de ce?

Trei lucruri erau evidente. Mary Dane se aflate în casă în noaptea asasinatului, îl ucisese pe Lordy sau îl găsisese pe moarte – mai probabilă era a doua alternativă. Lordy Brown o recunoscuse din nou și o rugase să trimită banii soției lui. Altfel, ea nu avea de unde să știe că femeia se afla în nevoie.

Mary a fost aceea care l-a pansat și l-a îngrijit; probabil că nu-l părăsise până și-a dat sufletul.

Dar cine l-a ucis pe Brown? Existau oare două bande, angajate în această căutare bizară, care se ciocneau uneori între ele?

Telefonul din dreptul cotului său sună și ridică receptorul.

– Tu ești, Dick? Era vocea încordată a lui Mary.

– Da, răspunse el. Mary, am deschis telegrama aceea...

– Da, da, știu – spuse ea nerăbdătoare, de la doamna Brown? Mi s-a spus când m-am întors. Dick, vrei să faci ceva pentru mine?

– Dacă pot, încep el.

– Fără „dacă”, dragul meu. Vorbea extrem de serios. Trebuie.

– Ce vrei să fac?

Crezu că aude niște șoapte la celălalt capăt al firului și apoi:

– Vreau să-mi dai drumul în casă cam pe la ora unu noaptea. Trebuie să-i spui lui Derrick că dormi la Tommy. Stai în spatele ușii și în clipa în care mă auzi zgâriind lemnul, deschizi și-mi dai drumul. Ține toate luminile stinse. Și vreau să mă păzești ca și când, ca și când m-ai iubi. Să nu mă scapi din ochi. Vrei să faci asta? Minns știe că vin. Te rog, nu mă întreba nimic, dragul meu. Vrei s-o faci?

– Da, răspunse el, și în clipa aceea se auzi un țăcănit. Legătura fusese întreruptă.

„Minns știe că vin!”

Era și Minns amestecat în escrocherie, dacă într-adevăr despre asta era vorba? Se pare că da. Iată o încurcătură mai puțin importantă, care totuși trebuie clarificată.

Un sfert de oră după ce ajunsese acasă, imperturbabilul Minns intră în camera lui, pentru a-l anunța că cina e servită.

– Am avut astăzi vești de la stăpânul meu, domnule. Se întoarce în oraș la sfârșitul săptămânii. Știți că stăpânul meu se va căsători.

– Știu asta, dar există o mulțime de lucruri despre care

nu sunt atât de bine informat, spuse Dick, observându-l. Cred că o cunoști pe domnișoara Mary Dane?

– Da, domnule, răspunse majordomul, fără să șovăie.

– O cunoști pe domnișoara Mary Dane, infirmiera?

– Da, domnule. Domnișoara care a venit aici într-o seară. Dacă-mi amintesc bine, domnule, ați condus-o la gară.

Dick uitase acest episod, care explica, în orice caz, calmul majordomului.

– Ai primit vreo înștiințare de la ea?

– Da, domnule, câteva. Omul nici nu clipea sub privirea lui scrutătoare.

– Ești oare, indiferent în ce fel, un partener de-al ei?

Minns zâmbi, în felul lui liniștit și politicos.

– Da, într-un sens, sunt, domnule. Am ajutat-o de câteva ori, când a cercetat casa de alături.

– Dumnezeu! Dick era uluit, aproape că nu-i venea să-și creadă urechilor. Vrei să spui că știai... că domnișoara Dane obișnuia să intre prin efracție în casa de alături?

– Nu prin efracție, domnule, răspunse Minns cu grijă. Și nici nu sunt absolut sigur că era domnișoara Dane. Am auzit că are o dublură. În orice caz, știu că persoana care s-a prezentat drept domnișoara Dane a vizitat de câteva ori casa domnului Derrick.

Dick nu visa.

Iată un om cinstit, respectabil, aflat de douăzeci de ani în serviciul lui Tommy Weald și al tatălui acestuia, recunoscând cu calm și nerușinare că a ajutat la o serie de delikte comise împotriva unui vecin pașnic.

– Cred că vom discuta mai în detaliu această chestiune mai târziu, Minns, spuse el liniștit. Nu sunt foarte sigur că nu te-ai băgat în ceva foarte grav.

– În orice caz, domnule, v-am scos o dată din ceva foarte grav, replică el, lăsându-l pe Dick înmărmurit.

– Toate astea sunt un fel de Alice în țara minunilor, își spuse Dick, după ce omul părăsise camera. Acest majordom inofensiv! Totul era de necrezut! Exceptând cazul în care îl includea și pe Minns în noua lui ipoteză.

Derrick sosi în timp ce Dick își lua cina. Se hotărâse să doarmă în casă în noaptea aceea, spuse el, și n-ar vrea Dick să-i țină de urât? Era o propunere pe care Dick Staines ar fi primit-o fără ezitare dacă nu ar fi știut despre întâmplările ce urmau să se producă în noaptea aceea.

– De fapt, să știi că nu este absolut important să vii, spuse Derrick, când își dădu seama de ezitarea celuiilalt.

Mâine voi putea să te instalez mult mai confortabil decât o pot face în seara asta. Dacă n-ai nimic împotriva, te-aș ruga să pui în funcțiune soneria aceea mobilă, dacă intră frica în mine, trec peste scândura de lemn pe care ai fixat-o la dumneata pe balcon.

Aceasta, de asemenea, în alte împrejurări ar fi putut fi o propunere acceptabilă. Derrick rămase perplex în fața lipsei lui de entuziasm și râse.

– Te temi să nu-ți strice careva somnul, nu-i așa? Ei bine, dacă te aștepți să petreci în casa mea nopți albe, nu pot să ți-o iau în nume de rău, dar părerea mea este că, în următoarele câteva zile, vom da de furcă atât de tare stafiei sau stafiilor, încât nu vor mai tulbura niciodată liniștea casei din Lowndes Square.

Refuză invitația lui Dick de a lua o gustare împreună. Lua cina la club și-l va vizita din nou în drum spre casă.

– Nu știu deloc ce să fac cu blestemata asta de casă, spuse el, în timp ce se ridica să plece. Am dat astăzi cu banul ca să decid dacă să pun sau nu să fie dăruită și să construiesc din temelii o casă nouă. Dacă într-adevăr există un loc secret, demolarea este metoda cea mai eficace de a-l găsi!

Se opri la ușă.

– Am aflat că ai fost de față la întâmplarea aceea cu bomba de la Eastbourne. Asta ce naiba crezi că mai e? Cine să fi fost, un anarhist?

– Nu știu ce politică face domnul Herman Lavinski, răspunse Dick, dar îmi imaginez că nu e lipsit de violență.

Walter Derrick își încruntă sprâncenele.

– Lavinski? Țsta e numele tipului? Sună a nume străin! Râse cu multă poftă de această banalitate iar Dick, la multă vreme după plecarea lui, și-ar fi dorit să nu fi răs astfel.

Se instalează comod pentru a aștepta trecerea orelor până la sosirea lui Mary pentru misterioasa ei misiune. Încetase să mai fie uluit, încetase să se mai mire. Făcuse atâtea speculații asupra straniei comportări a fetei, încât capul începuse să-i vâjâie. Minns aduse cafeaua, punând solemn tava pe masă, când Dick, fără nici un motiv în afara impulsului subit care îl făcu să vorbească, îl întrebă:

– Ai fost vreodată în Africa de Sud, Minns?

– Da, domnule.

– Când anume?

– După moartea stăpânului meu, domnule, când domnul Thomas, cum îi spuneam noi, era copil încă. Mi-am găsit un serviciu în Africa de Sud.

Există o expresie anumită, cunoscută de orice ofițer de poliție cu experiență, un fel de stânjeneală, și această expresie se ivi și dispăru pe fața lui Minns, în numai o fracțiune de secundă, suficientă însă pentru a fi observată.

– Minns, spuse Dick blând, ai avut încurcături în Africa de Sud?

– Da, domnule, răspunse el răgușit. Am fost acuzat de ceva.

– Furt?

– Da, domnule. Dar eram cu desăvârșire nevinovat.

– Ai fost condamnat?

– Nu, domnule. Apoi umbra unui zâmbet îi flutură pe buze. Am fost unul dintre acei nevinovați realmente nevinovați! Tribunalul a respins acuzația, dar pot să vă spun, domnule, era cât pe-aci s-o pățesc, până când, din fericire, a fost descoperit adevăratul vinovat, deși nu a fost prins niciodată.

– Lordy Brown? întrebă Dick repede, dar Minns scutură din cap.

– Numele n-are importanță, domnule. A reușit să se angajeze lacheu în casa unui binecunoscut milionar african, de unde a furat argintărie. Pot să vă dau toate amănuntele mâine, domnule, dacă doriți. Cumnata mea a păstrat tăieturile din ziare. După ce le veți citi, nu cred că vă veți îndoi o clipă măcar că am fost nevinovat.

– Hm! spuse Dick. Niciodată nu mi-ai spus că îl cunoscuseși?

Minns nu răspunse.

– Ai cunoscut-o pe domnișoara Dane în Africa de Sud?

– Nu, domnule. L-am cunoscut pe tatăl dumneaei, însă nu pe domnișoara Dane.

– Se numea domnișoara de Villiers? sugeră Dick.

– Cred că da, domnule, spuse Minns. Domnul mai dorește ceva?

Aceasta ar putea explica atitudinea ieșită din comun a majordomului. Cunoștea această familie misterioasă. Apoi îi veni o idee. Biblioteca lui Tommy era compusă în cea mai mare parte din anumite lucrări de referință. Urcă la etaj și răscoli mult timp printre rafturi, până găsi ceea ce căuta. Era un volum vechi de cinci ani, cu date despre box. Îl aduse jos și răsfoi cu răbdare paginile.

Erau biografii prescurtate de boxeri, în viață sau decedați, iar după un timp dădu peste numele pe care îl căutase fără prea mare speranță însă. Henry spusese adevărul. Iată-l:

Ferrers, W. G. (Digger Bill Ferrers) campion al Australiei la categoria până, campion al Africii de Sud la categoria până.

Urma o listă a meciurilor sale. Degetul lui Dick alunecă în josul paginii, până se opri:

Cape Town, învins K.O. În repriza 11 de H. De Villiers fost boxer amator, campion mondial la categoria până.

Henry spusese adevărul! De Villiers! Henry nu spusese numai adevărul, ci își dezvăluise și numele adevărat. Mary îi spusese că are un tată. Era Henry!

CAPITOLUL XIX

Se așeză brusc în fotoliu, fixând cu o privire țeapănă foaia de hârtie tipărită din fața lui. Gândurile îi fură întrerupte pe neașteptate. Ușa se deschise cu violență și Tommy Weald intră ca o furtună. Părul îi era răvășit, fața stropită de noroi, iar haina de piele și mănușile ude arătau că venise cu mașina, în mare grabă.

– Ai văzut-o pe Mary? Vocea îi era încordată și plină de îngrijorare; fără să aștepte un răspuns, continuă: Au șters-o azi după-amiază, bătrâne! Toată banda: Mary, Cornfort, presupus a fi pe moarte, Henry, toți, nu, nu toți, căruciorul a rămas! Așa de repede au plecat, că nici căruciorul nu l-au luat. Extraordinar, bătrâne, n-au lăsat nici o vorbuliță, au șters-o, pur și simplu! Trebuie să fi plecat dimineța. Și când te gândești, bătrâne, că eu mă plimbam în sus și în jos în fața casei, făcând poezii! Ce să-ți spun, nu am cuvinte!

Făcu o pauză doar cât să-și tragă răsuflarea, evident nu pentru a aștepta vreun răspuns, căci înainte ca Dick să poată deschide gura, șuvoiul de cuvinte se dezlănțui iar.

– Sunt disperat, bătrâne! spuse el. Dacă bestia aceea cu bomba îi poartă vreo pică îngrozitoare lui Mary? M-am oprit la Streatham să iau un ziar și mai că am fost înhățat de un sticlete pentru că nu aprinsesem farurile, dar trebuia să-l citesc. Am văzut un titlu „Femeie găsită asasinată în West End”. Ar putea fi ea, bătrâne! Nu poți să faci ceva, Dick? întrebă el disperat. Doar ești polițist! Îmi ești prieten. Aș răscoli tot orașul ca s-o gălesc. Au plecat cu o mașină pe la prânz, Henry, Mary, sora de noapte și sărmanul infirm; ăsta aproape că s-a dus, așa că nu importă, dar nici măcar un semn de la ea, bătrâne. Au plecat cu toții împreună, au lăsat căruciorul!

– Dacă ai tăcea puțin, spuse Dick, ți-aș putea spune că am văzut-o pe Mary.

– Aici! La Londra? răcni Tommy.

– Aici la Londra, și pe Henry, dacă asta te consolează.

– Phuul! Tommy își șterse fruntea transpirată și se prăbuși pe un scaun. Sună-l pe Minns, bătrâne, asta cere o sticlă. E o fată rea. Sunt foarte supărat pe ea. Unde locuiesc, Dick?

Dick nu-l putu lămuri în această privință, dar îi spuse lui Tommy că fata va veni în noaptea aceea. Ar fi fost foarte neplăcut dacă nu i-ar fi spus-o, mai ales că Tommy intenționa, evident, să doarmă acasă. Dar Tommy îl scăpă de această dilemă.

– Dar unde locuiește? Crezi că ai să primești vești de la ea? Dacă da, te rog să mă suni!

– Dar unde pleci? întrebă Dick.

– N-aveam de gând să plec nicăieri, voiam să rămân pur și simplu aici, bătrâne, să plâng cu capul pe pernă. Dar dacă trăiește. Asta e tot ce voiam să știu. Plec într-un locșor în Surrey. Știi!

Își ciocăni nasul cu arătătorul, plin de șiretenie.

– Nu știu, spuse Dick obosit; doar dacă vrei să spui, cu gestul ăsta, că te duci să-ți faci o operație estetică la nas.

– Luna de miere, bătrâne, totul este aranjat pentru săptămâna viitoare.

– Săptămâna viitoare! Dick aproape că răcni aceste cuvinte. Ești nebun! Vreau să zic. Spuneai că-i în septembrie.

– Săptămâna viitoare, spuse Tommy calm. Ne-am hotărât alaltăieri.

Dick avu senzația că este purtat peste cascada Niagara de către un echilibrat de mare clasă, care mergea pe sârmă. S-ar putea să nu fie deloc în primejdie. Pe de altă parte...

– Dă-mi numărul tău de telefon, spuse el.

Tommy își scoase mănuașă udă, luă un creion în mână, dar nu scrisese nimic.

– Nici nu știi ce înseamnă pentru mine cele ce mi-ai spus, bătrâne. Eram ca un nebun furios. Sinucidere, plecare în străinătate, vânatoare de lei, m-am gândit la toate.

Dispăru tot atât de rapid cum apăruse și Dick văzu în imaginație o mașină gonind cu viteză nepermisă pe străzile pline de lume. Abia când era prea târziu își dădu seama că Tommy nu-i lăsase nici o adresă.

De cum se lăsă întunericul, Dick urcă în camera lui și era cu un picior trecut peste balustrada balconului când își aminti de promisiunea făcută fetei. Și totuși, în nici un moment, de când preluase acest caz, nu dorise mai mult ca acum să cerceteze casa nelocuită a lui Walter Derrick. Se mulțumi să examineze, cu oarecare curiozitate, fațada ei deloc atrăgătoare, cu cărămizi smălțuite, rușinea cartierului. Balcoanele de piatră, parcă lipite pe fața casei, erau urâte și total nepotrivite cu restul. Ferestrele, remarcă el prima oară, erau disproporționate, înalte și înguste și prost amplasate. Curios că nu observase lucrul acesta până acum.

Privi în jos. Dedesubt, la etajul salonului, balconul era mai larg decât cel din dreptul său. Nici măcar întunericul și luminile de pe stradă nu reușeau să mascheze urâtenia apăsătoare a clădirii. N-ar fi o pagubă prea mare dacă Derrick și-ar pune în practică amenințarea și ar dărâma-o din temelii. El ar folosi cel puțin un arhitect modern și ar ridica o casă demnă de acest cartier cu clădiri frumoase.

Ce om straniu era și acest Derrick. Reflectă el.

Ușile biroului erau deschise și, din locul în care se afla, zări într-unul din geamuri reflexul de o clipă al luminii unei lanterne. Derrick nu putuse încă să-și termine cina.

În afară de aceasta, ar fi trecut pe la el în drum spre casă, așa cum promisese.

Ridică din nou piciorul pentru a-l trece peste parapet și din nou auzi în gând avertismentul insistent al lui Mary Dane. Cine putuse intra în casă și cum? Nu cumva pe scara aceea ascunsă în perete? Fereastra se mișcă și el făcu un pas înapoi, în cameră, ținând sub observație marginea balconului; văzu deodată ivindu-se o mână înmănușată, urmată de un cap.

În întuneric nu ar fi putut distinge fața, dar din stradă venea suficientă lumină pentru ca să vadă masca, înfășurând nu numai fața, dar și capul necunoscutului, precum și cele două găuri tăiate neglijent, prin care străluceau doi ochi. Așteptă o clipă, apoi ieși pe balcon.

– Pe tine te caut! spuse el.

Zări o mână ridicându-se brusc și se lăsă în jos, ca o piatră, balconul neoferindu-i decât o acoperire cu totul insuficientă.

Simți ceva trecându-i șuierând prin păr. Văzu fulgerul, dar nu auzi alt sunet decât pocnetul înăbușit al exploziei. Se afla la discreția necunoscutului, căci stâlpul îngust de piatră după care se ghemuise nu-i oferea prea mult adăpost.

Dar, după primul glonț, omul mascat se răsuci pe călcâie și dispăru prin fereastra deschisă. Dick era iarăși cu un picior peste parapet. Și din nou amintirea lui Mary Dane îl chemă înapoi.

Se întoarse în camera lui, sări peste treptele primului etaj și ar fi sărit și peste celelalte, dar Minns se afla în calea lui. Îl împinse la o parte, coborî în goană ultimele trepte și trânti ușa de perete.

În prag, stătea Walter Derrick, cu mâna ridicată spre sonerie, iar Dick în graba lui era cât pe-acî să-i trântască pe cele trei trepte care duceau de la ușă în stradă.

– Pentru Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

Detectivul nu răspunse. Se îndreptă spre ușa casei lui Derrick și o încercă. Era încuiată.

– E cineva acolo? întrebă Derrick grăbit.

Cele două uși se aflau alături, doar o balustradă joasă despărțea cele două platforme de piatră care formau treapta de sus.

– Vino aici, spuse Dick, iar Derrick răspunse cererii lui, clătinând mirat din cap. Încearcă ușa!

– Ce vrei să faci? întrebă Derrick, văzându-l că se opintește. Vrei să intri? Am cheia.

Se căută prin buzunare și găsi ceea ce dorea.

– Nu, nu vreau să intru.

Dick se uita la treapta largă. Plouase și strada era udă, dar cele două intrări acoperite, ca și fațadele caselor, nu se găseau în bătaia vântului și erau perfect uscate.

Derrick își scutură capul, mirat.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el. Vocea lui trăda enervare. M-am cam săturat de toate aceste mistere.

– Nici un mister. Un domn mascat a tras asupra mea, de pe balconul dumitale de sus.

– Ei, drăcia dracului!

Derrick întoarse capul. Doi oameni stăteau pe bordura trotuarului, urmărind curioși scena.

– Cine sunt ăștia? întrebă el.

– Nu trebuie să-ți bați capul în privința lor, răspunse tăios Dick. Sunt de la Scotland Yard.

Făcu semn unuia dintre ei.

– Ai văzut ceva?

– Nu, domnule, dar cred că am zărit un fulger de lumină de pe balcon.

Derrick răsucise între timp cheia în broască și deschisese larg ușa de la intrare. Holul era cufundat în beznă și recunoscă că el era de vină.

– Nu mi-am dat seama că se întunecă atât de devreme.
Nu vrei să intri?

– Acești polițiști or să urce cu dumneata, spuse Dick.

Așteptă afară, iar după un timp, unul din oameni ieși,
cu ceva negru în mână.

– Iată masca, domnule. Pare că a fost tăiată dintr-un
ciorap de damă. Am găsit-o pe scară.

– Pistolul l-ați găsit?

– Nu, domnule, dar am găsit amortizorul, într-un fel de
birou.

Dick îl cercetă fără prea mare interes și-l strecură în
buzunar.

– Nici o urmă a omului?

– Nici una.

– M-aș fi mirat dacă s-ar fi găsit vreuna, spuse el, căci
pragul porții îi spusese tot ceea ce dorise să știe.

CAPITOLUL XX

Derrick intră după el în sufrageria lui Tommy.

– Încep să mă simt și aici ca la mine acasă, spuse el, bine dispus. Ei, ce părere ai de toate acestea? Parcă nici nu s-ar fi întâmplat în realitate – e, mai degrabă, ca-n filme.

Apoi, privirea căzându-i pe masca neagră din mâinile lui Dick, râse.

– Nu ți-ai fi închipuit așa ceva, nu? Ce-ar fi să-ți schimbi părerea și să dormi în casa mea cu stafii?

– Îmi permiți să-ți fac o altă propunere, i se adresă Dick calm, și anume să-i lași pe cei doi oameni ai mei să rămână acolo? Ei n-or să doarmă. Un scaun în salon va fi suficient.

Înainte de a termina ce avea de spus, Derrick scutură din cap.

– Nu cred. Nu. Vreau să reduc riscurile la minimum.

Nici eu nu rămân acolo. Măine am să angajez o echipă de muncitori ca să-mi desfacă și împacheteze mobila și, imediat ce va fi scoasă din casă, am să pun să fie dărâmată clădirea, cărămidă cu cărămidă!

Puse apoi o întrebare surprinzătoare.

– Aș putea vedea camera majordomului?

– Din casa lui Weald? Nu văd de ce nu. Dick îl sună pe Minns.

– Domnul Derrick dorește să vadă camera dumatăle. Nedumerit, văzu că majordomul se schimbă la față.

– Camera mea, domnule? Firește. Permiteți-mi însă să fac puțină ordine.

– Nu te obose, spuse Derrick, urmându-l pe Minns. Acesta se întoarse în prag, oprindu-se.

– Vă cer scuze, domnule – își revenise și era, ca de obicei, foarte demn – atâta timp cât sunt în serviciul Înălțimii Sale nu pot primi asemenea ordine decât de la Înălțimea Sa. V-aș arăta cu multă plăcere camera mea, dar ar fi nedemn de Înălțimea Sa ca dumneavoastră să găsiți camera în dezordine.

Ieși din cameră, închizând ușa după el. Walter Derrick se uită lung în urma lui.

– Nu m-aș fi așteptat la asta, spuse Dick.

Derrick se întoarse spre el, cu fața neagră de supărare.

– Servitorul de modă veche! Am citit despre el în cărți, dar n-am întâlnit nici unul până acum! Și nici nu mai vreau să văd camera aceea.

Se răsuci pe călcâie și părăsi casa.

Dick ieși să-l caute pe Minns. Îl găsi în camera lui, foarte liniștit și mulțumit de sine.

– Ce-i cu această cameră a dumatăle, Minns? întrebă el. Este implicată în toată povestea asta misterioasă?

– Nu se întâmplă nimic misterios în camera mea, domnule; și apoi, cu o nuanță de îngrijorare în voce: ați vrea să-mi spuneți dacă domnul Derrick a mai spus ceva în legătură cu faptul că nu am vrut să-i arăt camera?

Dick era cât pe-acum să-i dea un răspuns usturător, dar se stăpâni.

– Domnul Derrick a spus doar că nu mai consideră necesar să cerceteze camera.

– Îmi pare rău că a spus asta, domnule.

Nu dădu nici o explicație pentru părerea lui de rău, dar Dick își dădu seama că omul era neliniștit. Mai veni o dată, la miezul nopții, să-l întrebe pe Dick dacă mai dorește ceva, iar Dick îl auzi îndepărtându-se și răsucind cheia în broască.

La douăsprezece și jumătate detectivul stinse toate luminile și se îndreptă spre ușa de la intrare. Piațeta din

fața casei părea pustie, dar știa că în apropiere, fără să poată fi văzuți, se aflau circa zece polițiști în civil, sosiți, ca din întâmplare, unul câte unul, care blestemau acum ploaia și-l blestemau și pe el pentru această corvoadă suplimentară care le fusese impusă la cererea lui.

Îl avertizase pe sergent că s-ar putea să-i vină niște musafiri. Se uită la ceas. Mai era o jumătate de oră până la unu. Își luă din cuier impermeabilul și, încheind toți nasturii, închise ușa după el și făcu ocolul clădirii.

În spatele casei dădu peste doi dintre polițiști. Sarcina lor era dificilă. Se aflau acolo peste zece garaje, fără a mai socoti cele două care flancau zidul grădinii. Începând de la miezul nopții, în garaje începură să intre mașini. Chiar în momentul acela, în timp ce stătea de vorbă cu polițistul, încă o mașină se strecură în fundătură.

– E aproape imposibil să-i urmărești pe cei care vin și pleacă, spuse acesta, privind spre șoferii care-și cercetau mașinile. Acum câteva minute a fost Minns pe aici, fumându-și pipa.

– Minns? Credeam că s-a culcat, se miră Dick.

Totuși nu era nimic neobișnuit în faptul că majordomul apăruse acolo. Se pare că obișnuia să iasă în fiecare seară prin ușița din poarta garajului și să fumeze o pipă.

– A cui e mașina asta?

Dick arătă către o mașină joasă, sport, cu farurile aprinse, care stătea peste drum, în fața intrării în garajul în stil gotic al lui Tommy. Polițistul nu putu să-i dea altă lămurire decât că stătea acolo cam de vreo oră.

Dick examinează mașina și constată că era plină de noroi. Nu i se vedea nici numărul, dar când șterse placa, văzu că era un număr din Sussex. Lumină interiorul cu lanterna și nu descoperi nimic mai senzațional decât o pătură impermeabilă pentru protejarea pasagerilor de ploaie și, dedesubt, două covorașe mițoase.

– Mi-aduc aminte acum. A sosit de mai puțin de o oră, spuse unul din polițiștii în civil. N-am putut vedea cine era înăuntru, fiindcă mă orbeau farurile.

– Să n-o scapi din ochi, spuse Dick și se îndreptă spre partea din față a casei.

Privi în sus, uitându-se îndelung la fațada albă a casei cu mistere. Ferestrele de la balconul de sus fuseseră închise, probabil de Derrick. Nu mai era nimic de făcut decât să aștepte desfășurarea evenimentelor.

Ședea în sufragerie, încercând să citească, dar la fiecare câteva secunde ochii i se îndreptau spre ceasul de pe cămin. Când acele arătară unu fără cinci, porni fără zgomot pe culoar și se opri în dreptul ușii de la intrare. Trecu grăbit un pieton, îi auzi pașii pierzându-se în depărtare și apoi clopotul unei biserici bătând ora.

Nu se mai distingea alt sunet și mâna lui era pe clanță, când auzi o zgârietură ușoară pe lemn. Deschise ușa imediat și văzu două siluete. Stătuseră probabil foarte aproape de ușă, deoarece aproape căzură înăuntru când deschise.

– Cine e?

– Mary, Dick!

Vocea îi era gâtuită.

– Cine e cu tine?

– Un. Un prieten.

Văzu că era un bărbat, dar nu putu să-i distingă fața.

– Intrați, spuse el, iar însoțitorul fetei o urmă, schiopătând vizibil. E mai bine să stați în sufragerie.

– Nu, nu. Vocea ei era plină de groază. Ai promis că ne duci în camera ta. Dick!

Acel „Dick” fusese rostit cu ezitare, ca și când se jena să-i spună pe nume în fața unei terțe persoane.

– Te rog să procedezi așa cum te-am rugat. Prietenul meu, domnule Jones.

– Domnul Cornfort, cred, spuse Dick, și-l auzi pe celalalt râzând încet.

– Ai o memorie bună, răspunse el.

Avea o voce sonoră, în care nimic nu trăda o vârstă înaintată sau senilitatea.

Nu se așteptase la sosirea unui bărbat. Nu ar fi fost surprins dacă ar fi venit cu Henry, dar apariția lui Cornfort îl descumpăni.

– Înainte de a merge mai departe, urmă Dick, vreau să mă faceți părtaș la micul vostru secret. Îmi dau seama că se va întâmpla ceva neplăcut, dar vreau să știu cum și de ce.

– Ar fi de mirare să fie altfel, spuse Cornfort. Am să-ți explic sincer situația. Mary nu voia să mă aflu astă-seară aici, dar m-am saturat să riște ea pentru mine și vreau să fiu în apropierea ei.

– Iar eu pot să-ți spun, zâmbi Dick sardonice în întuneric, că Mary nu-și va mai asuma nici un risc, nici astăzi și nici altădată!

Apoi se întoarse spre fată.

– Asta vrei? Să te ajut să pătrunzi în casa de alături? Dacă da, să nu contezi pe mine. Sunt ofițer de poliție și am o datorie de îndeplinit. Care este datoria mea, nu știu încă sigur. Dar cu siguranță că nu este de datoria mea să vă ajut pe voi să vă găsiți un sfârșit prematur!

– Nu, vocea ei era aproape o șoaptă, a fost ideea lui Henry. Voia să mă știe în siguranță, era înspăimântat de posibilitatea ca Lavinski să riposteze prin mine. Eu doream să rămân la Eastbourne, dar era imposibil, după cele ce s-au întâmplat acolo. Acesta este adevărul, domnule Dick. Nu știau ce să facă cu mine. Henry spunea că cel mai bun lucru ar fi să mă închidă la un post de poliție și că astfel voi fi în siguranță. Și voia ca domnul Cornfort să plece în Franța. Apoi, în disperare de cauză, i-

a venit ideea să venim aici. Nu e nici o înșelătorie în toată treaba asta. Dick. Pe cuvânt că nu! Vezi, domnul Cornfort trebuia să se găsească undeva, aici prin apropierea acestui loc. Ai să înțelegi într-o bună zi. Așa că, în ultima clipă, s-a hotărât să vină cu mine.

Dick oftă.

– Dragă fată, nu înțeleg nimic. Se gândi o clipă. Ba da, totuși. Veniți în camera mea.

Îi înconjură mijlocul cu brațul, dar ea se trase înapoi, cu o explicație de teamă. Nu era ceva neașteptat.

– Nu, nu! Apoi bâlbâi: îmi pare îngrozitor de rău, dar sunt nervoasă. Și apoi, ca și când și-ar fi adus aminte: nu trebuie să ne lași singuri, indiferent de ce se întâmplă, dragul meu. Era un „dragul meu” timid, iar cel căruia îi era adresat știa de ce și zâmbi.

– Vino în camera mea, dragă! spuse el, iar acest „dragă” fu rostit pe un ton malițios.

Dick porni, iar ceilalți îl urmară în tăcere. La ușă, ea îl prinse din nou de braț.

– Nu aprinde lumina, te rog!

Intrară în cameră. Perdelele nu erau trase, dar, chiar și în semiobscuritate Dick văzu cât era de palidă. Cornfort, care nu scosese mai mult de o frază de când intrase în casă, se îndreptă spre balcon și era pe punctul de a ieși, dar fata îl trase înapoi.

– Nu, nu, n-ai voie. Adu-ți aminte. Nu putem trage jaluzelele?

O luă de braț. Tremura toată, iar brațul îi era țeapăn, ca al unui automat.

Cornfort vorbi.

– Dacă am putea fi absolut siguri că teoria lui Mary e justă, ce simplu ar fi totul! Am cere chiar poliției să ne ajute și lucrurile s-ar putea rezolva la lumina zilei! Dar nu suntem siguri, iar Henry nu ne permite un anumit risc.

– Ce risc? întrebă Dick.

Se așternu tăcerea, iar apoi Cornfort spuse rar și hotărât:

– Închisoare pe viață pentru mine și închisoare pentru Mary.

În stradă, jos, se auzi zgomotul unei mașini și Dick ieși pe balcon, eliberându-se din încleștarea plină de groază a fetei; văzu mașina oprindu-se în fața casei. Cineva, nu distinse cine, coborî și se îndreptă spre poarta casei lor. Ieși în capul scărilor și ascultă. Nici un sunet, dar apoi auzi ușa trântindu-se și vocea lui Tommy strigându-l de jos.

– Vino repede sus și fără gălăgie.

– S-a întâmplat ceva! Ca să vezi, bătrâne, am uitat să-ți spun unde stau. Mi-a venit în minte abia când ieșeam de la club.

– Nu face gălăgie, îl avertiză din nou Dick.

Tommy urcă ultimele trepte în goană, se poticni și zgomotul pe care-l făcu trebuie să se fi auzit până în partea cealaltă a piațetei.

– Scuză-mă, bătrâne. Umblă stafia? Drace, am picat la țanc!

– Ssst! îi atrase atenția Dick, cu voce scăzută. În camera mea e o cunoștință de-a ta!

– Cine?

– Mary.

– Mary!? se sufocă el. În camera ta, Sfinte Sisoe! În camera ta? Ce dr...

– E însoțită. De domnul Cornfort, un infirm și un gentleman, spuse Dick obraznic.

Deodată fata vorbi.

– Tommy! Nu era timidul „Dick” cu care i se adresase acestuia. Tommy, dragul meu, de ce-ai venit?

– De ce-am venit, mă întrebi? Cred că era momentul să

vin! spuse el în grabă. Ce înseamnă toate astea, Mary? În camera lui Dicky? Vreau să spun.

– Domnul Cornfort e aici.

– Ce înseamnă bezna asta? Unde dracu este lumina?

Căută, bâjbâind, comutatorul, dar două mâini îi apucară brațul, trăgându-i-l înapoi.

– Tommy, dragule, nu e voie!

Îl duse pe tânărul uluit în cameră. De undeva, de afară, se auzi, slab, un fluierat. În câteva sărituri, Dick fu pe balcon. Nu văzu nimic alături, așa că se aplecă să se uite în jos.

Pe balconul salonului din casa lui Derrick se aflau doi oameni. Pipăiau peretele cu degetele. Îi fu imposibil să distingă de ce sex erau, atât de întunecate și fără formă le erau siluetele. Văzu cum una din ele ridică mâna și atinge zidul smălțuit. Se întâmplă un miracol. O parte a zidului se deschise ca o ușă!

În timp ce urmărea fascinat această scenă, se ivi o a treia siluetă, pe care Dick o recunoscu imediat. Era omul care trăsese asupra lui în aceeași seară. Nu putea ajunge la el decât într-un singur fel. Trebuia să sară de pe balconul de sus în cel de jos. Nu ezită nici o secundă. Se și afla de cealaltă parte a parapetului și, preț de o clipă, rămase atârnat în gol, ținându-se cu mâinile de marginea de piatră. Își simți degetele alunecând și sări.

Nu reuși să aterizeze pe parapetul balconului de jos, căzu, lovi în cădere cu genunchii și coatele pe omul cu mască, și acesta trase un foc. Peste o clipă cei doi se rostogoleau, încleștați, în acel spațiu îngust. Mascatul se lupta cu disperare. Dick apucase masca neagră și trăgea de ea, dar simți deodată două degete care căutau să i se înfigă cu cruzime în ochi și îi dădu drumul. Iute ca fulgerul, mascatul se degajă; se auzi geamul spărgându-se în urma unei lovituri de picior și, înainte ca detectivul să

se poată ridica în picioare, mascatul intră în cameră. Dick reuși să se ridice și se repezi spre ușă, dar fu apucat de guler și aruncat înapoi.

– Prostule! șopti o voce în urechea lui. Nu știi...

Glop! Glonțul lovi rama ușii. Dick zări fulgerul de lumină în camera cufundată în întuneric și simți fața arzându-i de cioburile geamului făcut țandări. Gâfâind, se lăsă tras la adăpost, pe balcon.

Se auzeau acum fluierăturile poliției și zări polițiștii îndreptându-se în goană spre casă, din toate direcțiile. Eliberându-se de omul care-l ținea strâns și fără să se gândească la primejdie, se repezi în salon, scoțându-și pistolul. Ușa era închisă, dar nu cu cheia. I se păru că aude zgomot jos.

De data aceasta explozia a fost mai puternică. Agresorul lui renunțase la amortizor. Dick trase în beznă, o dată, de două ori, și auzi un urlet de durere. Jos se trânti o ușă. Omul fugise, dar Dick se găsea pe urmele lui. Era întuneric, dar putea auzi gâfăitul întretăiat al celui urmărit: se îndrepta spre pivnița de vinuri!

În clipa în care își dădu seama încotro se îndreaptă dușmanul său, ușa se trânti cu zgomot și auzi cum cade zăvorul. Nu exista altă intrare, și nici o ieșire decât prin grădină. Știa că acolo se află un polițist, dar neînarmat.

Fugi sus, deschise poarta pentru a da drumul detectivilor și polițiștilor în civil și le dădu instrucțiuni. Apoi se întoarse în salon. Cineva aprinsese lumina. Mary, într-un impermeabil lung, negru, îl aștepta în capul scărilor.

– Ești rănit? O, Dick, ți-am spus doar.

– N-am nimic.

Gâfâia, capul îi vâjâia, obrazul tăiat îi era plin de sânge. Îl văzu pe Henry venind din balcon, în mână cu o cărticică roșie.

– Cred că aici se află o grămadă de bani, draga mea, începu el, dar îl zări pe Dick și zâmbi afectuos. Bună dimineată, domnule Staines. Presupun că acum vom fi cu toții arestați?

– Nu cred, răspunse acesta.

Văzuse pe masă, unde o pusese fie Henry, fie fata, o replică a acelui instrument ciudat – pompa cu vid. Era evident că-și făcuse datoria cu succes.

– Da, seiful era în afara casei, spuse Henry, o idee cât se poate de ingenioasă, deoarece astfel nu putea fi jefuit atât de ușor. Înțelegeți? Am ajuns să bănuiesc asta după ce am cercetat arhiva municipală și am găsit că defunctul domn Derrick ceruse ca în fața casei sale să fie instalat un felinar cu lumină puternică, oferindu-se chiar să suporte cheltuielile, ceea ce, în cazul unui domn cu temperamentul lui, era o propunere demnă de reținut.

Continua să mângâie cârticica legată în roșu.

– Știți cumva unde poate fi găsit domnul Walter Derrick? întrebă el politicos. Dick îi dădu numele hotelului.

– Se cade să vă dăm niște explicații pentru libertățile pe care ni le-am luat câteodată. Ascultați, credeți că polițiștii ar avea ceva împotrivă dacă domnul Cornfort ar veni și el aici? Împreună cu el e o tânără domnișoară pe care as dori, firește, s-o vad.

– Am și trimis după fiica dumneavoastră și după domnul Cornfort, spuse Dick. Aș dori acest volum.

Henry îi dădu albumul cu coperti din piele roșie.

– O dată peretele exterior îndepărtat, deschiderea seifului nu mai prezenta vreo dificultate deosebită. De fapt, nici nu era încuiat. Luă de pe masă pompa de vid și arată spre acul de oțel din centrul ei. Acesta trebuie înfipt într-o găurică microscopică, teribil de greu de găsit pe întuneric, iar pompa de vid acționează ca o clanță.

– Cum ați găsit acest orificiu minuscul în perete? întrebă

Dick.

– Prin fotografiere cu teleobiectiv și prin mărire a imaginii obținute. A fost foarte simplu. Seiful din peretele exterior a fost, după cum spuneam, o idee cât se poate de ingenioasă. Ascultați, domnule Staines, în acest recipient se află o mare cantitate de bancnote și cred că ar fi mai bine dacă oamenii dumneavoastră le-ar duce într-un loc mai sigur.

Nu terminase încă de vorbit, când Cornfort intră șchiopătând în cameră, urmat de Tommy și de fată. Pentru prima dată, Dick le vedea împreună, pe Mary și pe sora ei. În ceea ce-l privea, n-ar fi putut cădea niciodată în greșeala lui Tommy.

– Ești sora de noapte, nu-i așa?

Fata aprobă din cap.

– Jane de Villiers?

Jane zâmbi și aruncă o privire timidă spre tânărul, care rămăsese lângă ea, cu gura căscată de uimire. Tommy se holba de la o fată la cealaltă. Aceiași ochi, aceleași sprâncene, aproape aceeași culoare a părului; Mary de Villiers era, poate, de un blond ceva mai deschis.

– Sfinte Sisoe! se bâlbâi el. Vreau să spun...!

– Vrei să spui că ești foarte mirat, Tommy. În ochii lui Mary lucea o urmă de zâmbet. Cât despre mine, sunt teribil de dezamăgită că detectivul-inspector Richard Staines nu zace pe jos, leșinat! I se adresă, rugătoare, lui Dick.

– Să nu-mi spui că știai?

– Ba da, știam.

– Dar cum?

În pofida momentului plin de încordare, într-o situație plină de atâtea primejdii pentru ea și pentru cei pe care îi iubea, curiozitatea feminină le depășea pe toate.

– Nu ne-ai văzut niciodată împreună; sărmana Jane a

dus o viață de groază, luni de zile. Nu ieșea niciodată decât atunci când eram eu plecată. Cum de-ai știut? îl sfidează ea.

– Întrebi serios?

Ea aprobă, pe jumătate, ca și când îi era teamă de răspuns.

– Atunci am să-ți spun. Altă dată! Singura lămurire pe care ți-o pot da este că atunci când o femeie spune cuiva unele lucruri pe un peron de gară și, imediat după aceea, află că s-a logodit cu altcineva, cred...

– Cred că vom vorbi despre asta altă dată, spuse ea grăbită. Fața palidă i se îmbujoră. Îl cunoști pe tatăl meu? Făcu un semn spre Henry.

Dick privi spre Henry și râse.

– Da, îl cunosc destul de bine. Numele lui e Henry de Villiers; este șeful Biroului de detectivi de Villiers din Cape Town.

– Și Johannesburg, murmură Henry. Avem de asemenea sucursale la Durban, Pretoria și Kimberley. Nu vrei, totuși, să examinezi albumul? E aici cineva foarte interesat.

Zărind volumul cu coperti roșii, domnul Cornfort se lăsase să cadă într-un fotoliu, dar acum se ridică în picioare și întinse o mână, care tremura, pentru a-l lua de la Dick.

Întoarse repede paginile, dar la un moment dat se opri. Pe pagina respectivă erau patru rânduri de amprente, așezate unele sub celelalte, dar el indică al treilea rând de amprente. Cu scrisul lui ascuțit, bătrânul Derrick așternuse următoarele cuvinte:

Fiul meu, Walter Derrick

– Ale cui sunt aceste amprente? întrebă Dick.

– Ale mele, răspunse Cornfort, cu o voce abia șoptită.

CAPITOLUL XXI

Tocmai în acel moment, un ofițer de poliție dădu buzna în cameră.

– Cred că l-au curățat pe Minns, spuse el.

Mary scoase o exclamație de groază.

– Tată. Pe acolo a fugit!

– Unde e Minns? întrebă Dick.

– E în bucătărie. Cred că a fost împușcat.

Într-o clipă Dick se afla lângă rănit. Minns zăcea pe spate. Era fără cunoștință, iar haina îi era îmbibată de sânge.

– Lasă-mă să văd, te rog. Era Mary. Îngenunche lângă majordom, îi scoase haina și cămașa și examinează rapid rana.

– Nu cred că e foarte grav. Vrei să spui unuia din oamenii tăi să cheme o ambulanță?

Cu degetele ei rapide și îndemânatic, Mary pansă rana iar Dick, urmărindu-i mâinile, își dădu seama că asistă la repetarea scenei din noaptea în care Lordy Brown fusese găsit în camera de la etaj.

– Dar cum s-a întâmplat?

– Aruncă o privire în camera lui și cred că ai să înțelegi, spuse ea încet.

Dick intră în încăperea de lângă bucătărie care era, de fapt, un mic dormitor. Mobila era obișnuită iar Dick văzu că patul care, în mod obișnuit trebuia să-și fi avut locul într-un colț, era tras în mijlocul camerei. Covorul fusese dat la o parte și se vedea o deschizătură în podea. Îndreptă lanterna în jos și văzu că dormitorul majordomului era direct deasupra pivniței de vin a lui Derrick.

Trebuie să fi fost un timp când pivnița era comună pentru ambele case. Își aduse aminte acum de lipsa

pivniței în casa lui Tommy, fapt care i se păruse curios atunci când îl aflase pentru prima dată.

190

În timp ce examina deschiderea, fata i se alătură.

– Pe aici intram, explică ea. Minns ne-a lăsat de multe ori să trecem prin casa ta.

La întrebarea lui, ea scutură din cap.

– Nu, trecerea asta subterană am folosit-o o singură dată. Sărmanul Minns!

– Dar de ce?

– Îl cunoștea pe Walter Derrick, spuse ea încet. Au fost amândoi pe vremuri valeți la Cape Town.

Apoi Dick își aduse aminte de cele ce-i povestise Minns.

– Adevăratul Walter Derrick este într-adevăr prietenul nostru de sus, continuă ea, cel căruia îi spui „Cornfort”. Celălalt Walter Derrick.

– Este Herman Lavinski, spuse Dick. Bănuiam asta. Am fost sigur astă-seară, când l-am găsit în fața ușii de la intrare. Suntem proști amândoi: eu pentru că nu l-am arestat, iar el pentru că-și închipuie că n-am observat absența oricărei urme de pantofi udați de ploaie pe trepte. Acest lucru spunea limpede că nu fusese afară, în ploaie, și că deci n-avea cum să fi venit de afară din ploaie.

Mai era încă un rănit, în afară de Minns, află el imediat după aceea. Auzind primele ecouri slabe ale schimbului de focuri, detectivii din strada înfundată blocaseră ușile garajului. Dar imediat ușa se deschise și o voce agitată îi chemă înăuntru. Abia apucaseră să intre doi, că ușa se închise. În timp ce unul din ei căuta zăvorul, auziră zgomotul unei mașini în mișcare.

La intrarea în fundătură, un al treilea detectiv încercase să-i blocheze calea, dar fusese trântit la pământ.

– Bineînțeles că Walter nu este la hotelul lui. Nu există decât o singură posibilitate să-l prindem, înainte ca el să

mai poată întreprinde ceva, și anume să telefonăm poliției din Sussex.

– Crezi că se va îndrepta spre Keyley? întrebă Mary. Știu eu? Bănuiesc că a pregătit totul. L-am văzut de două ori într-o barcă cu motor, dar n-am reușit să aflu unde o ține.

– De ce nu v-ați adresat poliției de la bun început?

Apoi Dick puse o întrebare care îl preocupase de când preluase acest caz.

Ea scutură din cap.

– E foarte ușor de răspuns la această întrebare. Era singurul lucru pe care nu-l puteam face atunci, deși îl putem face acum. Nu înțelegi că domnul Cornfort, așa cum îi spuneți voi, este un evadat? Fusesse condamnat în Rhodesia, la închisoare pe viață, pentru omucidere.

– Dar, draga mea, spuse el în cele din urmă, atunci înseamnă că trebuie să fie arestat din nou.

– Cred că acest lucru este inevitabil, răspunse ea.

Obținerea legăturii cu poliția din Sussex se dovedea a fi dificilă, iar când reușiră, după trei sferturi de oră, să obțină pe cine căutau (pentru Sussex există două secții de poliție, și nici una din ele nu era cea care le trebuia) aflară că, de fapt, Keyley nu ținea de Sussex, ci de Surrey.

Între timp, sosise Bourke.

– Avem nevoie de o mașină rapidă, începu Dick.

– O am la colțul străzii, spuse Mary. Dragul meu, cum îți închipui că reușeam să ajung din Lowndes Square la Brighton cu trei minute înaintea lui Tommy și a ta? Și cum crezi că am fost de atâtea ori mai rapidă decât trenul tău?

– Cine conduce? întrebă Dick, iar ea zâmbi.

În toată viața lui nu a mers cu o viteză atât de mare ca în noaptea aceea. Mary stătea la volan, cu ochii ațintiți asupra drumului. Totul din jur trecea zbor pe lângă ei. O singură dată, Dick se suci îngrijorat pe banchetă, dar

vocea lui Henry îl liniști.

– Fiica mea conduce foarte bine, îl asigură el. A câștigat trei raliuri în Africa.

După un timp necrezut de scurt, ajunseră la porțile de intrare ale domeniului Keyley, iar Dick scoase un suspin de ușurare, căci ultimele două mile fuseseră parcurse numai cu lanternele aprinse.

– În orice caz, trebuie să ne fi auzit, spuse Mary, coborând din mașină.

Cei trei ofițeri de poliție în civil, care veniseră cu ei în mașină, își manifestau cu volubilitate ușurarea că voiajul periculos se sfârșise. În tăcere și în șir indian, se îndreptară cu toții spre casă, ținându-se în umbra boschetelor ce mărgineau aleea așternută cu pietriș. Nu se zărea nici o lumină la ferestrele casei și nici un semn că s-ar fi aflat cineva acolo.

Dick nu se îndoia că omul lui acolo era. Se opri în drum, cercetând cu lanterna pietrișul de pe alee și văzuse urme proaspete de cauciucuri. Găsiră mașina trasă lângă peron, cu farurile stinse, cu radiatorul cald încă.

Apoi, cum stăteau vorbind în șoaptă, o lumină apăru concomitent la geamurile celor trei ferestre de la parter. Salonul, remarcă Dick în gând și așteptă. O altă lumină apăru în geamul semicircular de deasupra intrării. Dick așteptă și văzu ușa deschizându-se încet.

„Domnul Walter Derrick” se afla în prag. Era în cămașă. Una din mâini îi era înfășurată într-un pansament gros.

– Intrați, vă rog.

Era același Walter jovial din ziua în care Dick îl cunoscuse la Brighton.

– V-am văzut farurile și v-am auzit motorul. L-ați adus și pe decrepitul domn Cornfort? Nu? Ce păcat! O văd oare aici pe domnișoara Dane, sau pe domnișoara Mary de Villiers? Dar iată-l și pe vechiul și dragul meu prieten

Henry, îngrijitorul!

Întoarse spatele vizitatorilor săi și o luă înaintea lor, spre salon.

– Acest pistol este cu totul inutil, de Villiers, remarcă el cu un zâmbet care nu prevestea nimic bun, dar avertismentul nu avu nici un efect asupra lui Henry care-și ținea pistolul automat ațintit asupra celuilalt.

– Presupun că mă veți aresta? Pe baza cărei acuzații?

– Omucidere, fără îndoială, va fi una din acuzații, spuse Dick. Mai există de asemenea acuzația de substituire frauduloasă de persoană, dar cred că-ți vom veni de hac cu omuciderea.

– Un șantajist și sărman prostănac. O cauză nedemnă pentru o execuție. Aici, cred, vei avea dificultăți, domnule inspector. Dacă sunt asasin, asta înseamnă că trebuie neapărat să fac lucrurile de mântuială. Aș fi putut de două sau de trei ori să termin cu dumneata, Henry; îmi atribui probabil o predilecție pentru spectaculos? Bomba, presupun că mă bănuieți de asta, ar fi fost, în mod sigur, o metodă excelentă de a scăpa de niște oameni incomozi. Nu vreți să închideți ușa? E curent.

Unul din detectivi, la un semn al lui Dick, închise ușa. Pe un al doilea, Dick îl postă în cealaltă parte a încăperii, lângă ferestre.

– Sunt neînarmat. După cum spuneam, de Villiers, asta e pură melodramă, continuă falsul Derrick, trăgând cu ochiul la pistolul sud-africanului: Ce se va întâmpla acum?

Ceva se și întâmplase cu el. Părea să aibă dureri.

– Ești rănit?

Scutură din cap.

– Nimic serios, spuse el, detașat. Cât voi lua pentru toate astea? Șapte ani? În fond, substituirea de persoană este ceva minor.

– Te voi acuza de uciderea lui Lordy Brown, spuse Dick, dar celălalt zâmbi.

– Nimeni nu m-a văzut omorându-l pe Lordy sau pe vreun alt Brown. Omul este un hoț intrat în casa mea și era înarmat. Aveam toate justificările să-l ucid, asta presupunând că l-am împușcat eu. Îți spun că nu ai nici o dovadă că l-am ucis pe Brown. Îți spun de asemenea că prietenul dumitale, Henry de Villiers, împreună cu fiica lui, se aflau de asemenea în casă în noaptea aceea și ar putea fi tot atât de vinovați ca și mine. Cunosc suficient de bine legea, domnule inspector Staines, pentru a ști că nu ai suficiente dovezi nici măcar pentru a spânzura o pisică.

Dick știa toate acestea la fel de bine.

– Te salut ca pe binefăcătorul meu! Falsul Derrick trimise un zâmbet în direcția lui Dick. Glonte acela al dumitale mi-a făcut un serviciu grozav. Observ că ești puțin nedumerit de afirmația mea, dar vei înțelege mai târziu. Mai ai vreo acuzație împotriva mea? Aruncarea bombei n-o poți dovedi. Declar, pur și simplu, că nu eu sunt cel vinovat.

– Mai este o chestiune mărunță, domnule Herman Lavinski, observă Dick încet, și anume asasinatul din Slough, un casier împușcat cu sânge rece și jefuit de bani. Pe pistolul respectiv s-a găsit o amprentă. O săptămână după asasinat, ai plecat în Africa de Sud sub numele de Cleave.

– Și unde e dovada împotriva mea?

– Dovada e ușor de obținut. Amprenta degetului dumitale mare va fi o dovadă suficientă ca să fii condamnat.

Omul continua însă să zâmbească; încet, își desfăcu pansamentul însângerat de pe mână.

– Un glonte norocos pentru mine, spuse el, iar Dick privi și tresări. Glonte lui, tras la întâmplare, înlăturase orice

dovadă.

CAPITOLUL XXII

Nimeni nu a descris vreodată scena care a urmat după ce adevăratul Walter Derrick descoperise că tatăl lui s-a recăsătorit. Cearta a fost înverșunată; era vorba de bani, căci Walter era extravagant, și aceasta dintr-un motiv ciudat. Avea același spirit înclinat spre experimente ca și tatăl lui, dar experimentele lui costau bani, căci erau consacrate studierii metalurgiei, în special recuperării aurului. Părăsise casa tatălui său, cu gândul de a nu se mai întoarce niciodată, și se îmbarcase pe un vapor spre Africa de Sud, în clasa a treia. După un an de peregrinări, ajunsese în regiunea Tanganika, unde trecuse prin cea mai extraordinară aventură.

A prospectat timp de 18 luni, adăpostindu-se vara, ca și iarna, într-un cort, scoțând din pământ exact cât îi trebuia să-și plătească „băieții” și să poată înlocui caii, care piereau ca muștele. Iar apoi, întâmplarea l-a făcut să cunoască un om care sosise în această regiune slab populată din cu totul alte motive.

„Joe Cleave” se prezintă acest bărbat și era un tovarăș plăcut. La început, era tăcut, puțin nervos, iar Walter Derrick avea impresia penibilă, fără un motiv anume, că tovarășul lui fugea din calea justiției, dar în peregrinările lui prin Rhodesia de nord mai întâlnise și alți bărbați de al căror trecut nu era sănătos să te interesezi.

Cleave era urmărit de ghinion, iar la un moment dat făcu aluzie la faptul că era căutat de poliția din Cape Town, probabil pentru furtul argintăriei de care fusese acuzat Minns. Aceasta era una din caracteristicile lui: mereu și mereu scăpa de justiție, prin metoda simplă de a îndrepta bănuielile asupra unor nevinovați. Era asasin, hoț și, mai presus de orice, un mânuitor nemilos al

pistolului.

Știa câte ceva despre căutarea aurului și se părea că fusese un timp la Johannesburg, iar o dată pomeni ceva vag despre minele de platină din Caucaz. Derrick descoperi că știa câteva limbi, dar nu lăsa ca bănuielile sale să știrbească relațiile lor prietenești de fiecare zi.

Cei doi bărbați dădură peste o fâșie de teren aluvionar care promitea să-i îmbogățească. Trei luni mai târziu veni deziluzia. Aurul, care fusese abundent la început, se împrăștiă și dispăru cu totul, iar ei se gândeau să-și ridice tabăra și să meargă fiecare pe drumul lui, când Walter, cutreierând după hrană, fu atacat de un leu bătrân. Reuși să gonească fiara, însă numai după ce aceasta îi sfâșiasse gamba, o rană de pe urma căreia rămăsese cu un șchiopătat permanent, o coincidență stranie, deoarece tatăl lui suferea de aceeași infirmitate. Era adevărat că Lordy Brown îi venise în ajutor și-l cărase înapoi în tabără. Era de asemenea adevărat că Lordy dispăru după trei sau patru zile, luând cu el un săculeț cu aur, pentru care cei doi bărbați trudiseră atât de greu.

Derrick se îmbolnăvi grav din cauza rănii și căzu în delir. Probabil că în acea perioadă își divulgase identitatea și istorisise criminalului interesat, care-i era tovarăș, povestea tatălui său. E sigur că, în timp ce zăcea bolnav, sosiseră scrisori pentru Derrick și că una fusese, fără îndoială, din partea bătrânului. Își pierduse aproape complet vederea, de-abia mai auzea, și, simțind moartea apropiindu-se, căutase să se împace cu unicul lui fiu. Nu încăpea nici o îndoială că această scrisoare fusese citită de Cleave și că, așteptând ca tovarășul său să moară, un plan se formă în mintea lui.

Într-o noapte părăsi tabăra, crezându-și prietenul în comă, și luă cu el atât cât putea duce din lucrurile lui Derrick. Avea un drum lung de străbătut și avea nevoie de

bani, nu numai să ajungă la țărmul oceanului, dar și pentru a-și putea face apariția în Anglia. Terenul trebuia recunoscut. Trebuia să descopere ceva despre bătrân; dar mai ales trebuia să se asigure de adevărul celor spuse de Walter în delir, anume că nu avea prieteni.

Cu această dilemă, Cleave ajunsese la marginea unei tabere de mineri și dădu peste un căutător de aur care zăcea beat la marginea drumului. Nu se zărea nimeni. Cleave îi răscoli buzunarele și fu bine răsplătit pentru această osteneală, deoarece omul vânduse de curând un număr de parcele unui sindicat din Tanganika. În timp ce se îndepărta, bețivul își dădu cumva seama de ceea ce se întâmplase. Primul semn că victima lui era vie și trează fu un glonte care-i trecu pe lângă tâmplă. Ripostă tot cu un glonte, și omul se prăbuși. Dar nu-și dăduse seama că se afla atât de aproape de așezarea minieră și că atâția oameni auziseră focurile de armă. Abia ajunsese la adăpostul unei păduri, că fu luat la ochi de urmăritorii săi, care trăgeau în el. O luă la goană prin pădure, cu urmăritorii după el, îndreptându-se în unica direcție de care era sigur, spre tabăra unde-și lăsase prietenul pe moarte.

Cu urmăritorii din ce în ce mai aproape, intră gâfâind în cort și-l găsi pe Walter Derrick complet îmbrăcat, așezat pe marginea patului.

Derrick nu-și amintea de cele întâmplate. Când își recăpătă cunoștința, se afla într-un pat la spitalul închisorii, acuzat de asasinat și jaf. La sosirea urmăritorilor avea în mână un pistol, în care fură găsite două cartușe goale, iar roadele jafului comis asupra celui ucis erau pe pat. Nimeni nu-l văzuse la față pe ucigaș.

Neștiind prea bine ce se petrecea cu el, Walter Derrick se pomeni în sala unui tribunal, ascultând o sentință de condamnare la moarte. Fusesse acuzat sub numele de

Cleave, nume pe care-l acceptase. El însuși aproape credea că, în timpul delirului său, se va fi făcut vinovat de crimă și voia să cruțe de consecințe numele tatălui său.

Ulterior afla de ce i se spunea Cleave; în momentul arestării sale, fusese singurul nume pe care-l rostise. Probabil că strigase după tovarășul său dispărut, dar șeriful din localitate nu știa că are un tovarăș. Între timp, Cleave ajunsese la țărmul oceanului, lăsând în urma lui un șir de prăvălii jefuite, iar la Cape Town dispăruse.

Trecură doi ani de închisoare, până când adevăratul Walter Derrick reconstitui treptat cele întâmplăte, din fragmentele lui de amintiri. I se permitea să citească ziare (a petrecut o mare parte a acestui răstimp în spital) și într-o bună zi citi într-un ziar despre moartea tatălui său și văzu sub o fotografie acest text: „Domnul Walter Derrick, care moștenește o avere uriașă, după încetarea din viață a tatălui său”.

Recunosc imediat pe omul din fotografie. Era Cleave. Și deodată totul se limpezi. Era la închisoare. Incapabil să-și dovedească nevinovăția. Încercă să trezească interesul medicului, și apoi al preotului închisorii. Primul se amuză sincer, iar al doilea încercă să-l liniștească, pentru că, în închisoare, era considerat puțin nebun. De fapt numai acest diagnostic de alienat mintal îl salvase de la eșafod.

Timp de trei luni făcu planuri. Într-o noapte furtunoasă, când tunetele nu mai încetau și fulgerele se succedau fără întrerupere, escaladă zidul care înconjura închisoarea și se pierdu prin locuri neumblate. I-au trebuit cinci luni să ajungă la Cape Town, 153 de zile de privațiuni și de groază. Era pe jumătate înnebunit, complet epuizat când, într-o noapte, pătrunse într-o grădină frumoasă și se prăbuși în pragul casei singurului om care-l putea ajuta.

Îl găsi Mary Dane. Fusese infirmieră într-un spital din Cape Town și renunțase recent la slujba ei pentru a-și

ajuta tatăl, care, de altfel, se afla într-o ascensiune rapidă.

De Villiers era cel mai mare detectiv pe care-l dăduse la iveală Africa de Sud. Inițial detectiv-inspector la Kimberley, ieșise din poliție și își deschisese un birou, pe vremea când fetele erau încă mici.

Îl culcară pe bărbatul fără cunoștință într-un pat, iar Henry de Villiers ar fi chemat o ambulanță care să-l ducă la spital, dacă Mary nu ar fi intervenit.

După patru zile, un om slăbit și disperat îi spuse lui Henry povestea lui, îi istorisi totul, inclusiv evadarea din închisoare. De Villiers fu mai întâi sceptic, dar Mary Dane, cu intuiția ei feminină, era sigură că spunea adevărul. Nu exista decât o singură dovadă a identității sale și o speranță destul de mică privind obținerea ei. Era vorba de acel album de familie. Știa că tatăl lui avea albumul, știa, în chip nebulos, că există un seif ascuns în casă și că, în acest seif, bătrânul ținea documente și hârtii personale.

Dacă falsul Walter Derrick găsisse seiful, nu mai era nici o speranță. De Villiers examinează întreaga poveste. Făcu unele cercetări prin intermediul unui agent din Londra. El însuși se deplasă la locul crimei, puse întrebări localnicilor și descoperi că numitul Cleave existase realmente. Urmări drumul asasinului spre sud, verifică datele, și, după acestea, într-o seară, hotărî:

– Fac o încercare cu dumneata, Derrick. Medicul mi-a spus să-mi iau o vacanță și cred că tocmai o asemenea vacanță îmi trebuie. Mă va costa 5 000 lire și ne vom pomeni probabil cu toții în închisoare. Onorariul meu va fi de 50 000 lire dacă reușim, nimic dacă eșuăm.

Într-un perfect stil de afaceri, semnară, în acest sens, un document remarcabil. Sosiră în Anglia și Mary fu aceea care propuse căruciorul galben. Acesta îl va ține pe Derrick departe de privirile oamenilor și va oferi acestor patru persoane un motiv să fie împreună. Jane, care era

cu un an mai mică decât sora sa, era infirmieră de noapte și desemnată de Mary ca o dublură a ei.

– A fost alibiul meu permanent. Ori de câte ori știam că voi fi văzută, probabil, la Londra, luam toate măsurile ca ea să fie văzută la o distanță de 80 de kilometri. Ea a fost aceea care a dansat la balul de la Brighton, eu i-am luat locul zece minute înainte de sosirea ta. Sărmana Jane! Detesta toată povestea asta, este nervoasă din fire și, apoi a complicat lucrurile și mai mult, îndrăgostindu-se de Tommy! O, da, inelul ei îl purtam. Iată de ce logodnica lui Tommy era atât de afectuoasă noaptea, și atât de rece, ziua. Îmi place Tommy, dar nu pot suporta să pună mâna pe mine! Sărmanul, se simțea foarte jignit!

– Nu știu cum a început Lavinski să suspecteze că-l cunoșteam, cred că abia după ce i-a povestit cineva despre albumul familiei.

– Bătrânul inspector Endred a fost vinovatul, spuse Dick.

Ea aprobă din cap.

– Sau poate chiar înainte? Se poate să fi recunoscut pe adevăratul Derrick, în cărucior. Se poate să fi telegrafiat în Africa de Sud pentru a cere informații despre de Villiers. Probabil că i-a spus Lordy Brown.

– Tu l-ai găsit pe Lordy Brown?

Ea aprobă din nou.

– A murit scurt timp după ce l-am dus în casă. Când l-am auzit gemând, m-am îngrozit. Am făcut tot posibilul să-l salvez. M-a recunoscut, firește; m-a rugat să trimit soției sale banii pe care-i avea în buzunar, dar nu a vrut să-mi spună cine îl împușcase. Respectase vechiul cod al criminalilor, „nu spune nimic”. Tata îi ceruse de două ori să facă o declarație, dar a refuzat. După cât mi-am putut da seama, avusese loc o ceartă; și, sunt sigură, deși Lordy nu ne-a spus-o, că i-a cerut să vină pe ascuns în casă,

unde-l aştepta Lavinski, probabil pentru a-i oferi bani în schimbul tăcerii sale. Când ți-ai dat seama? întrebă ea.

– Mi-am dat seama în parte, spuse Dick, atunci când a reieşit că Lavinski nu ştia că tatăl lui şchiopăta! La întoarcerea lui din Africa, bătrânul probabil că nu se mai scula din pat. Obişnuia să-şi rezolve toate afacerile în birou, unde cred că avea întâlnirile lui clandestine cu soţia lui secretă. Iar Lavinski nu ştia nimic despre ea! A fost al doilea indiciu pentru mine. A inventat numele ei, „domnişoara Constable”, la inspiraţia momentului.

– Ce se va întâmpla cu el? întrebă Mary după o pauză.

Dick scutură din cap.

– Nu ştiu. Va fi teribil de greu să obţinem o condamnare. Procurorul nu va permite acuzaţia de asasinat. El speră că juriul nu va da verdictul de vinovat şi că după aceasta nu vom putea, fireşte, să venim cu altă acuzaţie. Va fi, probabil, condamnat la închisoare pe viaţă.

Prin trupul ei trecu un tremur.

– Toată copilăria mi-am petrecut-o în această atmosferă de detectivi şi anchete; şi cred că-mi voi petrece astfel toată viaţa. Dar, Dick, această idee a ta, să facem căsătoria împreună, tu cu mine şi Tommy cu Jane – trebuie să renunţăm la ea! Tommy nici nu vrea să audă. Moare de spaimă că s-ar putea, din greşeală, să mă ia pe mine.